

Dobai Gábor
Az Iszlám Állam felemelkedése és bukása

Dobai Gábor

**AZ ISZLÁM ÁLLAM
FELEMELKEDÉSE
ÉS BUKÁSA**

A táptalaj

Az ősi kultúra bölcsőjeként számon tartott Babilónia, Arménia, Mezopotámia, Média helyén manapság a jelenkori iszlámista terrorizmus darázsfészkei, és a békétlenség üszkös romjait találjuk csak. A civilizáció bölcsője sokat szenvedett a babiloni uralom óta a szeldzsuk törökökön keresztül egészen máig, amikor mélyen átideologizált terrorszervezetek újra csatasorba szedetik az aszírokat, káldeusokat, örményeket, perzsákat leszármazottait. Az iszlámista terrorizmus nem ezen a vidéken született, de a régió geopolitikai sajátosságai, máig megoldatlan etnikai problémái, kiváló táptalajt biztosítottak ahhoz, hogy a Nyugat, vagy az eredet iszlám tanításoktól elhajló arab kormányok elleni támadások bázisává váljon. Az Arab-félsziget – H. J. Balfour egykori brit belügyminiszter kifejezésével élve – depressziós területein nagyszámú kisebb-nagyobb ország található, amelyek közül számos álfüggetlen „szuverén” állam az első világháború/olajháború eredményeképpen jött létre az egykori Oszmán Birodalom területén. Formálisan mindegyik élén szultán, sejk, vagy király állt, a legfőbb hatalmat azonban egy-egy angol tisztviselő képviselte. Az uralkodók és az angolok között ünnepélyesen megkötött szerződések voltak érvényben, amelyekben a külügyi kapcsolatok és a katonai ügyek ellenőrzését „önként” az angolokra ruházták. Ez volt a brit protektorátus intézménye. Bagdad, az „Ezeregyéjszaka” városa, zajos, piszkos, kőolajszagú brit gyarmati város lett, Mosul, melynek a Tigris bal partján elterülő részét a Biblia Ninive néven említi, úgyszintén. Kirkuk pedig az északi olajmező központja.

Amit az ősi civilizációból felszínre dobott a csákány, azt széthordták a Louvrebba, a British Múzeumba, vagy máshova. Kis-Ázsiában (Anatóliában) – mely a szultánok régi birodalmának csak kis része volt – mára egyéb sem maradt a török világhódító álmaiból, mint az a föld, ahol – van Loon szerint – az athéni gyarmatok görög filozófusai először elmélkedtek a világ és az ember mibenlétéről, ahol ünnepélyes zsinatok merev zsarnoki tételekbe öntötték a hitet, ami szerint Európa élni tartozott. S a mai Szaúd-Arábia területén elhagyatott sivatagi barlangjában látta meg álmaait egy arab tevehajcsár, miszerint ő Allah utolsó prófétája. Amikor 1920-ban Anglia kivonulni kényszerült a bakui olajmezőkről, megínogtak pozíciói az összes közel-keleti államban is. Ezek 1920 és 1932 között részben vagy egészben a Szovjetunió segítségével lerázták magukról a brit protektorátus aranybilincseit. 1932-ben belpolitikai okok miatt Anglia kénytelen volt megszüntetni az Irak fölött gyakorolt mandátumot, a brit főbiztosból követ lett, a királyság pedig katonai együttműködési szerződést kötött Nagy-Britanniával. Az első világháború/olajháború eredményeként mesterségesen létrehozott, eredetileg királyság államformájú ország, amelyet ma Irak néven ismerünk, a jelenkori dzsihádisták terrorizmus darázsfészke lett. 1945 elején már nyilvánvaló volt, hogy a második világháborúnak hamarosan vége. Rooseveltt, a jaltai konferencia utolsó napján közölte a meghökkent Churchilllel: hazafelé fölkeresi Szaúd királyt. Február 14-én történelmi találkozóra került sor a Szuezi-csatornán, a NagyKeserűtávon horgonyzó USS Quincy nevű amerikai cirkáló fedélzetén. A hivatalos napirend szerint a palesztin-kérdést vitatták meg, de a valódi cél az amerikai olajérdekek előremozdítása volt. Ibn Szaúd Abdel Aziz király és Franklin Delano Roosevelt elnök megállapodást kötöttek: az amerikai hadsereg biztosítja a királyi család uralmát, cserébe az Egyesült Államoké a szaúdi olajmezők kitermelésének joga. A tárgyaláson Ibn Szaúd megígérte, hogy országában csak amerikai olajtársaságok végezhetnek kitermelést. A

palesztin problémát illetően viszont Rooseveltt tett ígéretet egyelőre szóban, majd közvetlenül halála előtt levélben is. Szaúd király a vahhabita mozgalom fejeként személyes felelősséget érzett az iszlám harmadik szent városának, Jeruzsálemnek a sorsáért. 1948-ban Szaúd-Arábiában fölfedezték a Ghawar olajmezőt, s a világ-egyensúlyt felbillentő óriási készletek egyedülállóan különleges kapcsolatokat eredményeztek az amerikai olajtársaságok és a két ország kormányai között. Új harcok indultak az olajkészletek ellenőrzése fölött, ami elkerülhetetlen komplikációkat okozott az amerikai külpolitikában. Az Egyesült Államok azóta is könyékig benne van a Közel-Kelet problémáiban.

A gyökerek

Manapság több tucat olyan terrorista csoport létezik a Közel-Keleten, Afrikában, Afganisztánban, és Pakisztánban, amelyeknek köze van, vagy köze lehet a Nyugat-Európát, Oroszországot, és az Egyesült Államokat ért terrortámadásokhoz, valamint az Európát sújtó tömeges bevándorláshoz. A modernkori dzsihádiszmus bölcsője Afganisztán. Miután az ateista Szovjetunió 1979-ben megszállta Afganisztánt és kivégezte az ország vezetőit, a helybéli muzulmánok helyzete világméretű összefogásra és arra készítette a muszlimokat, hogy odautazzanak és harcba szálljanak az istentelen megszállókkal, akik erőszakkal behatoltak a szent muzulmán területre. Egy karizmatikus jordániai hitszónok Abdullah Yusuf Azzam (1941-1989), az Afganisztánnal szomszédos Pakisztánban létrehozta a Maktab Khadamat al Mudzsahedin al-Arab (Arab Mudzsahedin Szolgálatok Irodája, MAK) elnevezésű szerve-

zetet. Ez a röviden Szolgálatok Irodája néven emlegetett intézmény végezte a világ minden tájáról a mudzsahid harcosok toborzását és kiképzését. Ez volt az al-Kaida legkorábbi megtestesülése. Azzam helyettesének választotta Oszama bin Laden. Mire tízévi brutális háború után sikerült kiűzni a szovjeteket, a szervezet mintegy 55.000 harcost toborzott és vetett be a harcba. 1989-ben Azzamot megölték, így bin Laden örökölte a szervezetet, aki új nevet adott neki: a Zsidók és Keresztények Elleni Szent Háború Bázisának nevezte el, röviden Bázisnak, arabul al-Kaida. A dzsihád koncepciójának legnagyobb hatású modernkori művét egy egyiptomi hivatalnok, Szijjad Kutb írta, aki gyakran és jelentős mértékben merít a náciizmus, és a kommunizmus tanításaiból. Kutb (később Oszama bin Laden is) gyakran használt marxista terminológiát, mint pl. az „élcsapat” kifejezést, hogy hangsúlyozza a felvilágosult vallásos forradalmárok kicsiny csoportjának kitüntetett szerepét. Kutb eszméi összekötik az olyan lázadó vezetőket, mint az IS vezetője, Abu Bakr al-Bagdadi, és aszervezettől függetlenül, önállóan működő terroristákat, mint pl. a Tsarnaev testvérek, akik Bostonban robbantottak.

A két csecsenföldi háborúban az 1990-es évektől résztvettek arabok, és a csecsen szeparatisták hagyományosan jó kapcsolatokat ápoltak az al-Kaidával és más terrorszervezetekkel. A Szovjetunió felbomlása utáni államalakulatban, a Független Államok Közösségében súlyos pénzügyi problémák jelentkeztek és kiéleződtek az addig is meglévő, de elfolytott etnikai és kulturális különbségek, illetve feszültségek. Az Észak-Kaukázusban, Oroszország déli részén fekvő Csecsen Köztársaság 1991-ben etnikai alapon kinyilvánította függetlenségét a FÁK-tól. Csecsenföld magával vitte Oroszország leggazdagabb olajmezőinek egy részét. A Csecsen Köztársaság vezetői úgy gondolták, ha monopolizálják az olajipart, ami a Szovjetunió fennállásának idején központi irányítás alatt volt, akkor képesek lesznek a mintegy 1 milliós lakosság fenntartására. Borisz Jelcin elnök viszont hallani sem

akart Csecsenföld függetlenségéről. Orosz csapatok egymásután megtámadták az olajtelepeket, kitört a polgárháború, ahol csecsen civilek harcoltak orosz katonákkal. Jelcin kijelentette, hogy a Csecsen Köztársaság az Orosz Föderáció része, és az is marad. Nem hagyjuk, hogy tovább aprítsák az országunkat – mondta Jelcin. Csecsenföld a bűn forrása, ami Oroszország békéjét és biztonságát fenyegeti. Az 1994 és 1996 között zajló háborúban orosz csapatok teljesen lerombolták az olajlétesítményeket, amelyek a csecsen fegyveresek pénzügyi hátterét biztosították, több mint 100 olajkutat pusztítottak el. A Kremlben folyó belpolitikai csatározások közepette a csecsenföldi olajmezők birtoklásáért folyó háborúban fordulat állott be. A Kaszpi-tengertől nyugatra és a Fekete-tengertől keletre elterülő sziklás vidék kezdettől fogva a muszlimok hazájának számított. Bajba jutott szomszédjuk megsegítésére a környező muzulmán országok rengeteg fegyverest küldtek. Ezek a felfegyverzett emberek részben olyan muszlim fegyveres csoportoktól érkeztek, amelyek támogatták Afganisztán Szovjetunióval vívott háborúját. Muszlim fegyveresek tízezrei érkeztek Észak-Afrikából, az Arab-félszigetről, és Afganisztánból azzal a céllal, hogy egy nagy, önálló muszlim országot hozzanak létre a szomszédos országokból. A csecsenföldi háborúból kisarjadó nagy muzulmán ország létrehozásának reménye hozta őket a kaukázusi országba. Hogy céljukat elérjék, ezek a fegyveresek 1999 augusztusában megszállták a Csecsenföldtől keletre fekvő Dagesztánt. A Dagesztáni Muszlim Köztársaság kinyilvánította függetlenségét. Két nappal ezután Vlagyimir Putyin – aki akkoriban a belbiztonsági szolgálatok vezetője volt – azt mondta Jelcin elnöknek, hogy ha miniszterelnöknek nevezi ki, akkor elkerülheti a kínos politikai helyzetet. Jelcin teljesítette Putyin kérését, aki vállalkozott a csecsen-kérdés megoldására. Négy nappal miniszterelnöki kinevezése után Putyin elküldte csapatait Csecsenföldre. Totális háborút indított a muszlim fegyveresek ellen, hogy megtisztítsa a kaukázusi országot. Az orosz technikai fölényrel szemben a muszlim

harcosok gerilla hadviselésre kényszerültek, de keményen ellenálltak. Egy hivatásos terrorista, akit az al-Kaida képezett ki Afganisztánban – Omar Ibn al-Khattab – vezette a csecsen harcosokat. Ez a világszerte aktív terrorista, akiről úgy tartják, hogy Oszama bin Laden közeli ismerőse volt, valamikor az 1990-es években érkezett Afganisztánból Csecsenföldre. *"Elölünk senki nem menekülhet. Meg fogjuk támadni az orosz városokat. Bárhol is lapuljon az ellenség, eljövünk érte, és megöljük"* – mondja al-Khattab egy felvétele. Három héttel a csecsenföldi offenzíva megindulása után egy terrorista bombát robbantott egy, a Kreml közelében lévő földalatti bevásárló központban. Kilenc nappal később újabb, az előzőnél sokkal nagyobb erejű bomba robbant egy moszkvai lakóházban. Két nappal később az Ázsiai és Csendesóceáni Gazdasági Együttműködés találkozóján Putyin név szerint kritizálta Oszama bin Ladent és hadat üzent a nemzetközi terrorizmusnak. Két nappal rá, újabb, az első kettőnél is nagyobb erejű és pusztítóbb pokolgép robbant Moszkvában. A bomba egy nyolcemeletes lakóházat gyakorlatilag földig rombolt, ekkor 116 ember halt meg. Ezekkel a támadásokkal kezdetét vette a modernkori nemzetközi terrorizmus. Amint hírt vett a terrortámadásnak, Putyin azonnal otthagya az APEC találkozót és hazautazott Moszkvába, 1999. szeptember 11-én, pontosan két évvel a New York-i terrortámadások előtt. Putyin álláspontja a csecsen-kérdésben és általában a terrorizmus elleni elhivatottságában nem változott, magabiztossága és karizmatikus személyisége óriási támogatást kapott az orosz néptől 2000 májusában, amikor Oroszország elnöke lett.

Láttuk, hogy a modernkori iszlám ideológiájú terrorizmus Afganisztánban gyökeredzik, s a Kaukázusban vált nemzetközivé, Oroszország megtámadása által. Már e korai stádiumban szerephez jutott két fontos tényező: egy iszlám elvek szerint megszervezett teokratikus államalakulat létrehozásának igénye, és egy karizmatikus vezető, akinek stratégiai gondolkodása, szervezőtehetsége, és elvakult fanatizmusa nélkülözhetetlen a történet szem-

pontjából, de akinek nevét a világ még nem ismerte. Oszama bin Ladenről van szó, aki kezdetben Afganisztánra összpontosította tevékenységét, majd az Egyesült Államokra. Ahhoz, hogy a neoszalafita mozgalom ideológiájára épülő, Iszlám Állam elnevezésű szervezet számára létrejöjjenek a szükséges történeti-társadalmi körülmények, további két esemény, két tényező megjelenésére volt szükség. Ez a két esemény együttesen azt eredményezte, hogy a modernkori dzsihádiszmus tűzfészke és műveleti területe Afganisztánból és a Kaukázusból az Arab-félszigetre helyeződött át. a) 1979-ben Iránban megbukott a nyugati orientációjú Mohammad Reza sah. Az ország vezetését Ruhollah Khomeini Ajatollah, egy forradalmár vallási vezető vette át, akinek (síta) muszlim fanatikusból álló új gárdája sikeresen kihasználta az ősi perzsa büszkeséget és a változások befogadása iránti rugalmasságot, így létre tudta hozni a teokrácia síta változatát, amelyben az iszlám, a politika, valamint a természettudományos műveltség és a csúcstechnológiás ipar működtetésének képessége sikeresen összekapcsolódott. Mindezt Ronald Reagan legnagyobb meglepetésére. Az iráni forradalom megmutatta: nem szükségszerű, hogy a muszlim világ erőden áldozata legyen a Nyugat csel-szövéseinek, amellyel beavatkozik Irán belügyeibe, és átfogó kontrollt gyakoroljon a Közel-Kelet geopolitikai helyzete felett. b) 1979-ben Mekkában mintegy háromszáz felfegyverzett iszlámista megszállta a nagymecsetet, az iszlám világ legszentebb helyét. Új motívum a történetben, hogy ezek az emberek már nem csak a zsidók és keresztények ellen indítottak szent háborút, hanem saját muszlim hittársaik ellen is. E dzsihádisták felelevenítették a *takfíria* elvét és kijelentették, hogy *aposztata*, vagyis hamis muszlim mindenki, aki nem ért egyet velük, kezdve a szaúdi királyi családdal, az uralkodóházzal, akiket a hitetlen Nyugat bábjainak tekintettek. Háborújukat elsősorban saját hittársaik ellen vívták, akik letértek a vallási tisztaság útjáról. A dzsihádistákat álruhás francia kommandósok simán leverték, de az incidensnek messzi-

re ható következményei lettek. Kiderült, hogy a támadók nem megkeseredett magányos farkasok vagy elszigetelt fundamentalisták voltak, hanem olyan emberek is támogatták őket, akiknek személyét nem lehetett figyelmen kívül hagyni. A dzsihadistának a szaúdi rezsim és *aposztata* honfitársaik elleni gyűlöletét a szaúdi vallási vezetők befolyásos csoportja, az *ulema* kulcsemberei is osztották. Ezek a vallási vezetők kritikával illették az igaz hittől való eltévelyedést, amely meggyengíti a világméretű muszlim közösséget, az *ummát*, és kiszolgáltatja azt a Nyugat uralmának. Felidéztek, hogy Szaúd-Arábiát eredetileg a Muhammad ibn Szaúd és Muhammad Abd-al-Vahhab fundamentalista teológus között 1740-ben kötött szövetség ideológiai alapjain hozták létre. 1744-ben eskütétellel megerősítették szövetségüket, amit gyermekeik közötti házassággal is megpecsételtek. A Szaúd család politikai és katonai sikere utat nyitott Abdal-Vahhab intoleráns tanításai számára. A puritán egyszerűséghez ragaszkodó klérus szemében a királyi család viselkedése és a nyugati befolyás terjeszkedése az Arab-félszigeten okot szolgáltatott arra, hogy érvényteleníteni kell ezt a megállapodást. A vallási vezetők támogatták az erőszak alkalmazását, és dzsihadot hirdető vallási felhívást ajánlottak a szaúdi uralkodóház és az országban élő *aposztata* muszlimok ellen. A nagymecset elleni támadás leverése után kiderült az is, hogy a dzsihadisták szoros kapcsolatban álltak a befolyásos szaúdi vallási vezetőkkel, miután a titkosszolgálat leleplezte az érintett imámokat. Ezt követően Khalid ibn Abdul-Aziz al-Szaúd (1913-1982) király meghívta őket a palotájába, ahol azonban nem bebörtönzés vagy lefejezés várt rájuk, hanem egy visszautasíthatatlan ajánlat. Az uralkodó új megállapodást javasolt: a dzsihadista ideológia hirdetése iszlám földön – a *dár-al-iszlám* – a jövőben teljes mértékben *harám*, azaz tilos lesz. Így tehát a *dzsihad* soha többé nem fenyegeti Szaúd-Arábiát, illetve a szaúdi uralkodóházat. Cserébe viszont a király felajánlotta, hogy a mindenkori szaúdi kormányzat világszerte támogatja a dzsihadista eszmék terjesztését a

hitetlenek földjén (*dár-al-harb*). Ez a kötelezettségvállalás – amely mögött olajdollárok millióinak tömege áll – Szaúd-Arábiát a radikalizált iszlám fundamentalizmus és a nemzetközi terrorizmus legbőkezűbb anyagi erőforrásává tette. Szaúd-Arábia 1990 és 2011 között 6,7 milliárd dollárt költött nemzetközi segélyezésre, ezen segélyek egy része azonban ellenőrizhetetlen csatornákon ismeretlen helyekre került. (2015-ben Indiában befagyasztották a Greenpeace számláit, mert nem jelentették kellő részletességgel, hogy mely országokból, illetve honnan érkezett az NGO részére támogatás. Abban az évben csak Újdelhiben 140 muzulmán hitshőnököt fizetett közvetlenül a szaúdi nagykövetség, ami feltűnően nagy szám.)

Afganisztánba Nagy Sándornak és a Brit Birodalomnak is beletrőtt a foga. Az 1980-as évek közepén a Kreml úgy döntött, hogy nincs értelme folytatni az afganisztáni háborút. Michail Gorbacsov úgy látta, hogy Afganisztán legyőzése aránytalanul nagy áldozatot követelne a Szovjetuniótól, amelynek már addig is huszonnégyezer katonáját siratták az orosz anyák. Miután 1989 novemberében Abdullah Azzamot egy autóba rejtett bomba megölte Pesevarban (Pakisztán) és bin Laden megörökölte szervezetét, amelyet al-Kaidának nevezett el, radikálisan új célokat tűzött ki szervezete számára: az al-Kaidát Afganisztán érchegységeiből és völgyeiből elvezette Amerika nagyvárosaiba. Miután a Bush-kormányzat 2001. szeptember 11-e után sikeresen tűz alá vette az al-Kaida afganisztáni bázisait, a szervezet vezérkara elmenekült, és rejtékhelyein kidolgozta az al-Kaida szerepének új koncepcióját a megváltozott világban. Oszama bin Laden feladta a szervezet operatív vezetését és inkább spirituális szimbóluma, fókuszpontja lett a mozgalomnak, amely a hitetlenek elpusztítását és a megtisztított, győzedelmes iszlám újjászületését volt hivatott elősegíteni. Oszama bin Laden történelmi személyiség. Jelentősége abban áll, hogy ő alakította át a dzsihád katonai doktrínáját a távoli földiken vívott gerillaháborúból a nyugati nemzetek – elsősorban Amerika – területén civilek ellen vívott tömeggyilkosságokká,

amikor is egyenesen a hitetlenek szívének szegeznek a dzsihád kardját. Az eszme, miszerint Allah birodalmának itt a Földön kell megvalósulnia, kulcsfontosságú annak megértéséhez, hogy a területi hódítás nemcsak az iszlámista gondolkodás történetét határozta meg, hanem erősen hatott az olyan dzsihádisták szervezeteinek ideológiájára, mint az al-Káida és az ISIS/ISIL. Abdullah Azzamnak a dzsihádról alkotott elképzelései nélkül, amelyeket a „Mártírok: a nemzet építőkövei” c. művében fejtett ki, s amelyet tudós tekintélye hitelesített, valamint bin Laden dollármilliói nélkül az afganisztáni dzsihád könnyen a Kaukázusban maradt volna. Ez a két ember azonban képes volt arra, hogy vállalkozásukat az Arab-félszigetre helyezték át és világméretűvé formálják. Meggyújtottak egy lángot, amely emberek millióinak életterét emésztette el, s amely ma is ég. Erőteljesen táplálta ezt a spirituális lángot, hogy a hatalmas erőfölényben lévő, ateista Szovjetunió dolgavégezetlenül, voltaképpen vesztésként vonult ki Afganisztánból. Bin Laden, a tíz évet a harctéren töltött gazdag szaúdi számára mindez egyet jelentett: ők valóban Allah harcosai, igazi mudzsahidek, akik Allah által támogatott szent háborúban vesznek részt. A muzulmán hit talaján állva nem is lehetett más magyarázatot találni a katonai szuperhatalom erőivel szembeni győzelemre, csak Allah akaratát. Bin Laden és hittársai számára elképzelhetetlen volt, hogy a valóban képtelenségnek látszó afganisztánigőzelemnek más oka is lehet. Pedig a győzelemnek egyszerű objektív oka volt: egy másik hitetlen szuperhatalom – az USA – vívta ki a győzelmet az afgánok számára egy titkos támogatási program keretében, amelyet honfitársai a biztonságos távolból, Szaúd-Arábiából anyagilag támogattak. Meggyőződése, hogy Allah harcosai, az arab mudzsahidek vívták ki a győzelmet, arra indította bin Ladent, hogy szélesebbre vonja a dzsihád horizontját. Erre azonban csak egy újabb háborút követően kerülhetett sor. A rákövetkező évben, 1990. augusztus 2-án Szaddám Husszein iraki hadserege lerohanta Kuvaitot. Úgy látszott, a szomszédos ország megszállása Szaúd-Arábiát is veszélyeztette. Sokan gondolták úgy, hogy Szaddám

következő célpontja Szaúd-Arábia lesz. Bin Laden ekkorra már kiábrándult hazája elitjéből, de a király apja barátja volt, és ami fontosabb, Szaúd-Arábiában van Mekka és Medina, az iszlám két szent városa, ahol Mohamed megalapította az első kalifátust. Bin Laden ezért meg akarta védelmezni Szaúd-Arábiát Szaddám Huszszaintól, akinek inkább Sztálin, semmint Mohamed volt az ideálja. Bin Laden találkozott Fahd királlyal és a honvédelmi miniszterrel. Azt kérte tőlük, ne támaszkodjanak az Egyesült Államokból érkező hitetlenek segítségére, felajánlotta nekik, hogy tapasztalt mudzsahid légiójával ő megvédi az országot. A király azonban elutasította az ajánlatot és Amerikát, valamint szövetségeseit kérte fel arra, hogy csapatokat küldjenek az Arab-félszigetre. Ehhez a művelethez azonban egy, az iszlám történetében példa nélküli *fatvára* (felhatalmazásra) volt szükség, amelyet a királyi udvar vallási vezetői adtak ki. Bár az első kalifátus óta teljes mértékben *harámnak* (tiltott dolognak) számított, hogy hitetlenek csapatai állomásozzanak Mekka és Medina földjén, most mégis megengedték ezt. Bin Laden számára ez annyit jelentett, hogy visszatértek a keresztesek, méghozzá úgy, hogy a király maga hívta be őket. Úgy érezte, az iszlámot saját vezetői árulták el, és mocskolták be. Fahd ibn Abdul-Aziz Al Szaúd királynak ez a döntése megváltoztatta a világ menetét, mert magára haragította bin Ladent, akit arra indított, hogy gerillacsapatából terrrorszervezetet formáljon, amely Amerika utcáira is elviszi a dzsihádot. Bin Laden ettől kezdve nyíltan bírálta a királyt, apja barátját, aki szerinte a hitetlenek lakálya lett. Bin Ladent sikerült elhallgattatni, s egy évi házi őrizet után kiutasították Szaúd-Arábiából és megfosztották állampolgárságától. Az öbölháború után bin Laden Szudánba költözött és magával vitte szervezetét, amelyet ekkor már al-Kaidának hívtak. (Afrika harmadik legnagyobb országában, Szadik al-Mahdi, egy tekintélyes vallási vezető volt az államfő, akinek nagyapja 1885-ben egy iszlám teokratikus államot hozott létre Szudánban.) Az al-Kaida mostmár új feladatot és új célpontot talált magának: a hitetlenek földjére vitte a szent háborút, vagy külföldön találta meg őket.

Miközben a hitetlenek elleni hadműveleteket tervezte, bin Laden kilépett az árnyékból, és saját *fatvát* (felhatalmazást) bocsátott ki. A „Hadüzenet az amerikai megszállók ellen a két szent hely földjén” című írása minden muszlimot arra biztatott, hogy mentorukhoz, Abdullah Azzamhoz hasonlóan vállalják a harcot, és maguk is váljanak mudzsahiddé, s a modern dzsihad ezáltal globálisá vált.

A Közel-Keleten voltaképpen a „Nagy Izrael projekt” elnevezésű cionista terv végrehajtása folyik, amelynek részét képezi Irak 2003-as lerohanása, a 2006-os libanoni háború, a 2011-es líbiai háború, Irak és Szíria lerombolása, valamint a jemeni és szaúd-arábiai belpolitikai válság. Vannak tervek és célok, amelyeket nyíltan nem lehet felvállalni, s amelyek kivitelezésének egy-egy fázisát illegális eszközökkel kell elvégezni, belső lázadások, puccsok szításával, vagy akár terrrorszervezetek igénybevételével is. Ezért hozták létre, illetve hagyták létrejönni az IS-t, elődjeivel együtt. A „Nagy Izrael Projekt” célja, hogy a NATO és Szaúd-Arábia támogatásával elgyengítse, végül térdre kényszerítse a szomszédos arab államokat egy izraeli-amerikai expanziós terv részeként. Szaddám Husszein megbuktatása után Irakban is egy olyasféle lájghtos elszámoltatásra lett volna szükség, mint amilyen Németországban volt a második világháború után: Nürnbergben csak a főkolomposokat büntették meg. Irakban ahelyett, hogy Szaddám rezsimjének csak a kulcsszereplőit büntették volna meg, minden volt Baasz-párt tagot, valamint sok ártatlant – több-százezer embert – büntetőtáborokba zártak. Bremernek és a Bush-kormányzatnak ez a döntése lerombolta Irak demokratizálásának minden esélyét, és a Yinon-terv ismeretében világos, hogy ez nem tévedés volt, hanem szándékos. Ezek a büntetőtáborok a jövő terroristáinak kiképzőbázisaivá váltak, ily módon az ISIS/ISIL felemelkedéséhez közvetlenül hozzájárultak.

Megszületik az Iszlám Állam nevű terrorszervezet

Az afganisztáni veteránok, a folyamatosan toborzott és kiképzett muszlim harcosok megjelentek az iraki és szíriai polgárháborúban, valamint az ukrainai konfliktus idején Kijevben is. A legnagyobb múltú, illetve legjelentősebb iszlámista terrorszervezetek jelenleg a következők: Fatah (1959), PFSZ (1964), Hezbollah (1982), Hamasz (1987), al-Kaida (1988), Boko Haram (2001, Boko Haram hausza nyelven annyit jelent: „a nyugai oktatás bűn”), Al-Shabaab (2004), Fatah al-Iszlám (2006), Al-Maghrib al-Islami (AQIM, 2007), Al-Nusra Front (2012), Khorasan (2012), Al-Qaeda in the Arabian Peninsula (AQAP, 2012), Islamic State (2014). Hay’at Tahrir al-Sham (HTS, 2017).

Ezen szervezetek közül az Iszlám Állam léte és tevékenysége érint vagy érinthet minket a legközvetlenebbül, mert különleges szerepet szánt magának, ezért érdemes alaposabban szemügyre venni ezt a szervezetet. Aszunnita-muszlim világ legnépszerűbb tudós prédikátora, Yusuf al-Qaradawi, az IS megalakulására a következőképpen reagált: várakozással tekintünk a kalifátus mielőbbi eljövetelére, vagyis az IS színrelépésekor a bennfentesek tudták, hogy e szervezetnek történelmi szerepet szántak. Bár az IS-t e sorok írásakor sokat veszített erejéből, és Oroszország hadserege a nyílt színen már felszámolta (amivel erős befolyást szerzett a térségben), mégsem hiábavaló megismerni ezt a pillanatnyilag hibernált állapotban feltámadásra váró entitást. A Közel-Keleten minden lövésnek, minden kardcsapásnak van előzménye, így akár a bibliai időkig visszavezethetők az egyes népcsoportokat ért

sérelmek és a közöttük feszülő konfliktusok. Az Iszlám Állam felemelkedését mégsem évezredes távolságból közelítjük meg, csupán a XXI. század elejéig megyük vissza. 2003-ban az Egyesült Államok hadserege Szaddám Husszein állítólagos tömegpusztító fegyvereinek ürügyén a nemzetközi haderők támogatásával lerohanta Irakot. Az USA utólag már nem nevez meg konkrét okot a háború megindítására, csak általánosságban a demokrácia terjesztése és a terrorizmus elleni harc részeként hivatkozik rá. Belső csatározások alakultak ki az ellenállás és a nemzetközileg támogatott Új Iraki Hadsereg, valamint polgárháború robbant ki a szunnita többség és a síta kisebbség között. A koalíciós hadsereg 2010. szeptember 1-én kivonult Irakból, de a polgárháború befejezésére csak 2017 végén mutatkozott reális esély. Az iraki háború olajfüstös homoktengeréből emelkedett ki a jordániai Abu Muszab al-Zargawi és terrorszervezete, az 1999-ben alapított Jama'at al-Tawhid wal-Jihad nevű szervezet. 2004-ben szövetségre lépett az al-Kaidával, nevét Iraki al-Kaidára változtatta, s egyelőre csak Irakban harcolt a bagdadi kormány, a megszálló idegen erők, és a felfegyverzett síta rendőrség ellen. Az al-Kaida helyettes vezetője, Ayman al-Zawahiri, 2005 júniusában egy al-Zargawinak címzett levélben felvázolt egy 4 lépcsős tervet arra vonatkozólag, hogyan lehetne kiterjeszteni az iraki háborút. A terv szerint először ki kell űzni az amerikaiakat Irakból, majd létre kell hozni a kalifátust, aztán ki kell terjeszteni a felkelést a szomszédos országokra (Szíriára, Jordániára), végül pedig meg kell küzdeni Izraellel. Irakban eközben folyamatos az amerikai támogatást élvező ideiglenes kormány destabilizálása, a civilek, síta mecsetek, diplomaták elleni támadások, a lázadók sikeresen taszítják káoszba az országot. 2006-ban az Iraki al-Kaidába beolvadt több iraki felkelő csoport, és létrehozták az MSC nevű ernyőszervezetet. 2006. június 7-én egy amerikai légitámadás következtében Abu Muszab al-Zargawi életét vesztette. 2006. október 13-án kikiáltották az Iraki Iszlám Államot (Islamic State of Iraq, ISI), amelynek emírként Abu

Omar al-Bagdadit választották. 20013. április 8.-án Szíria felé történt terjeszkedésük okán felvették az Iraki és Levantei Iszlám Állam (ISIS vagy ISIL vagy DAESH) nevet. 2014 júniusában az ISIS/ISIL/DAESH, Baasz párti szövetségeseivel karöltve, gyors hadműveletekkel jelentős területeket foglalt el Irak északi részén. Mosulban, Irak második legnagyobb városában, az első ISIS terrorista afganisztáni volt. Ebben az időszakban az ISI, Észak-Irakban a gazdaságilag és társadalmilag diszkriminált szunnita lakosság támogatását élvezte. Azon sem az USA, sem szövetségesei nem segítettek, hogy a régióban elnyomott szunnita-kurd kisebbség helyzete érezhetően javuljon, és a lázadó csoportok jelentették az arab szunniták számára is a felszabadító erőt, akik jogegyenlőségükért harcoltak. Irak totális széthullásából az USA ebben az összefüggésben nem, inkább az ország északi részén elnyomás alatt élő élő kurdok, és Irán húztak hasznot. A szunnita lakosság támogatásának és az iraki rendfenntartó erők kudarcának köszönhetően a lázadók képesek voltak stabilizálni az általuk elfoglalt területeket, és fővárosuknak nyilvánították Baakubát. Ezzel a konfliktusban nemcsak egy bázishoz és hátszörzshoz jutottak, de katonáik alapos gyakorlatot szereztek a gerillaharcban és terrorakciók végrehajtásában. A következő fázist az „arab tavasz” következtében mesterségesen legyengített és destabilizált Szíriában zajló fegyveres konfliktus jelelente. Az Irak nyugati szomszédságában elhelyezkedő Szíriában ugyancsak társadalmi kirekesztettségben éltek a szunniták, ezért az Aszad-rezsim meggyengülésekor az ISI 2013 áprilisában a szír szunnita tartományokra is kiterjesztette igényét. (Itt látszik az, hogy a szíriai fegyveres konfliktus nem polgárháború, mint ahogy azt a liberális sajtó súlykolja.) Irakhoz hasonlóan, kezdetben a Szíriában élő szunniták is felszabadítóként üdvözölték a szunnita vezetésű terrorszervezetet. 2014. június 29.-én Abu Bakr al-Bagdadi, egy muzulmán vallási vezető, korábban az al-Kaida tagja és az ISI vezetője, egyoldalúan proklamálta az Iszlám Állam (IS) nevű szervezet megal-

kulását az általuk elfoglalt régióban, amelynek államfője Ibrahim kalifa néven al-Bagdadi lett. A kalifa titulust az oszmán szultánok használták utoljára, 1924-ig. Jelképüknek a fekete zászlót választották, melynek a régmúltba nyúló történelmi hagyományai vannak, s amelyet elődei és az Al-Shabaab is használt. A lobogó alsó részén a Prófétának tulajdonított pecsét látható, a Shahada (iszlám hitvallás) második mondatával, miszerint *Mohamed Allah prófétája*. Etikai oldalról – más világmegváltó eszmékhez hasonlóan – a társadalmi igazságosság megvalósítását, továbbá a gonoszság elleni harcot jelölték meg célkitűzésként, amelynek legfőbb végrehajtószerveként a Szomáliában székelő Iszlám Bíróságok Legfelsőbb Tanácsa (SCIC) lenne hivatott ítélni az elhajlók fölött. A követendő politika és hadicél tekintetében az egész bolygó iszlamizálása, illetve az egész világra kiterjedő kalifátus létrehozása az IS célja, ezért elhagyta nevéből az Iraki és a Levantei tagot, amelyek leszűkítették az elnevezés jelentését. Ezzel létrejött minden idők legnagyobb terroriszervezete: az Islamic State, hogy elhomályosítsa az al-Kaidát, és hogy a Nyugat legádázabb ellensége legyen. A több átalakuláson és névváltoztatáson átesett rendkívül virulens szervezet „jogelődjait” az ENSZ és az EU 2004-ben terroriszervezetté nyilvánította. Az IS szoros és szerteágazó kapcsolatrendszert épített ki és működtet a világban. Baraa Kadek újságíró, aki 2013-ban csatlakozott az elődszervezethez, létrehozott egy hírportált, az Amaq-t, sőt az IS-nek saját hírügynöksége is van, az al-Furqan, és a Wafa Media Foundation.

2011-ben az arab tavasznak nevezett felkeléssorozat részeként Abu Bakr al-Bagdadi, még az ISI vezetőjeként, valamint az al-Kaida parancsnoksága felkérte a szíriai Abu Muhammad al-Julanit, hogy hozza létre az al-Kaida szíriai ágát. 2011 augusztusában Al-Julani néhány hittársával Irakból Szíriába utazott és kapcsolatba lépett a Sednaya katonai börtönből frissen szabadult iszlámistákkal, akik már aktívak voltak az Aszad-rezsim elleni küzdelemben. Számos találkozási pont került sor Rif Dimashq és

Homs városában, ahol meghatározták a szervezet céljait, kiosztották a feladatokat, s 2012. január 23-án bejelentették, hogy Dajr ez-Zaurszékhellyel megalakult a többnyire szíriai *mudzsahidekből* álló szervezet, mely az al-Nusra Front (Jabhat an-Nusra) nevet kapta. Ez lett a harmadik legjelentősebb Aszad-ellenes erő a lázadó katonákból álló Szabad Szíriai Hadsereg (FSA) és az ISILmellett Szíriában, mely 2016 óta függetlennek vallja magát az al-Kaidától, s az al-Nusra Front hamarosan az ISIL riválisa lett. Emírje az alapító al-Julani, aki az ISI vezetőségi tagja volt a Ninive-i kormányzásban. Mindhárom szervezet célja, hogy megdöntse Aszad kormányát, majd létrehozzanak egy iszlám emirátust. Állításuk szerint csak Aszad ellen harcolnak, és nem támadják meg a nyugati államokat. Ezt azonban fenntartással kell fogadni és csak taktikai húzásnak lehet tekinteni, mert korlátozott dzsihád nem létezik, így nem egyeztethető össze a totalitárius szalafistavahhabita ideológiával, amelyet mindannyian képviselnek. Az Iraki al-Kaida a Jabhat an-Nusra terrorcsoportot nevezte meg szíriai szövetségeseiként, amely az ISIL-nek hűséget fogadott. Az al-Kaida és az al-Nusra Front mérsékeltnek volt tekinthető az Irakból átterjeszkedő ISIL-hez képest, mert bár céljaik ugyanazok – a kalifátus létrehozása és a sarijah jog bevezetése – az al-Kaida és az al Nusra Front türelmesebb, és mindketten igyekeztek kihasználni az ISIL-ből kifejlődő IS felemelkedését. 2015 elejére az al-Nusra Front az IS mellett a hatalmas dzsihádista egység legütőképesebb hadműveleti erejévé fejlődött, amely 2016 júliusáig az al-Kaida hivatalos szíriai ága volt. Az al-Nusra Front az IS-től eltérően együttműködik más militáns szervezetezettel, és taktikája lényegesen eltér az Iszlám Államétól, amely a hűség megtagadása miatti atrocitásokkal elidegenítette szent háborújuktól az iraki és szíriai lakosságot. A mindannyiukat összefogó muzulmán hit ellenére sem lehet egységes arab vagy iszlám világról beszélni, sőt még egységes iszlámista terrorról sem. Jelzi ezt, hogy 2014 végére annyira megromlott az Iraki al-Kaida és az IS viszonya (több tűz-

harcot is vívtak egymással Szíriában), hogy nyolc hónapi hatalmi harc után 2015 februárjában az al-Kaida minden kapcsolatot megszakított az IS-el, annak brutalitása és „nótórius engedetlensége” miatt – tartalmazza egy jelentés. Az IS egyszerűen nem hajtotta végre al-Zavahiri parancsait. Az ellentétek semmiképpen sem ideológiai jellegűek voltak, mindössze taktikai különbségekről és egyszerű rivalizálásról van szó, valamint arról, hogy al-Bagdadi közvetlenül az Egyesült Államokból kapott instrukciókat. Ayman al-Zawahiri, az al-Kaida vezetője 2015 elején arra utasította al-Julanit, az al-Nusra Front vezetőjét, hogy kövesse az alábbi instrukciókat:

- Integrálja mozgalmát a szíriai társadalomba és fogadtassa el céljait az emberekkel.
- Szorosan működjön együtt az összes jelenlévő iszlámista csoporttal.
- Közreműködését kéri egy sarijah jogra épülő bírósági intézményrendszer felállításához Szíriában.
- Hasznosítsa az ország stratégiai fontosságú területeit egy stabil al-Kaida fennhatóság kiépítése érdekében.
- Szüntesse meg a Nyugat elleni támadásokat.

Az Iraki al-Kaida háttérbe szorult az IS mellett az erőforrások tekintetében, és versengés kezdődött a toborzás területén is. Eközben az Iránból támogatott Hezbollah még az Izrael ellen tervezett csapásait is felfüggesztette annak érdekében, hogy az IS ellen harcolhasson Szíriában. Az ISIS múlandónak bizonyult népszerűségére jellemző, hogy 2014. március 7-én a nigériai Boko Haram is hűséget esküdött neki, amely évek óta szintén terrortámadásokat hajtott végre a muzulmán Nigéria megteremtése érdekében. Ezzel kvázi felhatalmazást kapott az ISIS a nigériai jelenlétre. 2017. január 28.-án az Ahrar al-Sham, a Jabhat Fatem al-Sham, a Jabhat al-Nusra, és három másik lázadó csoport egyesülésével, Abu Muhammad al-Julani vezetésével, Idlib kormányzóságban létrejött a Hay'at Tahrir al-Sham (HTS) nevű, mintegy 31.000

harcost számláló erős szervezet. Az IS-t mintegy 60 másik terror-szervezet támogatja, amelyek közül legjelentősebbek a következők: Bangsamoro (Iszlám Szabadságharcosok), Jemaah Islamiyah, Anszár as-Sarija (Tunézia), Abu Szajjáf (Fülöp-szigetek), MSC, Jamaah Ansharut Tauhid.

Az arab világban 2011-ben végigsöprő „arab tavasznak” elnevezett felkeléssorozat – amelyek egyáltalán nem spontán forradalmak voltak – hozadékai és a mérsékelt muzulmánoknak a rendezési folyamatban történt közreműködése nem hoztak békét a Közel-Keleten, hiszen más erők pont azon dolgoztak, hogy ne is legyen. Az iszlám fundamentalistákkal konspiráló idegen erők teremtették meg a táptalajt a szélsőségesen radikális Iszlám Állam megjelenéséhez, olyan erők, amelyeknek érdekük fűződött a Közel-Kelet destabilizálásához. Az Iszlám Állam korábbi fegyvertársa és szövetségese, az al-Kaida megszakított vele minden kapcsolatot, mert kiszámíthatatlanságával, engedetlenségével az IS teljesen eltávolodott a civilizált emberek logikájától és a józan belátástól, s pusztító vírushoz hasonló fenyegetést jelentett az egész Közel-Keleten. De vajon kit és mit szolgálnak a Közel-Keleten és Észak-Afrikában működő iszlámista ideológiájú terrorszervezetek, különös tekintettel a hatalmas anyagi erőforrásokkal rendelkező Iszlám Államra? A cui prodest? (kinek jó ez?) kérdése, illetve az erre adandó válasz a kriminalisztika alaptétele, amely így szól: az tette, akinek hasznára volt. (Seneca költőibben fejezi ki: *„Akinék jól jött ez a véték, no éppen az követte el.”*) Ha megkapargatjuk az események felszínét, érdekes kérdések vetődnek fel az IS születésével kapcsolatban, s a válaszok közelebb vihetnek az arab világban forrongó manipulált békétlenség és a migráció okainak megértéséhez. Azt már most kijelenthetjük, hogy az IS nem jött volna létre, ha az Egyesült Államok hadserege 2003-ban nem támadja meg a Szaddám Husszein és a Baasz párt által vezetett Irakot.

Ez a 2014-ben közzétett térkép a Kalifátus által az első öt évben elfoglalásra és iszlamizálásra kijelölt területeket mutatja.

Az Iraki és Levantei Iszlám Állam Irakban és Szíriában

A sajtóhírekből táplálkozó nyugati polgár nemigen lát át a nyugati politika cinikus játékain, és elhiszi, hogy ők a jók, de ez a meghekkelt énkép már nemigen tartható. Wesley Clark, volt NATO főparancsnok arról számolt be, hogy 2001. szeptember 11-e után egy titkos listát mutattak neki a Pentagonban hét lator államról, amelyet a következő öt évben az USA meg akar támadni. A listán szerepelt Irak, Líbia, Szíria, és Irán. Clark beszámolója szerint a Bush-kormányzat ki akarta használni a 9/11 nyújtotta lehe-

tőiséget, hogy kellő pillanatban kirobbantott háborúkkal destabilizálják, majd ellenőrzésük alá vonják a Közel-Keletet. A Nyugat kőkeményen benne van az iszlámista terrrorszervezetekkel folytatott harcokban. Ám, hogy melyik oldalon, az nem mindig világos, olykor mindkettőn. 2003 óta az angol és amerikai kormányzat többé-kevésbé titokban koordinálja az al-Kaidához kapcsolódó iszlám terrorista csoportok támogatását a Közel-Keleten és Észak-Afrikában. A 2003-as iraki megszállás és invázió idején az Egyesült Államok kettős játékot játszott. Látszólag támogatta a mindaddig elnyomott, feltörekvő síta dominanciát, titokban viszont igyekezett elhárítani egy megerősödő síta klérus által vezetett vallási mozgalom veszélyét. A Közel-Keleten érvényesített geostratégia egy neokonzervatív ideológia tartós befolyásának öröksége, melyet a régió olajforrásai fölötti uralom hosszútávú, de gyakran ellentmondásos törekvései motiválnak, valamint megvédeni egy expanzív Izraelt, és ennek előkészítéseként újrarajzolni a Közel-Kelet térképét. Az Egyesült Államok egy szemfényvesztő ügyességével keveri a közel-keleti lapokat, a fegyverszállításokra CIA tisztok adják áldásukat, akik azt is meghatározzák, ki milyen fegyvert kapjon. De kettős játékában az USA is hibázhat: az Asia Times által 2005-ben megkérdezett pakisztáni védelmi szakértő elmondta, hogy az iraki biztonsági erők számáranem lehetett kiosztani a pakisztáni gyártmányú amerikai típusú fegyvereket, mert az egykori Baasz-párt sorait gyarapító iraki felkelők – akiket Abu Musab al-Zargawi (1966-2006) vezetésével az al-Kaida kezdett toborozni és kiképezni Irakban – ugyanazokat a fegyvereket már megkapták. Az információ Syed Saleem Shahzadtól származik, aki a Times pakisztáni irodájának vezetője volt, amíg 2011-ben meg nem gyilkolták. De nem a fegyver és lőszerellátás volt az egyetlen módja annak, ahogy az Egyesült Államok segítette al-Zargawit, a dzsihád könyörtelen harcosát, bin Laden pártfogoltját. Egy 2013 novemberi jelentés szerint az Egyesült Államok Különleges Műveleti Egyetemének (JSOU) és a Stratégiai Tanulmányok

Osztályának az „Ellenségeink felosztása az iraki invázió után” című tanulmánya, amely az ellenség soraiban megbúvó elégedetlenség kihasználásáról szól, megvilágítja a 2003 után Irakban történeteket. Azt várnánk, hogy az Irakot Szaddám Husszein diktatúrája alól „felszabadító” erők a polgári lakosság életkörülményeinek javításán munkálkodnak, hogy megnyerjék Amerikának a helyi szíveket és lelkeket. Nemigen történt erőfeszítés ebbe az irányba, épp ellenkezőleg: a lakosság érzékenységet kihasználva, precízen kiszámították a megosztottságot, és egymáshoz vezették az ellenségeket a halálos találkozások létrehozása érdekében. Nem erősítette az amerikai jelenlét iránti szimpátiát Fallujah, a borzalom szinonímájává lett város esete, ahol – mintegy provokációként – fehérfoszfor és urán töltésű ráshterbombák zuhogtak az égből a polgári lakosságra. Ami Fallujah-ban 2004-ben történt, háborús bűncselekmény, provokáció, amely elvetette azokat a magokat, amelyekből al-Zargawi szellemi örökségének talaján előre kiszámítottan kisarjadt az ISIS/ISIL/IS nevű világuralomra törő dzsihádot hirdető szervezet.

Ronald Dumas egykori francia külügyminiszter szerint Nagy-Britannia már 2009-ben tervezett titkos akciókat Szíriában. A francia televízióknak elmondta, hogy a legmagasabb beosztású brit tisztviselőkkel való találkozása során bevallották neki, hogy valamire készülnek Szíriában, amihez előkészítették a szükséges fegyvereket. Egy önmagát geopolitikai hírszerző platformként meghatározó cég, a Stratfor által kiszivároztatott e-mailek – beleértve a Pentagon tisztviselői által folytatott levelezést is – megerősítették, hogy Nagy-Britannia és az Egyesült Államok különleges erőinek kiképzése a szíriai ellenzéki erők támogatására, jól halad. Ezen akciók célja az volt, hogy az Aszad-rezsim megbuktatását „belülről” eredő összeomlásnak lehessen álcázni. Ehhez a jól bevált séma szerint most Bashr al-Assadot kellett „gonosz diktátornak” kikiáltani, hogy ennek ürügyén amerikai repülőgépek és rakéták szórassák Szíriára a demokráciát. Ilyen és ehhez hason-

ló tervezett akciók sorozata volt a 2011 elején kezdődött „arab tavasz” elnevezésű felkeléssorozat az arab világ országaiban. Annak ellenére, hogy Obama elnök és a Pentagon tagadta, hírszerző források megerősítették: az USA és a német különleges erők 2011 szeptemberében, jóval az IS megalakulása előtt már ott voltak, hogy előkészítsék a terepet a betervezett proxyháborúhoz az Arab-félszigeten. 2011. július 29.-én a szíriai hadseregből dezertált Rijad el-Aszad ezredes vezetésével megalakult a Szabad Szíriai Hadsereg (FSA), mely a külföldi támogatásoknak köszönhetően hamarosan a lázadók legjelentősebb katonai erejévé nőtte ki magát. A németek segítséget nyújtottak az amerikai tengerészgyalogosok ISIS/ISIL elleni támadásaihoz, amit a migránsáradattal Németországba vetődött bosszúszomjas dzsihádisták nem felejtnek el, és ennek hangot is adnak. *(„A bosszúnk otthon ér utol titeket.”)* A RAF (brit légierő) gépei felderítő repüléseket végeztek és fegyverekkel segítettek a kurd peshmerga erőket. Nem titok, hogy az Öböl-államokból – Szaúd-Arábiából, Katarból, Kuvaitból, az Egyesült Arab Emírségekből, Jordániából, valamint (a NATO tag) Törökországból – finanszírozták és koordinálták a legvirulensebb szíriai kormányellenes elemeket. A hétköznapi bölcsesség azt sugallja, hogy a muszlim terroristák, valamint a Szabad Szíriai Hadsereg (FSA) lázadó tisztjeinek támogatása valamilyen hanyagság vagy végzetes hiba következtében történhetett. A valóság azonban más. Az Aszad-ellenes erők külföldről való támogatása hivatalosan és kevésbé hivatalosan az amerikai katonai hírszerzés aktív közreműködésével történt. A NATO korábban szövetséget kötött az al-Kaida frakcióhoz tartozó lázadó iszlám csoportokkal. Az Egyesült Államok által támogatott líbiai rezsím viszont kapcsolatot tartott az Isztambulba delegált FSA tisztekkel, hogy pénzt és nehézfegyvereket biztosítsanak a gonosz diktátornak kikiáltott Aszad elleni lázadáshoz. Az USA külügyminisztériuma még egy al-Kaidához tartozó fegyveres csoportot is alkalmazott Líbiában, hogy védelmet biztosítson az amerikai nagykövetségnek Bengázi-

ban. A Bengázi amerikai nagykövetségen dolgozó CIA tisztviselők kénytelenek voltak egy különleges tréningen átesni, amely képes-sé tette őket arra, hogy poligráfus vizsgálat ellenére is titokban tartsák a föld-levegő rakéták Líbiából Törökországon át a szíriai lázadók kezébe való közvetítését. Az Isztambulban működő török hírszerzés parancsnoksága szervezte a Líbiából, Szaúd-Arábiából, és Katarból származó muníció átcsempészését a szíriai határon. A CIA operatív tisztjei izraeli és jordániai parancsnokokkal együtt felkészítették az FSA lázadóit a szíriai-jordániai határon a tankel-hárító és a légvédelmi fegyverek kezelésére. Más jelentés szerint a brit és a francia hadsereg is résztvett ebben a titkos képzési prog-ramban. Az FSA lázadók közül, akik ezt a kiképzést kapták, egye-sek átmentek az ISIS/ISIL-be, mint ahogy azt egyik parancsno-kuk, Abu Yusaf megerősítette. 2014 elején az izraeli katonai hír-szerzés weboldalának, a Debkafile-run-nak két veterán tudósítója, akik a The Economist-nak is dolgoztak, arról számoltak be, hogy a szíriai kormányt támadó erők, beleértve az al-Kaidával társult al-Nuszra Front csapatait, Törökországon haladtak keresztül, hogy megtámadják az északnyugat-szíriai partvidéket, Latakia környé-kén. 2014 augusztusában a Debkafile-run beszámolt arról is, hogy az Egyesült Államok, Izrael, és Jordánia titokban támogatja a mintegy 30 lázadó csoportból álló Aszad-ellenes vegyes haderőt. Ugyanakkor az amerikai kormányzat hivatalosan támogatáshoz segítette és komoly haderővé fejlesztette a lázadó FSA (Szabad Szíriai Hadsereg) erőit. A Szíriát Támogató Csoport (Syrian Support Group – SSG, értsd: Szíria elleni erőket támogató) civil-szervezet számára az USA Pénzügyminisztériuma a 13582. sz. vég-rehajtási rendeletben felmentést adott katonai hírközlési eszkö-zök, valamint egyéb műszaki cikkek kivételére és értékesítésére, amelyek egyébként tilalom alatt állnak. 2013 közepén az Obama-adminisztráció fokozta a lázadóknak nyújtott támogatást, egyút-tal egy új végrehajtási utasítással visszafogta a szíriai hadseregnek nyújtott segítséget. A 2011-ben alapított Syrian Support Group,

amely az egyetlen szervezet volt, amely engedélyt kapott az FSA támogatására, 2014 augusztusában, egy hónappal a kalifátus kikiáltása után beszüntette működését. Az SSG igazgatója, Brian Neill Sayers, az SSG-ben való szerepvállalása előtt a NATO műveleti osztályán dolgozott. Az amerikai kormány azon ellenőrzési eljárásai, amelyek arra lettek volna hivatottak, hogy blokkolják az iszlám ideológiájú terroristák amerikai fegyverekhez jutását, soha nem működtek. A hadianyagszállítások gazdasági hasznát jelentenek az iparvállalatoknak, politikai hozadéka viszont a képmutató kormányoké. Nincs ez másképp Európában sem. Ám amikor kiderül egy-egy tiltott áruszállítás, kész a botrány, és beindulnak a felelősségáthárító mechanizmusok. Szíria 2013-ban csatlakozott a Vegyifegyver-tilalmi Egyezményhez, s így meglévő szaringáz készleteit átadta megsemmisítésre. 2018 áprilisában vádat emeltek két belga vegyipari vállalat, az AAE Chemie, a Danmar Logistics, és egy közvetítőcég ellen, mert 2014 és 2016 között 96 tonna izopropanolt szállítottak Szíriába, amely anyagotszaringáz alapanyagként használt az Aszad rezsim – legalábbis a vád szerint. Egy ENSZ jelentés állítása szerint 2017 áprilisában ezt az ideggázt vetették be az emberek ellen Khan Sheikhounban, a lázadó városban. Herman Van Landeghem, a Danmar Logistics nevében a BBC-nek elmondta, hogy minden kg anyagot, minden konténert ellenőrzött a vámhatóság, és csak olyan ügyfeleknek szállítottak, akik nem szerepeltek a feketelistán. Florence Angelici belga pénzügyminiszter viszont azt állítja az AFP hírügynökségnek, hogy a cégek hamis vámáru-nyilatkozatokkal bonyolították az üzletet. A hadi-ipari komplexum a Szíria elleni háborúban is megtalálja a maga üzleti életének lukratív számításait, ettől függetlenül a szíriai kormányt, valamint üzleti partnereit érő vádak a körülmények és az érdekek kusza szövevényének ismeretében nemigen lehet valóságosnak tekinteni. Az Aszad-rezsim és országa tönkretételének okait olyan tényezők összességében érdemes keresnünk, amelyek akadályát jelentik a pénzhatalmi világelit globalizációs

törekvéseinek, valamint a Yinon-terv gyakorlati kivitelezésének. Szíria jegybankja állami tulajdonban volt, ami azt jelenti, hogy nem az amerikai világbankárok, hanem Szíria népének érdekeit szolgálta. Szíriának nem volt adóssága az IMF felé, mivel hithű muzulmán ország lévén elutasítja a kamatrabzolgaságot, és nem engedélyezi a génmanipulált vetőmagok használatát. Ezzel akadályozza a világ leggyűlöltebb cége, a Monsanto nevű amerikai vetőmagmonopólium egyeduralmát, amely képviselteti magát a világ több száz millió polgárának tányérján. Mindezek tetejébe olajkészletekkel és hatalmas földgáztelepekkel rendelkezik: a Földközi-tenger mélyén Izrael és Szíria partvidékétől egészen Ciprusig szinte egybefüggő kőolaj- és földgázmező található. Az Amerikai Geológiai Társaság (USGC) adatai szerint a 83.000 km²-es (közel magyarországnyi) területen összesen 8000 milliárd m³ földgáz rejtőzik, amely a világ ismert, de feltáratlan tartalékainak 30%-át teszi ki. Ez a készlet kb. 50 évre fedezné Izrael teljes földgáz szükségletét. Amíg Szíria élet-halál harcát vívja, a lázadóknak álcázott külföldi támadókkal, addig Izrael zavartalanul szívja el talpa alól az értékes szénhidrogéneket. Izrael mindaddig jogosan panaszkodott amiatt, hogy bár olajban gazdag államokkal van körülvéve, saját területén nincs egy csepp sem. 2015 őszén azonban fordulat állt be e téren, amikor bejelentették: hatalmas olajtartalékok találhatók a Golan fennsíkon, ahová 2013 áprilisában adtak fúrási engedélyt egy kb. 98.000 hektárnyi területre, a szíriai határ közelében. A Genie Energy amerikai cég izraeli leányvállalata, az Afek Oil and Gas vezető geológusa, Yuval Bartov 350 méter vastag olajrétegről beszélt egy interjúban. Howard Jonas, a Genie Energy elnöke szerint a lelet jelentősnek számít a zsidó állam számára, amely 270.000 hordó (37.5500 tonna) olajat fogyaszt naponta, de még figyelemre méltóbb a befektetők személye: Dick Cheney, korábbi amerikai alelnök, Michael Steinhardt, Rupert Murdoch, és Jacob Rothschild. Mindezen tényezők és körülmények összessége elég alapot szolgáltatott ahhoz, hogy Szíria –

amely az arab világon végigsöprő, Arab tavasznak nevezett, mesterségesen szított felkeléssorozat előtt olyan életszínvonalat biztosított polgárainak, amelyet Magyarországon megirigyelhetnénk – választút elé került: vagy behódol, vagy elpusztul. 2018. április 7-én a Damaszkusz melletti Kelet-Gúta térség legnagyobb városát, Dúmát állítólag vegyi támadás érte. Nem tudni azonban, hogy ki vetette be az állítólagos klórgázt, Szíria kormánya tagadja. A vád mindenesetre megvan, ami kiváló okot vagy ürügyet szolgáltat az Aszad-rezsim elleni újabb összehangolt támadásra. A Jaysh al-Islam lázadó szunnita szervezet újraindította támadásait a kormányerők ellen, miután új emberek vették át a vezetését. Az Egyesült Államok, az Egyesült Királyság, és Franciaország is támadást intézett a Szíriai Arab Köztársaság ellen, válaszul a kormányerőknek tulajdonított állítólagos gáztámadásra. A légicsapások a Vörös-tengerről, a Földközi-tengerről, a Perzsa-öbölből, és az amerikaiak által megszállt Al-Tanf határállomás közeléből indított manőverező robotrepülőgépekkel történtek, amely támadásokat az orosz gyártmányú Pantszir SZ-1 típusú légvédelmi komplexumokkal a szír kormányerők sikeresen elhárítottak. 2018 áprilisában tért haza Szíriából Caroline Cox bárónő, a brit Lordok Háza tagja, aki a fősodrású média által festett képtől teljesen eltérő helyzetértékelést adott a proxyháborútól súlytott, agyonrágalmazott országról, illetve kormányáról. (Nekem erről a Magyarországot ért rágalmak jutnak eszembe.) Cox bárónő több várost meglátogatott, beszélt kormánytisztviselőkkel, ellenzéki vezetőkkel, művészekkel, és sok egyszerű emberrel. Elmondja, hogy a szíriaiak hálás szívvel támogatják Bashar Al-Assad elnököt, és nagyra értékelik azt, hogy a szíriai hadsereg és az orosz haderő harcba szállt az Iszlám Állam és más dzsihádisták terror szervezetek ellen, bármit mondanak is erről a nyugati kormányok és a média. Sajnálja, hogy a BBC elhallgatja a szír nép elnöke iránti támogatását, és a briteket teljesen elferdített módon tájékoztatja – idézi őt a Russia Today orosz TV hálózat angol nyelvű szolgálata.

Az ISIS – ISIL – IS erőforrásai

Elődjeivel együtt az IS bőséges munícióval rendelkezett pénzben és fegyverzetben. Fénykorában, 2015-ben, a migránsválság kezdetekor birtokolta Irakban az északi olajmezőket Mosul és Kirkuk környékén, Ramadi május 17.-én történt elfoglalásának hírére pedig – amely az ország olajiparának kulcsfontosságú városa – a BRENT- nyersolaj hordónkénti ára 67 dollár fölé emelkedett. Az IS talpraállította az olajipart, ellátta a lakosságot, mint egy kvázi állam, és működtette a közigazgatást. A kitermelt olajat Izraelben (!) és a török határ mentén primitív körülmények között finomították, és nyersolajként vagy feldolgozva Törökországban értékesítették Kilis, Urfa, és Gaziantep környékén. A törökök nem firtatták az olaj származását és a vételár felhasználását. Iszlám al-Jalabi, volt iraki olajminiszter szerint az IS olajkereskedelmének Törökország a legnagyobb nyertese. Bizonyítékok vannak arra, hogy a Kurdisztáni Regionális Kormány (KRG) együttműködött az IS-el. 2014 augusztusában tankhajó érkezett Texasba, a Mexikói-öbölbe egymillió hordó (139.000 tonna) olajtermékkel, amit az iraki kurd régióban termeltek és finomítottak. Az olajat a 970 km hosszú Kirkuk-Ceyhan olajvezetéken – amely Irak legfontosabb export útvonala, és szabotázsakciók gyakori célpontja – szállították a földközi-tengeri kikötőbe. A bagdadi kormány erőfeszítéseket tett arra, hogy nemzeti joghatósági alapon az illegális olajexportot leállítsa, de erre irányuló keresetét az amerikai bíróságok elutasították. 2014 nyarán – még az amerikai légitámadások előtt – 80 ezer hordó (11 ezer tonna) olajat termeltek ki naponta, ami nyomott áron is 1-3 millió dollárt hozott. A Nyugat igyekezett kiszorítani a piacról a terrorszervezet olaját, de mivel jóval a világ-

piaci ár alatt adták, nem sok sikerrel járt. 2014. szeptember elején az Európai Unió iraki nagykövete, Jana Hybasková az EU külügyi bizottsága előtt elmondta, hogy több úniós tagállam vásárolt az ISIS/ISIL/IS-től olajat, de az országok nevét többszöri kérdés ellenére sem mondta meg. Az amerikai légicsapások megrongálták az olajkutakat és a szállítóeszközöket, amelyek helyreállítása, ill. pótlása csak részben történt meg, így az olajárbevétel jelentősen visszaesett. A harcosok életmódját kénytelenek voltak 400 dollárról 200 dollárra csökkenteni, és a külföldi zsoldosok zsoldját, amely 600-800 dollár körül mozgott, szintén mérsékelni kellett. Az IS pénzügyi infrastruktúrája megroppant, s ettől kezdve a szervezet lassú hanyatlásnak indult. Egy amerikai katonai tisztviselő így jellemezte a légicsapások utáni helyzetet: ez talán nem üt ki azonnal, de megrogyan a térded, és nem tudsz úgy működni, ahogy szeretnéd. Fegyvert Irakban és Szíriában (a kormányerők 559. raktárbázisáról) zsákmányoltak, de jutott Líbiából a Kadhaffi-rezsim megdöntésekor felbomlott államrend helyreállítását célzó amerikai támogatásból. Korábban a szíriai kormánycsapatok HAR-66 könnyű páncéltörő rakétákat zsákmányoltak az IS-től Deir Ezzor tartományban, a szír sivatagban, amelyek török gyártmányúak voltak. Az IS fegyverzetét és haditechnikai eszközeit tekintve kb. olyan erővel rendelkezett, mint három nyugati mintára felépített hadosztály. A kitűnően képzett fanatikus terroristák kezében azonban az adott fegyvermennyiséggel sokkal nagyobb rombolást lehet elérni, és a fegyverzet minősége is meghatározóbb, mint a mennyisége. Az IS az iraki katonai bázisok elleni támadások alkalmával harckocsikat, RPG-ket, páncéltörő lövegeket, gránátvetőket, nehézgéppuskákat, mesterlövész puskákat, és terepjárókat is zsákmányolt. Sőt, kis magasságban repülő légi célok elleni rakétakomplexumok is vannak a hadizsákmányban, és 2014-ben, Mosul elestekor, az IS kezébe került annak a 77 db szovjet gyártmányú, T-72-es harckocsinak a jelentős része, amit még Gyurcsány Ferenc miniszterelnök adományozott Irak-

nak. A Magyar Honvédség időnként értékesít leselejtezett fegyvereket és egyéb kellékeket bizonyos cégeknek, 2013-ban 28.000 db AK 63-as gépkarabélyt adtak el, 2014-ben pedig 1400-at. Hogy, hogy nem, egy úniós forrásból működő nemzetközi szervezet jelentése szerint az IS arzenáljában 132 db magyar gyártmányú fegyvert találtak, köztük 112 db AK 63-as gépkarabélyt. 2016 elején aggodalommal töltötte el a világsajtót, hogy az IS közelebb került ahhoz a hosszútávú céljához, hogy tömegpusztító fegyverekhez jusson. Hírek jelentek meg arról, hogy a terrrorszervezet vegyi fegyvereket vetett be iraki kurd harcosok ellen. Zsákmányoltak Irakban egy radioaktív anyagot (irídium 192-t) tartalmazó hordozható eszközt, amely hírt a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség megerősített. Ezt a készüléket sugárforrásként használták ipari anyagvizsgálatokhoz és orvosi kezelésekhöz, a rákos sejtek elpusztítására. Az irídium 192 az egyik legfontosabb kereskedelmi radioaktív izotóp, és ezt az eszközt ún. piszkos bombák készítésére is fel lehet használni, oly módon, hogy valamilyen hagyományos robbanóanyaggal felrobbantják. A kitűnő technikai felszereltség mellett az IS haderejének gerince nagyszámú jólképzett, harc-edzett katonából áll, de a teljes létszám meghatározása komoly nehézségekbe ütközik. E nehézségek két részből tevődnek össze: egyik, hogy kit tekintünk IS harcosnak, másik a számbavételt akadályozó tényezők. A professzionális harcossá válás kritériuma, hogy a jelöltnek véráldozatot kell bemutatnia a harctéren, a foglyokon, vagy az elfoglalt területek civil lakosságával való kegyetlenkedésben. A jelölt ezzel bizonyíthatja hűségét és profizmusát. Az IS létszámát szakértők nagyon tág határok között adják meg. 2014 novemberében egy Bagdadban dolgozó biztonságpolitikai szakértő becslése szerint az IS létszáma közel lehet a 100 ezerhez, az év végén az orosz vezérkari főnök 70 ezerben adta meg ezt a számot. A kurd elnök környezetéből származó információ szerint 2015 februárjában az összlétszám mintegy 200.000 katonából állt, amely állománynak felét Mary Anne Weaver újságíró szerint

külföldiekből toborozták. Az ENSZ szerint mintegy 80 országból. A 200.000 fős létszám magában foglalja a professzionális harcosokat, a támogatókat, az IS rendfenntartó erőit, a helyi milíciákat, a határőrséget, a paramilitáris csoportokat, valamint a kiképzőket és az újoncokat. Mindezekon felül a szervezet nyilvánvalóan rendelkezik az aktív harcosokon kívül különféle segítőkkel: pénzügyi és műszaki szakemberekkel, informatikusokkal, hírszerzőkkel, alvó ügynökökkel. Egy májusi jelentés 25.000 külföldről ír, akik azért utaztak Irakba és Szíriába, hogy csatlakozzanak az Iszlám Államhoz. Az emberi jogok szíriai betartását vizsgáló szervezet szerint Szíriában legalább 50 ezer IS fegyveressel kell számolni. A CIA 2014 végi értékelése szerint Irak és Szíria területén 20-31 ezer harcosa volt az IS-nek. Közülük mintegy négyezer a nyugati országokból, háromezren a volt Szovjetunió utódállamaiból, a többiek arab országokból érkeztek. A külföldiek nagyrészt az IS és az an-Nuszra Front soraiba álltak be. Az Irakba és Szíriába tartó, Európából, Oroszországból, Ázsiából, és Csecsenföldről érkező újoncok Törökországon keresztül érték el céljukat, amiben becslések szerint több mint ezer török állampolgár segítette őket. Az ISIS/ISIL/IS-hez csatlakozó újoncok átcsempészése nyilvánvalóan nem történhetett a Nemzeti Hírszerző Szervezet (MIT) tudta nélkül. Becslések szerint 5-10%-uk már 2015 első felében elesett a harcokban, 10-30%-uk pedig már az első évben otthagyta a háborús övezetet és csalódottan hazatért, illetve úton volt hazafelé. Irak és Szíria a vallási megszállottak, szadisták, és kalandorok paradicsoma lett. Sok európaít vonzott a magas zsold és a siker, ez elsősorban azokra az őshonos európai fiatalokra jellemző, akik nem találják helyüket a világban, s azért jöttek, hogy fegyvert foghassanak a kezükbe és harcolhassanak valahol. Másik hányad – a többség – a bevándorlók közül került ki, az ő esetükben vallási elhivatottságról lehet beszélni. Ők valóban az eszméért jöttek, s a kalifátus visszaállításáért tették kockára az életüket és testi épségüket. A CIA igazgatója egy 2015 márciusi interjúban elmondta,

hogy az IS óriási erőfeszítéseket tesz a külföldiek toborzása érdekében, és havonta átlagosan ezren érkeznek Szíriába, hogy csatlakozzanak az Iszlám Államhoz. A szervezet fénykorában kb. 90 ezer km² területen 6-8 millió ember fölött uralkodott. 2016 novemberére elveszítette iraki területeinek 62, szíriai területeinek 30%-át, miközben ezeken a területeken volt az olajkutak 90%-a, becsült vagyona pedig 1 milliárd dollár értékűre csökkent. Az anyagi veszteség mellett súlyos érvágás volt az IS számára, hogy a kezdeti sikerhullám megtörése után sokat veszített vonzerejéből.

Ország	Fő
Tunézia	3000
Szaúd-Arábia	2500
Oroszország	1700
Jordánia	1500
Marokkó	1500
Franciaország	1200
Törökország	1000
Libanon	900
Németország	650
Egyesült Királyság	600
Üzbegisztán	500
Pakisztán	500

Az IS külföldi katonáinak száma egy 2014 novemberében készült ENSZ jelentés alapján.

Az IS pénzforrásainak áttekintése nem könnyű feladat, de nem is lehetetlen. Ismeretes, hogy a szervezet az ellenőrzése alá vont területen mindent pénzzé tett, ami a piacon eladható, részben ebből, részben a legkülönbélebb pénzügyi tranzakciókból és támogatásokból fedezte működési költségeit. A szervezet maffiaszerűen működött, és nem riadt vissza semmitől, amitől bevételt remélt. Az illegális olajkereskedelem, gépjárműlopás, bankrablás, emberrablás váltságdíjért, korrupció, mind-mind azok az eszközök, amelyekhez az ISIS/ISIL/IS folyamodott. 2014 nyarán 875 millió dollár értékű vagyonuk volt, amikor elfoglalták Mosult, a központi bankból kb. 429 millió dollárt raboltak, amit valutaátváltásokkal gyarapítottak, majd az ún Hawala-rendszeren keresztül bejuttatták a legális bankrendszerbe. Sok műkincset elraboltak az iraki és szíriai múzeumokból, amelyeket Nyugaton értékesítettek. Becslések szerint ebből 200 millió dollárhoz jutottak évente. A műkincsrablás és pusztítás értékeléséhez tudni kell, hogy a muszlimok semmire sem tartják azokat a műkincseket és régészeti leleteket, amelyek Mohamed előtt keletkeztek, mert az iszlám tanítása szerint ami Mohamed előtt volt az tudatlanság (*al-djahiliyah*), amit meg kell semmisíteni. Sajtóhírek szerint a terror-szervezet szervkereskedelemmel is foglalkozott. Mosul egyik kórházában külföldi orvosok dolgoztak, akik elesett, vagy halálos sebet kapott harcosok, és elrabolt személyekből kioperált szerveket szállítottak külföldre, hogy gazdag nyugati polgárok testébe ültessék be azokat. Mosul környékén a szervezet 50 ezer dinár (kb. 42 dollár) „szolgáltatási és védelmi díjat” szedett be minden olyan családtól, amelytől legalább egy férfi nem csatlakozott az ISIS-hez. A térségben mindennek nagyon felment az ára – különösen az üzemanyagnak, a palackos gáznak, és az élelmiszernek – amelyek kereskedelmét a terroristák tartották kézben, és extra haszonhoz jutottak. A szervezetnek komoly szerepe volt a kábítószer kereskedelemben, az Afganisztánban előállított heroin mintegy fele az ISIS/ISIL/IS közvetítésével Európába jutott, amit a „menekültek”

terítettek, ill. terítenek az aberrált fiataloknak. Az IS az embercsempészetből és a szíriai lakosság menekítéséből is hasznot húzott, minden egyes személy után 8 ezer dollárt kellett fizetni, hogy átjuttassák őket Törökországba. Az IS egy Mosulban élő vezetője szerint a szervezet 2015. évi költségvetése 2 milliárd dollár kiadást, és 250 millió dollár többletbevételt irányozott elő. A költségvetésből havi járandóságot kaptak a szegények, a rokkantak, az árvák és az özvegyek, valamint támogatták a légicsapásokban megsemmisült vagy megrongálódott házak javítását és újjáépítését. Eltekintve a pontos számoktól, kijelenthető, hogy fénykorában az IS bevételei nagyságrenddel meghaladták az al-Kaida bevételeit, s miután 2017 végén leverték, és működése nem köthető meghatározott területhez, továbbra is a világ leggazdagabb terrororganizmának számít. Jelenleg nincs hadizsákmányból befolyó pénz, de az eddigi zsákmány is valóságos pénzhegy, amit az IS pénztárnokai legális tőzsdei spekulációkkal nyereséggel forgatnak. A terrororganizmokat sajátossága, hogy nem mindenki kezeli őket ellenszenvvel. Az al-Kaida és az ISIS/ISIL hírhedt kegyetlensége ellenére vannak szépszámmal, akik szabadságharcosként tekintenek rájuk. Az IS jelenleg is több ezer támogatót tudhat maga mögött a közel-keleti régió minden részén. Napjainkban több terrororganizmet létezik, mint valaha, s a hozzájuk ömlő pénz mennyisége soha nem látott méreteket öltött. Bruno Dalles, a terrororganizmokat pénzügyeit vizsgáló, Traficin nevet viselő francia hivatal vezetője az IS Szíriából és Irakból való kisöprése után a Le Figaronak azt mondta, hogy a szervezet továbbra is dollármilliókat mozgat, amely tranzakciókat 150-200 török, libanoni, jordániai, és más közel-keleti bank bonyolítja. Jó lesz vigyázni: az Iszlám Állam tábornokai elbuktak, de pénztárnokai még győzhetnek!

Noha a fejlett világ kormányai részt vesznek a terrorizmussal folytatott harcban, a pénzforgalom ellenőrzésére tett intézkedéseik többsége gyakorlatilag hatástalan. A terrorizmus elleni harc hangzatos intézkedése, hogy a pénzcsapokat el kell zárni, a gya-

nús személyek bankszámláit be kell fagyasztani. 2001 szeptemberében, néhány nappal azután, hogy repülőgépek csapódtak a World Trade Center két tornyába, George Bush aláírta a 13224. számú elnöki rendeletet, amely lehetővé tette a gyanús pénzmozgások leállítását. A pénz a terrorizmus vére, s arra kérjük a világot, zárják el a pénzcsapot – kérte az elnök. Ám a rendelet aláírása óta eltelt 16 év alatt egyetlen terrortámadást sem sikerült megakadályozni ezen a módon, s nyugodtan ki lehet jelenteni, hogy a terroriszervezetek pénzforgalmának megakadályozása elbukott. A kormányok dollármilliárdokat költöttek arra, hogy a terroristákat távol tartsák a pénzügyi rendszertől, de csak annyit sikerült elérni, hogy elijessék őket a nemzetközi bankrendszer saját nevükön való használatától. A gyanús személyek tiltólistára vétele, a bankszámlák befagyasztása, és a számtalan biztonsági intézkedés jól hangzó látszatintézkedések, de semmilyen bizonyíték nincsen arra, hogy bármit is segítettek volna. A terrorcselekmények viszonylag kevés pénzből kivitelezhetők, az európai terrortámadások önköltsége egyik esetben sem érte el a 30 ezer dollárt. A terroriszervezetek vagy magányos elkövetők megtanulták elkerülni a pénzügyi rendszert. Hiába nyilvánvaló, hogy bizonyos illegális vagy legális tevékenységből származó pénzmozgások terrorista csoportok tevékenységéhez köthetők, nevek, pontosabban hiteles nevek nélkül a pénzügyi harc kudarcra van ítélve. Márpedig pontosan ezt a kudarcot biztosítja a német kormány és más nyugati kormányok azzal, hogy minden hiteles okmány nélkül bevándorlók százazreit, millióit fogadták be. Hiteles nevek nélkül lehetetlen kiszűrni a gyanús tranzakciókat, hiszen naponta többtízmillió 1000 dollárt meg nem haladó átutalást bonyolítanak a bankok, amelyeket egyesével kellene átvizsgálni. További probléma, hogy jónéhány országban, ahol a két legnagyobb terroriszervezet működik (Afganisztán, Irak, Jemen, Szíria, Szomália), csak az emberek elenyésző részének van bankszámlája, ezekben az országokban az emberek többsége készpénzben bonyolítja pénzügyeit. Így

aztán a terroristák egyszerűen megkerülik a bankokat. Ráadásul a Közel-Keleten, Indiában, és Pakisztánban működik egy Európában ismeretlen pénzügyi rendszer, a Hawala. A Hawala is lényegében bankrendszer, a VIII. század óta működik az arab és muszlim kereskedők között a selyemút mentén. Az ügyfelek számára jóval lazább, a bankrendszer szereplői számára viszont drákói szabályokkal. Legfőbb jellemzője a közbizalom, a bizalom feltétele pedig bizonyos rablóbecsület. A Hawala-rendszer név nélkül használható és benne a pénz lenyomozhatatlanul mozgatható, akár egy egyszerű telefonhívással. (Valószínűleg ezért találtunk minden elfogott migránsnál egy papírcetlire felírt telefonszámot.) A Nyugatra adaptált Hawala-rendszer a következőképpen működik: ha mondjuk egy szomáliai taxisofőr pénzt szeretne hazaküldeni a bátyjának Szomáliába, ahol nem működik bankrendszer, vagy nagyon drága, akkor Londonban besétál egy boltba, ahol átad egy köteg pénzt és kap egy kódszámot. Néhány órán belül a bátyja kap egy SMS-t, hogy a kezelési költség levonása után átveheti a pénzt. A Hawala-rendszer működésének feltétele a bizalom, amit évszázados tradíciók és személyi-családi kötelékek garantálnak. Az a bróker vagy ügynök, aki az ügyfél bizalmával visszaél, az életével fizet. Csak Irakban kb. 140 pénzváltó és Hawala ügynökség működik. Az Európába érkezett afrikai, közel-keleti, stb. bevándorlók pénzének hazautalása mellett nem csak biztonságos, hanem jövedelmező is a terrorcsoportok pénzügyeinek lebonyolítása. A 2001. szeptember 11 utáni szabályozásokhoz alkalmazkodott néhány más anonim vagy félig anonim készpénzközvetítő vállalkozás, mint pl. a Dahabshiil-rendszer, amely a legnagyobb ilyen tevékenységet folytató szervezet Afrikában. A rendszert Mohamed Duale alapította 1970-ben, hogy megkerülje a szomáliai kormány külföldi üzletelést korlátozó intézkedéseit. Duale a Yemenben élő szomáliaiaktól kapott pénzből keresett importcikket vett, amelyeket jó pénzért el tudott adni a Szomáliában, a bevételből kifizette a pént adó személyek Szomáliában maradt

rokonait, a nyereséget pedig visszaforgatta. Ez a kezdetben illegális és veszélyes üzleti manőver ma szabályozott és ellenőrzött formában legalísan működik Nyugaton, s a Hawala-rendszer Nyugatra adaptálása miatt a Dahabshiil-rendszer komoly pénzügyi tényezővé tudott fejlődni. A 9/11 bizottsági jelentés megállapította, hogy az al-Kaida gyakran költözött a Hawala által közvetített pénzzel, amit főleg Szudánban, Szomáliában, valamint Luxemburgban és Svájcban mostak tisztára. Ugyanakkor nagy melléfogásnak bizonyult, amikor 2001 novemberében a Bush-kormányzat befagyasztotta a Szomáliában működő Al-Barakat nevű társaság pénzeszközeit, amely szintén egy Hawala-elven működő informális értékátviteli rendszer. A társaság 40 országban működött és Szomália legnagyobb magánmunkáltatója volt. A cég leállítása mellett számos ügynököt letartóztattak, ám semmilyen kézzelfogható bizonyítékot nem találtak a terrorizmus pénzeszközökkel való támogatására. A sajtó ugyanakkor arra a következtetésre jutott, hogy a szomáliai kalózkodó ezt a rendszert használják kenyai tranzakcióikhoz pénzeszközök mozgatására. Az Al-Barakat 2014 óta újra működik. Ismét bebizonyosodott, hogy a pénzmozgások ellenőrzése nem sok eredményt ígér a terror szervezetek megfékezésében, a félhivatalos vagy illegális értékátviteli rendszerek végzálása pedig több kárt okoz, mint hasznot, mert részét képezik a társadalom normális működésének. Mára az is bebizonyosodott, hogy a pénzcsapokat nem a közvetítőknél, hanem a forrásokat jelentő termelőerők, adományozók és támogatók oldaláról kell elzárni.

ISIS/ISIL statisztikák

Az ISIL katonák száma származási országuk szerint:

Irak	30.000	Egyiptom	600
Szíria	50.000	Kirgizisztán	500
Tunézia	6000	Üzbegisztán	500
Kína	5000	Türkmenisztán	360
Oroszország	2719	Szerbia	30-350
Szaúd-Arábia	2500	Boszni-Hercegov.	350
Törökország	2100	Azerbajdzán	100-300
Jordánia	2000	Kazahsztán	300
Franciaország	1800	Svédország	250-400
Marokkó	1500	Ausztria	230-300
Egyesült Királys.	760-1500	Koszovó	200-300
Tadzsikisztán	1000	Ausztrália	250
Libanon	900	Egyesült Államok	250
Németország	760	Spanyolország	130-250
Indonézia	514-700	Hollandia	220
Belgium	640	Algéria	200
Líbia	600	Malaysia	200

Forrás: Statistic Brain (2017)

Az ISIS által 2013-ban kiadott éves jelentés:

Az ISIS által végzett műveletek száma	9540
Orvgyilkosság	1083
IED (Improvised Explosive Device)	4465
Fegyveres támadás	336
Elfoglalt városok száma	8

Forrás: Statistic Brain (2017)

Az ISIS/ISIL katonák száma összesen	55.000-90.000
ISIS katonák száma	40.000-80.000
ISIL katonák száma	25.000-35.000
ENSZ tagországok által megölt ISIS/ISIL katonák száma	50.000
Az Iszlám Állam készpénzének és teljes vagyonának értéke	2 milliárd dollár
Az Iszlám Állam napi bevétele olaj-és gázkitermelésből	3 millió dollár
Rabszolgaságba vetett Yazidi nők száma	300
Az ISIS által megölt iraki civilek száma	110.000
Az ISIL által megölt szíriai civilek száma	140.000
Az ISIS/ISIL elleni katonai akciókat támogató amerikaiak aránya	53%

Forrás: Statistic Brain (2017)

A létszámadatok némi eltérést mutatnak az előző fejezetben megadott adatokhoz képest, minek oka, hogy ez az összeállítás későbbi időpontban készült. Az iszlám radikalizmus közelebb van, mint gondolnánk. A Migrációkutató Intézet 2018 elején közzétett elemzése szerint Európából mintegy 4000 fő csatlakozott az Iszlám Államhoz, ebből 900 a balkáni országokból. Bosznia-Hercegovina északkeleti részén egész falvakat tudhatnak maguk mögött a dzsihádisták, egyedül Boszniában 28 szalafista faluról tudunk, ahol a férfi lakosság kötelességének érzi a hitetlenek elleni dzsihádot, tudvalévő továbbá, hogy IS kiképzőtáborok is vannak a régióban. A többségében muszlimok lakta Albániából kb. 80 ember harcolt az IS soraiban. Tirana harcol ugyan a szélsőséges megnyilvánulások ellen, de csak módjával, mert az Albániában élő muszlimok 24%-a kiáll a sarijah-törvény mindenhatósága mellett, a mindenkori kormánynak ezért ügyesen kell lavírozni az aktuális politikai erők között. Hak iAbazi, a Rockefeller Brothers Fund amerikai NGO nyugat-balkáni programigazgatója szerint nem véletlenül alakult ki, hogy Koszovó az ISIS táptalajává és a balkáni útvonal a migránsválság fontos szereplőjévé vált. Szaúd-Arábia 1996-ban 300 millió dollárral támogatta a boszniai kormányerőket (a Washington Post szerint az USA kormányának jóváhagyásával). Az Iszlám Állam fennállásától 2016-ig 314 koszovói harcolt Irakban és Szíriában, ami Európa legfiatalabb országában, az 1,8 milliós lakossághoz viszonyítva a legmagasabb arány a kontinensen. Fatos Makoli, a koszovói terrorizmus-ellenes rendőrség igazgatója a New York Times-nak adott interjújában Szaúd-Arábiát és más konzervatív Öböl-menti országokat tette felelőssé a radikalizálódásért és toborzásért. 2016-ig 67 embert vádoltak meg, 14 imámot csuktak le, és 19 mecsetet zárattak be. 2017-ben több mint 100 embert tartóztattak le a pristinai hatóságok toborzás és terrorszervezetekkel való együttműködés miatt. Elemzők szerint a vahhabita felekezet térnyerésében a helyi – főleg Szaúd-Arábiából származó pénzből támogatott – civil szer-

vezetek (NGO-k) jelentős szerepet játszanak. A jelenlegi 800 kosovói mecset közül 240 az 1998-as háború után épült. Mérsékelt imámok szerint Szaúd-Arábia ezeket a mecseteket azért építtette, hogy a maga képére formálja az iszlámot Koszovóban és mindenhol. Koszovóban ma 200.000 ember az Iszlám Állam alattvalójának vallja magát. Bosznia-Hercegovina 2017-ben rendre a következő országokba exportálta a legtöbb fegyvert, összesen 99 millió euro értékben: Szaúd-Arábia, Afganisztán, USA, Törökország, Egyiptom, Egyesült Arab Emírátságok. A felsorolt országok ezeket a fegyvereket főleg a szíriai kormány ellen harcoló Szabad Szíriai Hadseregnek (FSA), a dzsihádisták terrororganizációinak (al-Kaida, Hay'at Tahrir al-Sham, IS), és a jemeni szunnita milicistáknak juttatták el.

Menyire iszlám az Iszlám Állam?

Az iszlámmal kapcsolatos mellébeszélés, azaz polkorrekt retorika 9/11 után érte el csúcspontját az Egyesült Államokban, amikor a félelemre és zavartságra épített politikai manipuláció felismerésének képessége oly mértékben kiveszett az emberekből, hogy belefáradva a hazugságokba, enerváltan elfogadták a Bush által felkínált „valóságot”. Az iszlám terjeszkedése az Egyesült Államokban is javában folyik. Az iskolák előkészítik és beprogramozzák a gyerekek agyát arra, hogy ne érzékeljék ellenséges tevékenységnek azt, ami körülöttük történik. Ehhez hazudni kell, nem keveset. A tanárok hazugságokat tanítanak a gyerekeknek, és a

helyzet éppen olyan groteszk, mint a hidegháború legsötétebb éveit alatt. Tenesse-ben a 7. osztályban azt tanítják, hogy az iszlám volt egykor az „aranykor”, a civilizáció csúcsa, meg, hogy az iszlám adott először jogokat a nőknek. Továbbá, hogy az első alkotmány az iszlámból származik, az iszlám törődik a zsidókkal és a keresztényekkel, és gondoskodik róluk. Ezen állításoknak a negyede sem igaz, de a gyerekek agyában, akik még semmit sem tudnak a világról, olyan magatartásformát eredményez, amely nem gördít akadályt az iszlám terjeszkedése elé. Tenesse-ben a gyerekek ilyen hamis világképpel nőnek fel, amivel egyszersmind védtelenné és kiszolgáltatottá válnak. A muzulmán gyerekek viszont verset szavalnak a káfirok pusztulásáról és arról, hogy sírjaikra a kecskék vizelnek majd. Mára ott tartunk, hogy Ferenc pápa behódolt Mustafa Cagrici főmuftinak és az iszlámnak (nem világos, hogy tényleg, vagy látszólag), és szerinte a keresztények legyilkolásának semmi köze az iszlámhoz. Amikor a muszlim terrorista elindul, hogy a magára aggatott trotillal pokolra küldjön harminc-negyven keresztényt, magát pedig „Allahu Akbár!” kiáltással a paradicsomba röpítse, a pápa szerint ennek semmi köze az iszlámhoz. A muszlimok persze meg vannak elégedve, a hatalomátvitel szépen halad, nekem pedig az Isten kegyelméből értelmiségivé vált nyugati figurák bugyuta írásai jutnak eszembe, akik évtizedeken át azt bizonygatták Nyugaton, hogy a kommunizmus a béke és a demokrácia rendszere. Az igazi szocializmus, az igazi kommunizmus szép és jó, az Embert szolgálja. Ha valaki rámutatott arra, hogy a kommunista paradicsomban éheznek az emberek, hiány van az alapvető javakból, a másképp gondolkodókat ellehetetlenítik a megélhetésben és börtönbe zárják, azt azzal intézték el, hogy nyugati propaganda, (a „gyűlöletbeszéd” fogalma még nem létezett, a rendszreváltás találmánya). Amikor már végképp nem lehetett tartani a hazugság pozícióit, akkor kijelentették, hogy a tönkretett és elpusztított életek túlkapások, a kommunizmus vadhajtásai, de az igazi kommunizmus szép és jó.

Most pedig nézzük, mi a helyzet az igazi iszlámmal? Mennyire iszlám az Iszlám Állam? Ugyanaz a kognitív disszonancia áll elő az iszlám esetében, mint a kommunizmussal, de van egy fontos különbség: a kommunisták egyszerűen hazudtak, a muszlimok viszont egészen más fogalomrendszerben gondolkodnak, ami a nyugati ember fogalmai szerint tűnik csak hazugságnak. 2001. szeptember 11 előtt az átlagmagyar számára az Egri csillagok Jumurdzsákja jelentette a muszlimokat és az iszlámot, némelyek talán arra is emlékeznek, hogy a hitetlen kutyáknak tett eskü érvénytelen. Az amerikaiak számára 2001. szeptember 11 jelentette az iszlámmal való találkozást, s attól kezdve a Nyugat az arabok hallatán kimondva vagy kimondatlanul a terrorizmusra aszociált. Egyidejűleg óriási véleményformáló erők mozdultak meg annak érdekében, hogy az embereket összezavarják, és ne az iszlámot hibáztassák. (Az 1960-as 70'-es '80-as évek iszlamista terrortámadásai már csak a kifutott generációk emlékeiben élnek, s az átlagpolgár nem emlékszik már Boston, Manhattan, Fort Hood, Washington, stb. áldozataira sem.) 2001-ben az iszlám védelmében azonnal beindult a maszatolás. George Bush sietve kijelentette, hogy *„az iszlámnak nem a terror az igazi arca, az iszlám a béke vallása”*. Az Iszlám Állam 2015 novemberében, Párizsban egy 130 halottat eredményező támadássorozattal debütált. Miután megjelentek az első híradások a lefejezett amerikai és brit állampolgárokról, Barack Obama és David Cameron elmondták, hogy mindkét esetben muszlim tudósok voltak az elsők, akik biztosították a két államfőt, hogy az Iszlám Államnak semmi köze az iszlámhoz. John Kerry államtitkár sem késlekedett bejelenteni, hogy *„az iszlám minden emberi lény méltóságán alapuló békés vallás”* és az Iszlám Államot az iszlám ellenségének nevezte ki. Az Egyesült Királyság külügyminisztere, Philip Hammond kijelentette, hogy az Iszlám Állam *„ellenitétes az iszlám legalapvetőbb meggyőződéseivel”*. A papok sem maradtak el. Mark Coleridge, az ausztrál Brisbane érseke szerint mindennek semmi köze a valódi iszlámhoz. Egy 2001 szeptember

temberi sajtótájékoztatón a nyugdíjas bíboros, Theodore McCarrick azt állította, hogy *„A katolikus szociális tanítás az emberi személyiség méltóságán alapul... amikor tanulmányozod a koránt, tanulmányozod az iszlámot, alapvetően ez az amit Mohamed próféta a béke veled köszöntésben tanított.”* Ezért a gyilkosságok nem kánónikusnak, nem lehet az iszlámhoz tartozónak tekinteni. Az ilyesfajta szerecsenmosdatás teljesen általános Nyugaton és a liberálisok körében Keleten olyannyira, hogy csak óvatoskodó Stockholm-szindrómaként értelmezhetjük. Az emberek valóságérzékelésének eltorzítása, vagyis az agymosás odáig megy, hogy az Obama-kormányzat alatt az iszlámmal kapcsolatos ideológiai preferenciák megfertőzték a nemzetbiztonsági, a hírközlési szakemberek, de még a katonák kiképzését is. Egy titkosítás alól feloldott, a Pentagonnak és az igazságügyi minisztériumnak küldött utasításban egy olyan cenzúrázó és monitoring rendszer kiépítését rendelték el, amely megtilthatja az oktatómunkát az FBI és a katonaság szervezetében azok számára, akik nem megfelelően viszonyulnak az iszlámhoz. Kritérium: az iszlám vagy a dzsihád említése. A muszlimok pedig meglepéssel fogadják a Nyugat behódolásának e félreérthetetlen megnyilvánulásait. Ha belemélyedünk a fogalmak elemzésébe, megfigyelhető a gondolatok genealógiája, s megint Abu Juszuf megjegyzése jut eszembe, aki rávilágított arra, hogy a nyugati civilizáció infantilis. Vagyis nem képes szembenézni a következményekkel. Ez a gyerekes észjárás, gondolkodásmód, átlátszó hazudozás maga az infantilizmus. Ugyanakkor érdekes felismerésekre jutunk, ha elkezdjük szemantikai oldalról, vagyis jelentéstanilag vizsgálni azt, amit a muszlimok mondanak. Ha nem a szavakat vizsgáljuk, hanem a mögöttes meghúzózó jelentést, akkor kiderül, hogy nagyon, de nagyon félreértjük egymást. Dr. Mahathir Mohamad, Malajzia egykori miniszterelnöke azt mondja: *„Az iszlámban nincs helye az erőszaknak. Az iszlám a béke vallása, és vannak akik tévesen értelmezik ezt a vallást.”* Miután elmondhatjuk, hogy számtalan pofonnak vagyunk

már gazdáí, amit a békére vágyó muszlimoktól kaptunk, ideje lenne észhez térni, és elgondolkodni azon: hogyan is állunk azzal a békével, hogy jön az ide? Mi köze van a békének a vonatrobbanáshoz, a kamionos gázoláshoz, a késelésekhez? Nos, hogy megoldjuk a rejtélyt, rá kell jönnünk, hogy a muzulmán ember gondolkodásának és tetteinek megértéséhez nem elég a szavakat lefordítani, hanem azok jelentését is át kell konvertálni. Arról van szó, hogy a muszlimok bizonyos fogalmakat egészen másképp értelmezik, mint az infantilis nyugatiak. Olyan ez, mint a kutya és a macskák közismerten ellenséges viszonya, ami nem más, mint kommunikációzavar. Amikor a kutya békés szándékkal a farkát csóválja, a macska ezt agresszív szándéknak értékeli, és ő is ellenséges szándékot mutat, ellentámad vagy menekül. A muzulmán ember igazat mond, amikor azt állítja, hogy békét akar, ő ezt abszolút komolyan gondolja. Akkor hol a hiba? Ott, hogy a muszlimok egészen mást értenek a béke fogalma alatt. Induljunk ki abból, hogy az iszlám célja a szálem, vagyis a béke. A végső békét pedig akkor éri el, ha minden dolgot és minden lelket megszerznek Allahnak. A Sarija pedig agresszorként definiálja azokat, akik nem hajlandók fölvenni az iszlám-vallást. A klasszikus iszlám jog szerint aki elutasítja, megtagadja az iszlámot, az agresszor, (*taghout*), mert ellentmond Allah akaratának, akadályozza a totális iszlám-világ kiépítését. Ez pedig *casus belli*, vagyis ok a háborúra. Az ilyen típusú háború a dzsihád, ezen belül a támadó dzsihád (*dzihad al-talab waal-ibtida*), amely igazságos háború a Sarija jog szerint. Ennek azonban feltételei is vannak, mint pl. a várható siker (voltaképpen kockázat-haszon elemzés) és a megfelelő hatóságtól kapott felhatalmazás. Az iszlám 1400 éves története azt mutatja, hogy a hatalom, amely Alláhtól származik, önmagát legitimálja az iszlám világban. Ezért a muzulmán uralkodók újabb és újabb sikereket hajszolnak, és folyton azért aggódnak, hogy legyőzik őket. A legnyilvánvalóbb és legkézzelfoghatóbb sikereket fegyveres összecsapásokban tudják elérni, és amikor ez a hit ter-

jesztése érdekében történik, az *dzsihad*. A muszlimok nem erre használják a háború (*harb*) kifejezést, hanem arra, hogy akik ellenállnak az iszlámnak, azok vívnak háborút, azok harcolnak. Ezzel a logikai bűvészmutatvánnyal válnak érthetővé a muszlimok háborúról és békéről alkotott fogalmai. Aki megérti a bűvésztükköket, az érti igazán az előadást. A dolog világos: ha akafír felveszi az iszlámot, az béke, ha visszautasítja az iszlámot, akkor a muszlimok megfelelő felhatalmazással dzsihadot indíthatnak a béke érdekében ellenünk. Mi viszont agresszorok vagyunk, mert akadályozzuk, hogy a muszlimok Allah dicsőségére birtokbavegyék a világot. Aki útját állja annak, hogy egy muszlim használatba vegye, birtokolja a káfirok javait vagy életterét, az agresszor és háborút visel. Ezzel a kiforgatott logikával igazzá válik a kijelentés: az iszlámban az agresszió nem megengedett, és a muzulmán ember békét akar, nem háborút. Az iszlám jog tehát bűnnek és agressciónak értelmezi azt, amit mi védekezésnek tekintünk. Béke pedig akkor lesz, amikor Allah akaratából legyőznek minket, és ennek érdekében minden megengedett. Hogy helyére tegyük a fogalmakat: a nyugati ember ugyanazt a kifejezést használja egy (fegyveres vagy nem fegyveres) konfliktus megjelölésére, a muszlim számára viszont ez relatív. A muszlim ember számára a konfliktus megnevezése attól függ, honnan nézzük. A muszlim az iszlámot tekintti viszonyítási pontnak, ehhez igazítja a konfliktus megnevezését. A harc a muzulmánok oldaláról nézve dzsihad, a hitetlen kutyák oldaláról nézve háború. Ilyen értelemben tehát az iszlám valóban ellenzi a háborút. A Korán azt mondja: *„Amikor találkozol a hitelennel a csatatéren, szaggasd szét a fejüket, amíg teljesen szét nem zúztad őket, majd szorosan kösd össze a foglyokat”* (47.4). *„A rettegést a hitetlenek szívébe vetem, letépek a fejüket, és megszüntetem újjait”* (8.12). A modern kori dzsihadizmus két teoretikusa, S. K. Malik és Szijjad Kutb szerint a hitetlen ellenséget az iszlámra kell téríteni, vagy el kell taposni, és mindenkinek harcolnia kell a kalifátusért. Az IraqiNews.com beszámol

arról, hogy az IS felszólította tagjait: öljék meg családtagjaik közül azokat, akik eltérő nézeteket vallanak az IS radikális eszméitől, vagy támogatják a kormány biztonsági erőit. A kalifátus területén az IS gyerekekből és tinédzserekből álló csoportokat, ún. kubikokat toborzott, akiket öngyilkos merényletek elkövetésére akart felhasználni. Irakban, Salahuddin tartományban az IS harcosok felgyújtottak és elevenen elégettek egy újoncot, aki nem volt hajlandó megölni Tikrit közelében élő családját – jelentette az Alsumaria News 2017 júniusában. Most akkor mennyire iszlám az Iszlám Állam? A híthű muszlimok, valamint szellemi vezetőik és a Korán tanításainak összevetésével megállapítható: az iszlám-vallás nevében elkövetett atrocitások nem szélsőségek, nem túlkapások. Az Iszlám Állam maga az iszlám.

Az Iszlám Állam vége

2017 decemberére bekövetkezett az, ami várható volt: megszűnt az Iszlám Állam. Ezt legyőzője, Vladimir Putyin jelentette be, aki minden jelentős politikai erőt magához hívott a térségből, hogy előzetes hozzájárulásukkal megkezdje a békéltetést Szocsiában. Felcsillant a remény, hogy a 6 évig tartó háborútól súlytott Szíriára végre beköszönt a béke. 2014-ben megszületett egy abszolút terrorállam, és sokáig nem látszott, mit lehet vele kezdeni, hogyan lehet megszabadulni tőle. A mintegy 200.000 fegyverest számláló IS legyőzése elvileg nem lett volna nagy kihívás olyan erős katonai hatalmak számára, mint az Egyesült Államok, Törökország, Irán, Oroszország, vagy a NATO, de a dolog nem ilyen egyszerű. Megbonyolította a helyzetet, hogy az Iszlám Állam felszámolása a politikai szereplők számára nem egyformán volt fontos. Így reali-

zálódott a gyakorlatban Arisztotelész bölcsessége, miszerint a béke utáni vágy mindenkiben megvan, de nem mindenki kívánja egyformán és egyidőben. A törökök időnként hallgatólagos szövetségest láttak a kurdok ellen az ISIS-ben, akárcsak az oroszok az USA által (egyre kevésbé) támogatott szír lázadókkal szembeni csatározásban. Az Iszlám Állam gyorsan elért katonai sikerei után az Egyesült Államok stabil kormányt teremtett Irak megmaradt részében, hadsereget épített a helyi erőkből, kiképezte a katonákat, fegyverkészletet és muníciót szállított nekik, miközben egy népi milíciát is létrehozta, iráni támogatással. Oroszország ekkor úgy döntött, hogy beavatkozik a szíriai konfliktusba. Úgytűnt, hogy darázsfészekbe nyúlnak, de ügyesen felmérték a helyzetet: az összeomlás határán álló Aszad-rezsim mellé álltak. Mint a fejlemények igazolják, katonai szempontból ez volt a jó döntés, mert olyan valaki mellé kellett állni, aki képes arra, hogy külső segítséggel összeszedje magát, ütőképes haderőt szervezzen, ami elegendő ahhoz, hogy orosz kiképzéssel, irányítással, katonai tervezéssel és légi támogatással le tudják verni az Iszlám Államot. Az oroszok tanultak az 1979-es afganisztáni kalandból: a húsdarálóba Aszad katonáinak kellett menni. Orosz katonák csak elenyésző számban, inkább csak tanácsadóként vettek részt a szárazföldi hadműveletekben, Putyin nem akart még egy Afganisztánt. Az első évben alig folyt harc az Iszlám Állam ellen, először Asszad belső ellenségeit kellett megsemmisíteni, amit sokan fel is róttak Putyinnak. Azonban ez is helyes lépésnek bizonyult, mert ha nem erősítik meg ezáltal Aszadot, akkor nem áll össze az a lelkes és ütőképes haderő, amire szükség volt. A Pentagonból származó információ szerint a Szíriai Arab Hadsereg személyi állományának több, mint 50%-a a terroristákhoz húzott, és a lázadók forrása szerint a kormányerők főparancsnoka, Salim Idris, sem pedig vezérkara nemigen végzett megbízhatósági ellenőrzést a parancsnokok között. 2016 januárjában kezdődtek az első amerikai légi-csapások, s az egyik bombatalálat megsemmisített több tízmillió dollár ISIS/ISIL-től maradt készpénzt. Miután 2016-ban Oroszor-

szág felszabadította Aleppó városát a felkelőktől, elérkezett az ideje, hogy erőiket az IS ellen fordítsák. Hatalmas területeket kellett megtisztítaniuk az Eufrátesztől nyugatra. Mint utólag kiderült, megállapodtak az Egyesült Államokkal, hogy a folyótól keletre fekvő területeket az SDF kurd-arab szövetség szabadítja fel amerikai támogatással. Al-Bagdadi ekkor már egy Mosul alatti alagútszabványban bujkált, s annyira rettegett az árulástól, hogy minden gyanúsnak tűnő elemet kivégeztetett. A paranoia olyan méreteket öltött, hogy a terroristák egymást lőtték agyon az utcákon. A hadműveletek 2017-ben gyorsultak fel, az oroszok a Sztálingrádnál alkalmazott taktika szerint többször csapdába csalták, majd bekerítették az IS katonáit, miközben az orosz légierő egy perc nyugtot sem hagyott nekik. Szíria keleti fele sivatag, amelyet az Eufrátesz termékeny, sűrűn lakott völgye szel át Északnyugat-Délkeleti irányban. A nehézségek a lakott terület miatt az Eufrátesz völgyében jelentkeztek, a sivatag katonai szempontból nem jelentett kihívást. Különösen nehéz egy nagyvárosban a szűk utcák és a romok között harcolni, ezért a legnagyobb Eufráteszmenti város, Dier ez-Zor felszabadításakor cselhez folyamodtak. A folyó Észak felé eső felső szakaszán látványosan meggyengítették a katonai jelenlétet, így az Iszlám Állam harcosai lelkesen odavonultak, és elfoglalták a könnyen szerzett területet, sőt erősítést is küldtek oda. Közben az orosz-szír erők délről rátámadtak a városra és elfoglalták annak környékét. Az Észak felé kivonult IS erőket pedig bekerítették és napok alatt felszámolták. Az IS egy másik csoportja az Eufrátesztől nyugatra fekvő sivatagban területeket kezdett visszafoglalni. Az orosz-szír erők ügyesen kicsalogatták őket déli irányba, a sivatagba, kb. 30 km-t haladtak, mire elérték Mayadin városát. Innen tovább úszták őket a kb. 80 km-re lévő iraki határ felé, miközben a dzsihádisták erőket felszámolták. Az IS megmaradt katonái az iraki sivatagban kóboroltak, de nem volt hová menniük, mert közben Irak felszabadítása is befejeződött. 2017. december elején Hajder al-Abádi iraki kormányfő bejelentette az Iszlám Állam elleni háború végét. A nyugati Anbár tarto-

mánybeli, utolsó offenzívában az iraki kormányerőket törzsi harcosok és az Egyesült Államok vezette koalíció légitámadásai támogatták az iraki-szaúdi határ mentén. Az Iszlám Állam felszámolása vitathatatlanul történelmi esemény. Ugyanakkor a szunnita-szalafista-dzsihádista terrorszervezet létrejöttének okai és feltételei továbbra is fennállnak, s amíg a szír helyzetet a térségben jelenlévő közép-és nagyhatalmak nem képesek legalább középtávon rendezni, addig az IS, ha gombaspórák módjára lappangva is, de fennmarad. Az Iszlám Állam, mely az utóbbi években uralta a szalagcímeket, gyökerei olyan mélyre hatolnak a sivatag homokjába, akár a datolyapálmáé. Területeinek 98%-át elveszítette, ami örvendetes fejlemény, de egyszersmind új kihívásokat is hozott Európa számára. 2018 februárjában az IS legyőzésére létrejött globális koalíció külügyminiszteri értekezletet tartott Kuvaitban, ahol Magyarország is képviseltette magát. Abu Bakr al-Bagdadi megmaradt húszezer embere taktikát változtatott. Egyrészt új táborhelyeket találtak és további területeket próbálnak elfoglalni, ahonnan támadásokat indíthatnak, másrészt vissza akarja küldeni a korábban Európából érkezett ún. „idegen harcosokat”, akik azért utaztak a Közel-Keletre, hogy az az Iszlám Állam seregében harcoljanak. A spanyol külügyminiszter szerint a dzsihadisták Líbiába, valamint az afrikai Száhel-övezetbe települnek át, ami közelebb esik Spanyolország déli határához, mint az eredeti kalifátus. Alfonso Dastis elmondta a konferencián, hogy a sivatagos Száhel-övezetben az elmúlt években megnőtt a terroristák jelenléte, az al-Kaida és az IS számtalan harcosa fészkelte itt be magát. A Burkina Fasót, Csádot, Malit, Mauritániát, és Nigert lefedő területet jóval kevésbé képesek ellenőrzésük alatt tartani a nyugati hatóságok, így sorra születtek itt a terrortámadások tervei. A mostani, hibernált állapotba került IS továbbra is fenyegetést jelent Európára, hiszen egy újabb bevándorlási hullám gyakorlatilag kitárná a kaput a hazatérő veterán terroristák előtt, akiknek több ezer hittársa amúgy is jelen van. Egy fontos csatát a Nyugat megnyert ugyan, de a háborúnak nincs vége. Ráadásul mostmár

az Iszlám Államból is kettő van, kiszabadult foglyok szerint a szíriaiak határon 2017 tavaszán formálódott egy újabb, minden eddiginél erősebb terroristabázis, szakértők szerint pedig a maradék IS összefoghat az al-Kaidával. Az al-Kaida – mint ernyőszervezet – irányítása alatt működik a Hay'at Tahrir al-Sham (Levantei Felszabadítási Szervezet, HTS), amely erős pozícióban van Szíria északnyugati részén, hatékonyan alkalmazkodik a megváltozott körülményekhez, miközben a hadicélok is átrendeződtek. Az IS fölött aratott győzelem után, a Nyugat most újra az Aszad-rezsim ellen fordult. Jemenben az Egyesült Államok drónokkal folytat hadjáratot az Arab-félsziget al-Kaidája (AQAP) nevű terrorszervezet ellen, amely az al-Kaida legveszélyesebbnek tartott ága, s amely számos merényletet kísérelt meg Nyugatra tartó repülőjáratokon. Ami a kalifát illeti, régóta betegeskedik, többször halálhírért keltették, így már többen is lesben állnak, hogy a helyébe lépjenek. Abu Bakr al-Bagdadi, az Iszlám Állam vezetője a terrorszervezet egyik északkelet-szíriai tábori kórházában haldoklik, mondta az iraki belügyminisztérium egyik tisztviselője 2018. február 12.-én, akit a Sky News Arabija televízió idézett, egy lapjelentésre hivatkozva. Az Iszlám Állam legnagyobb kapitulációjára 2018 áprilisában került sor a Qalamun hegység keleti részén, amikor a szervezet nagy mennyiségű nehézfegyvert, harckocsikat, és hadianyagot adott át a Szíriai Arab Hadseregnek. Az USA közvetlenül támogatta és fegyverekkel látta el a dzsihádistákat, hogy az általuk elfoglalt területeket használhassák felvonulási területként a szíriai főváros lerohanásához. Egy menetoszloppal erősítést próbáltak küldeni az amerikai megszállás alatt álló Al-Tanf térségből, amelyet az Al-Tanfot körülzáró kormánycsapatok 2018. április 23.-án megállítottak. Ez volt az IS utolsó esélye a Damaszkusz körüli térségben, amit elveszített. A politikailag kényes esetről a Syrian Arab Army oldal nem számolt be. Az Irakból és Szíriából kiszoruló Iszlám Állam most Afrikába helyezi át tevékenységét, s a Száhel-övezetből (ami éhségövet jelent) – akár a pásztorkutyák – az al-Kaida és a Boko Haram segítségével 500 millió mene-

kültet terelhetnek Európába. Ez garantáltan destabilizálná kontinensünket.

„Ne örüljete a vesztenék emberek. Mert noha a világ megfolytotta a korcs dögöt, a szuka, amely szülte, megint tüzel.”(Bertold Brecht)

Hay'at Tahrir al-Sham (HTS) ellenőrző-átesztő pont Szíriában

Gránátvetők az utolsó offenzívában, az iraki-szaúdi hatát mentén.

Az itt látható nehézfegyverzetet és hadianyagot 2014-ben zsákmányolta az IS a kormányerők 559. raktárbázisáról.

Az Iszlám Állam által átadott harckocsik Kelet-Qalamunban.
(2018 április.)

Az IS-nek sikerült elrabolnia többek között BGM-71 TOW amerikai gyártmányú rakétaindító berendezéseket, M72 LAW könnyű páncéltörő rakétákat, valamint T-72-es harckocsikat. A Szíriai Arab Hadsereg gyorsan visszafoglalta a bázist, megakadályozva még több fegyver elrablását, és megőrizve a bázis működőképességét.

Hogyan és miért hozta létre a Nyugat az Iszlám Államot?

Akárcsak magát az iszlám-vallást, az Iszlám Államot is a Nyugat hozta létre, de ez esetben bonyolultabb a történet. Webster G. Tarpley, amerikai történész állítja, hogy az Iszlám Állam az Egyesült Államok titkos hadserege. (Tarpley a náci pénzforrásaival kapcsolatban is felbecsülhetetlen értékű kutatásokat végzett.) Kinek áll érdekében a Közel-Kelet destabilizálása? Honnan vannak a fegyverek és a katonák? Az Iszlám Állam miből tartja fenn magát? Aki gondolkodik és fölteszi ezeket a kérdéseket, az maga is talál néhány zavaró körülményt az IS feltűnésével, gyors sikerével, működésével, és Abu Bakr al-Bagdadi személyével kapcsolatban. A felmerülő kérdésekre minden részletet kimerítő válasz nem létezik, de rendelkezésünkre állnak olyan információk, amelyek a valóság egy-egy elemét képezik, és a valóságnak e mozaikjait összerakosgatva, elfogadható pontossággal kirajzolódik a történet. Szíriai muzulmán és világi ellenzéki vezetők nyilvánosan kijelentették, hogy titkos kapcsolatok révén az IS széleskörű (pénzügyi, katonai, technikai, hírszerzési) támogatást kap Irántól és az Aszad-rezsimtől. Haszan Aboud, az egyik legnagyobb fegyveres iszlámista csoport volt vezetője, 2014 szeptemberi halála előtt elmondta, hogy az ISIS harcosait az iráni Köztársasági Gárda kiképzői készítették fel a harcra, valamint azt, hogy a szervezet Damaszkusz és Teherán terméke. A két ország vezetése azért hozta

létre a szervezetet, hogy széthúzást szítson a felkelők között, az ellenzékot pedig hiteltelenné tegye a világ előtt. Az ISIS Szíriában többnyire nem a kormányerők, hanem az an-Nuszra Front és más szíriai ellenzéki csoportok ellen harcolt. Az ISIS tevékenysége lehetőséget adott az Aszad-rezsimnek, hogy az ellenzékot, a keresztényeket, és egyes etnikai csoportokat gyilkolászó őrült terroristáknak állítsa be, aminek következtében a szíriai ellenzék támogatottsága ténylegesen csökkent. Ezeknek a kisléptékű, regionális motívumoknak is szerepe lehet az érdekek kusza szövevényében, de Webster G. Tarpley történésznek jobb rálátása van a magasabb összefüggésekre. Tarpley azt is tudja, hogy al-Bagdadi, az IS kalifája, John McCain amerikai szenátor közeli barátja, ami sokmindent megmagyaráz. Ennek az információnak a fényében nem meglepő, hogy al-Bagdadi az Iszlám Állam leverésekor ismét amerikai fogságba került, és hogy korábban is raboskodott az amerikai hadsereg fogságában a Bucca büntetőtáborban, az iraki-kuvaiti határ közelében – amit a nyugati sajtó már 2014 nyarán is tudott. Abu Bakr al-Bagdadit 2009-ben egy nagyszabású amnesztíaprogram keretében többszáz társával együtt szabadon engedték. A sajtó tudta, hogy al-Bagdadi szabadulása után alakult meg az ISIS, és a vezér a Bucca büntetőtáborban lett dzsihádistá. Ám az is kiderült, hogy nem csak al-Bagdadi, hanem az ISIS összesen 9 magasrangú vezetője raboskodott a Bucca táborban. Richard Barrett, egy nemzetközileg ismert biztonságpolitikai szakértő 2014 novemberében készült tanulmánya szerint egészen pontosan ők:

<h2 style="text-align: center;">Az ISIS/IS vezérkara</h2>	<p>Abu Bakr al-Bagdadi, más néven Ibrahim Awad Ibrahim Ali al-Badri al-Samarrai (1971-). Az IS vezetője.</p>
<p>Fadil Ahmed Abdallah Hayyali, más néven Abu Muslim al Turkmani. Korábban a Szaddám-éra katonai szakértője.</p>	<p>Abu Ajman al-Iraki, más néven Abu Mohammad al-Sweidawi. A Szaddám-érában a légierő szakértője, az ezredek tanácsának tagja.</p>
<p>Abu Abdulrahman al-Bilawi, más néven Adnan Ismail Najm. A 2014 júniusában Anbar tartományban meggyilkolt katonai tanács egykori vezetője.</p>	<p>Hajji Bakr, más néven Samis Abd Muhammad al-Khlifawi. Az ISIS egyik vezetője, 2014 januárjában Szíriában megölték.</p>
<p>Abu Oasim, más néven Abdullah Ahmed al-Meshadani. A külföldi harcosok kordinátora, öngyilkos bombamerénylő.</p>	<p>Abu Lu'ay, más néven Abdul Wahid Khutnayer Ahmad. A biztonsági szolgálat vezetője.</p>
<p>Abu Shema, más néven Fares Raif al-Naima. Anyagellátás és készletfelelős.</p>	<p>Abu Suya, más néven Abdul Rahman al-Afari. A mártírcsaládok és árvák szponzori programjának koordinátora.</p>

Legtöbbjüket 2009-ben engedték szabadon al-Bagdadival együtt. Úgy néz ki, hogy a Szaddám-rezim magasan képzett ka-

tonai szakértői Szaddám Husszein kifüstölése után új gazdájuktól, az Egyesült Államoktól új feladatot kaptak. Ők lettek a világ legmenőbb terrorszervezetének vezetői. A Bucca Büntetőtábor kiképzőbázisként szolgált a 9 beavatott és kipróbált terrorista számára, akik ily módon feltűnés nélkül érintkezhettek megbízóikkal, kaphatták meg az instrukciókat későbbi munkájukra vonatkozólag. A Bucca táborhoz legközelebbi város, Garma rendőrfőnöke és kollégái már akkor jelezték, hogy a szabadon engedett foglyok 90% rövidesen újra fegyvert ragad majd. Ezen kívül a Post egyik 2009-es cikke megírta, hogy a Buccából az éppen talpraállni próbáló Irak utcáira kieresztett foglyok többsége azonnal az amerikaiak és az új rezsim elleni bosszút kezdte tervezgetni. Az új iraki kormánynak fogalma sem volt arról, hogy milyen óriási és fenyegető problémahalmazt zúdított magára, és a figyelmeztetések az amerikaiaknál is süket fülekre találtak. Utólag világossá vált, hogy nem csak a foglyok szabadon engedése volt rossz döntés, hanem a Buccához hasonló iraki büntetőtáborok felállítása is. Elemzők az ISIS gyors sikereinek a kulcsát és erejét kezdettől fogva abban látták, hogy a terroristacsoportban remekül együttműködnek a dzsihádisták Irak korábbi jól képzett Baasz-párti vezetőivel, valamint széles támogatottságukban. Ez annak volt köszönhető, hogy nem csak az iszlám radikálisok, hanem a korábban Szaddám rendszerében fontos pozíciókat betöltő tisztviselők, és az addig mérsékeltnek számító szunniták jelentős része is melléjük állt. Szaddám idején egy ilyen szövetség elképzelhetetlen lett volna, a diktátor ugyanis épp a vallási szélsőségesek kordában tartására alapozta uralmát. Azonban a háború alatt és az új rendszer felépítésének idején a megszálló amerikaiak ezzel nem törődve ugyanazokba a többtízezer fős táborokba zárták az iszlám szélsőségeket, a Baasz-párti funkcionáriusokat, és azokat az egyszerű embereket, akik csak rosszkor voltak rossz helyen, vagy nem volt eléggé bizalomkeltő az ábrázatuk. Mindezen körülmények elindítottak két folyamatot: a közös ellenség láttán (az ame-

rikaiak) megindult a Baasz-funkcionáriusok és a dzsihadisták közeledése. Az ISIS/ISIL ezen a szövetségen alapult, és azért lett olyan nagyon sikeres, mert mindkét fél hozzátett valami értékeset az ügyhöz. A Baasz-párti szakértő-tisztviselőknek volt vezetési, pénzügyi, és katonai tapasztalata, a dzsihadisták pedig képesek voltak valami új célt, vallási-filozófiai alapokon nyugvó feladatot állítani a Szaddám bukása után kiüresedett politikai és katonai szakértelem mögé. A másik folyamat, amely elindult az amerikaiak börtöntáborában: a széleskörű radikalizálódás. A Bucca tábor 10-20 ezer rab fogvatartására építették, és az Abu Gharib közelében működő fogolytáborból a rabok kínzása miatt kirobbant botrány után az ottani foglyok közül sokat a Bucca táborba hoztak, amely így évekig 20-22 ezer fővel működött. Abu Gharib után a foglyok a Bucca táborban is több jogosultságot kaptak életük szervezésére, így a legradikálisabb dzsihadisták vették át a foglyok életének irányítását. Vallási tanfolyamokon oktatták rabtársaikat, és számtalan informális csatormán gyakorolhatták befolyásukat. A Bucca akkori vezetői úgy emlékeztek vissza, hogy minden erőfeszítésük ellenére a tábor az al-Kaida kiképzőbázisa lett. 2008-ra a foglyok gyakorlatilag sarija-jogot vezettek be egymás között, amelynek betartására radikálisokból álló sarija-bíróság felügyelt. Több elemzés említi, hogy valószínűleg a Bucca táborban a felvázolt körülmények között találtak egymásra az ISIS/ISIL későbbi vezetői. Több mint furcsa, hogy épp Abu Bakr al-Bagdadi, az Iszlám Állam későbbi feje az, akinek Bucca táborbeli raboskodásáról a legkevesebbet tudunk, és valószínű, hogy a homály és ködösítés nem véletlen. Az világos, hogy az IS korábbi katonai vezetője, Haddzsi Bakr, a Baasz-párti rezsim magasrangú funkcionáriusaként került a börtöntáborba, ahol megismerkedett későbbi társaival, és ugyancsak Baasz-párti tisztviselő volt Abu Muszlim al-Turkmani és Abu Ali al-Anbári, akik al-Bagdadi első helyettesei voltak. Al-Turkmani a szervezet iraki szárnyát vezette, al-Anbari pedig a szíriai harcokat irányította. Míg más baaszisták

fogvatartása jól dokumentált, addig al-Bagdadi esetében nem tudjuk, hogy 2004-ben történt fogságba esésekor is dzsihádista volt-e? Sőt az sem világos, hogy pontosan mikor raboskodott a Bucca táborban, mert az amerikai védelmi minisztérium adatai szerint 2004-ben javasolták szabadon bocsátását, míg a Bucca tábor vezetője úgy nyilatkozott, hogy 2009-ben engedték szabadon. Ez az adat szerepel több más hivatalos iratban és újságcikkekben is.

Hogy miért a hiányos adatok és a ködösítés Abu Bakr al-Bagdadi személye körül, érthetővé válik Webster G. Tarpley kutatási eredményeinek fényében. Al-Bagdadi ugyanis sokkal szorosabb kapcsolatban állt vagy áll az amerikaikkal, mint azt a világ hiszi, és a konspiráció természetének megfelelően, ezen kapcsolatok nyomait el kellett tüntetni. Mint már említettem, Abu Bakr al-Bagdadi, a világ egyik legbrutálisabb és legnagyobb hatású terror-szervezetének vezetője, John McCain amerikai szenátor közeli barátja. A neves történész az iráni IRNA hírügynökségnek elmondta, hogy a globális terrorizmust az amerikai kormány pénzezi, és magát a jelenséget is az amerikai kormány hozta létre. Tarpley nyilatkozott korábban a Press TV iráni hírcsatornának is, akkor kijelentette, hogy az amerikai kormány hozta létre az ISIS terrrorszervezetet abból a célból, hogy az ellene folytatott harc ürügyén legalizálja a nyugati katonai beavatkozásokat a Közel-Keleten és Észak-Afrikában. Tarpley elmagyarázta, hogy az amerikai kormány nem közvetlenül támogatja a terrrorszervezeteket, hanem térségi szövetségesek, ún. donorországok közvetítésével teszi. Az ilyen manőverek lényege, hogy amerikai kormány számára előnytelen üzleteket köt – főleg szaúdi cégekkel – miközben titkos záradékként, vagy külön megállapodásban bizonyos szervezetek anyagi vagy más módon történő támogatását kérik a térségben. Így jut el az amerikai pénz és egyéb segítség a kedvezményezett szervezetekhez, mint amilyen az ISIS/ISIL. Az USA főbb donorfjai pl. Abdul Rahman al-Faiszal szaúdi herceg, valamint

Szaúd-Arábia volt amerikai nagykövete. Ha az Egyesült Államok kormánya valóban és mielőbb le akart volna számolni a terroristaikkal, akkor könnyedén megtehetette volna ezt egy Szaúd-Arábia számára megfogalmazott ultimátummal, amelyben követeli, hogy a szaúdiak hagyjanak fel a terrrorszervezetek támogatásával. Ezen kívül, ha az USA valóban fel akarta volna számolni a terrrorszervezetet, akkor a Fehér Háznak a szíriai kormányt kellett volna támogatnia, mert ez jelentette volna terrorizmus elleni legális harcot. Ehelyett az történt, hogy az Egyesült Államok légereje a szíriai kormánycsapatokat bombázta, amikor azok valamilyen előrelépést tettek az ISIS/ISIL elleni harcban. Ugyancsak az amerikai kormány cinkosságát támasztja alá, hogy a terrrorszervezet az amerikai közösségi médiát használta a szervezkedésre, valamint propaganda anyagainak terjesztésére, sőt saját hírügynökséget tartott fenn. Ha ez a médiafelhasználás valóban az USA kormányának ellenére lett volna, akkor a terrorizmus elleni harc jegyében kötelezhette volna a Facebookot, hogy törölje a terrrorszervezeteket népszerűsítő, ill. a kommunikációikat elősegítő tartalmakat, ahogy azt számos más esetben megtette. Tehát a terrrorszervezet csak addig lehet jelen a közösségi médiában, amíg az USA kormánya úgy akarja. Márpedig az USA úgy akarta, hogy az IS kommunikációs szervezete a világhálón zavartalanul működjön.

Az IS tehát az Egyesült Államok titkos hadserege, és nem biztos, hogy volt. Hogy milyen konkrétabb célokat szolgált ez a szervezet, meg kell néznünk, milyen amerikai és izraeli geopolitikai tervek mozgatják a közel-keleti szálakat. Európában nemigen emlegetik, de a Közép-Keleten ma is él az emberek emlékezetében, időnként a sajtóból egy évszázad múltán is visszaköszön, pl. Bush iraki háborúja kapcsán is: „A nyugat megint föl akarja osztani a Közép-Keletet.” Az amerikai kormányzat az 1970-es '80-as években felismerte, hogy a Nyugat által erőltetett globalizációval szembenálló legnagyobb erő az arab ellenkezés és az iszlám ellenállás. Izrael

pedig azért van ma is ott, hogy örökösen fenntartsa a folyamatos szembenállást, ezáltal az amerikai érdekeket kiszolgálja. Az elmúlt fél évszázadban azonban az erőviszonyok megváltoztak, ma nem mondhatjuk azt, hogy Izrael az USA csatlós állama, a helyzet megfordult: ma Amerika szolgálja az izraeli érdekeket. A 2003-as iraki háború csakúgy, mint az Irán elleni amerikai fenyegetés, valójában az összefonódó térségbeli izraeli és amerikai érdekekre vezethető vissza. Izrael és nagyhatalmú lobbyja már régóta azon volt, hogy az USA tegyen valamit az iraki kormánnyal. A térség destabilizálása sokkal előnyösebb Izraelnek, mint az USA-nak. Mindemellett az USA érdeke azt kívánta, hogy az amerikai barát Szaúdi-uralkodóház hatalmának megszilárdításához szükség volt az arab világ többi fontos országának is az ellenőrzés alá vételére, ezek közül kiemelkedő fontossággal bírt Irak. Először is geopolitikai helyzeténél fogva, másodszor az Arab-félsziget édesvízben leggazdagabb országa, harmadszor pedig kőolajtartalékai miatt. A Szaddám Husszein vezette iraki állam pusztája léteével veszélyeztetette a Szaúdi-uralkodóház hatalmát. Nem mintha meg akarta volna támadni Szaúd-Arábiát, hanem mert nagyfokú önállóságával veszélyes precedens volt a többi arab ország számára, így az erős amerikai befolyás alatt álló szaúdiak számára is, ezért a „global empire” ellenőrzése alá kellett vonni.

A Kivunim című lapban, a mely a Cionista Világszervezet lapja, 1982 februárjában megjelent egy cikk, amely „Kivunim terv” néven vált ismertté. Az Oded Yinon által írott cikk címe: „Izraeli stratégia a kilencszáznyolcvanas évekre.” A cikk a Közel-Keleten található valamennyi arab államnak a felbontására alapozott elképzelésről szól. Az a gondolat, hogy Izraelnek *valamennyi* arab államot szét kell darabolnia kisebb egységekre, újra és újra megjelenik az izraeli stratégiai gondolkodásban. Utólag összerakosgatva a Közel-Kelet legutóbbi tíz évének eseményeit, szinte biztosra vehető, hogy ezt a célt szolgálta az „arab tavasz” néven ismertté vált mesterségesen szított felkeléssorozat. J. F. Kennedy meggyil-

kolása óta Izrael magabiztosan demonstrálja, hogy Washington a markában van, és Irak Bush általi megtámadása is bizonyítja, hogy töretlenül folyik az amerikai vér besorozása, hogy a világot Izrael számára biztonságossá tegyék. Yinon úgy vélte, hogy Irak jelenti a legnagyobb veszélyt Izrael számára. Arra számított, hogy az 1980 és '88 között Iránnal megvívott háború következtében Irak felbomlik, amely stratégiai cél Izrael számára. A Kivunim terv szerint az egykori Oszmán Birodalom adminisztratív területei mentén három, etnikai alapon elszeparált részre kell osztani Irakot, három etnikai központtal: a) síta régió Bászra központtal, b) szunnita régió Bagdad központtal, c) Kurd régió Mosul központtal. Yinon tervét kissé finomítva belevették az 1996-ban írt Clean Break (Új stratégia a birodalom megőrzésére) című dokumentumba, amelyet a stratégiai és politikai tanulmányok intézetének kutatócsoportja készített. A csoportot Richard Perle vezette, aki néhány évvel később kulcsfontosságú szerepet kapott a 2003-as iraki háború stratégiai tervezésében, a G. W. Bush adminisztrációban. Az Iszlám Állam gyökereinek és pályafutásának alapos elemzése megmutatja, hogy az Egyesült Államok, az arab rezsim, és Izrael alapították annak érdekében, hogy ellensúlyozzák Irán befolyását a térségben, illetve használhatatlanná tegyék számára azokat az eszközöket, amelyeket felhasználhat.

Hasonlóképpen vélekedik egy elemző, aki szerint Irán és az ugyancsak lator államnak számító Irak meggyengítését szolgálta a köztük mesterségesen szított ellenségeskedés és a mindkét országot kimerítő nyolc éves háború, míg végül nem maradt más, mint az amerikai hadsereg igénybevételével ellenőrzés alá vonni Irak erőforrásait és megsemmisíteni az arab nemzeti önállóságot pusztá létével is hirdető kormányt. Israel Shamir izraeli író „A CMK árnyéka” című kitűnő dolgozatában arról ír, ami valószínűleg Irak megtámadásának valódi oka volt: mint a megszálló kormányzat fejének, Jay Garnernek az volt a feladata, hogy létrehozzon egy új, Izraelbarát Irakot. Az új Irakban nincs hely a paleszti-

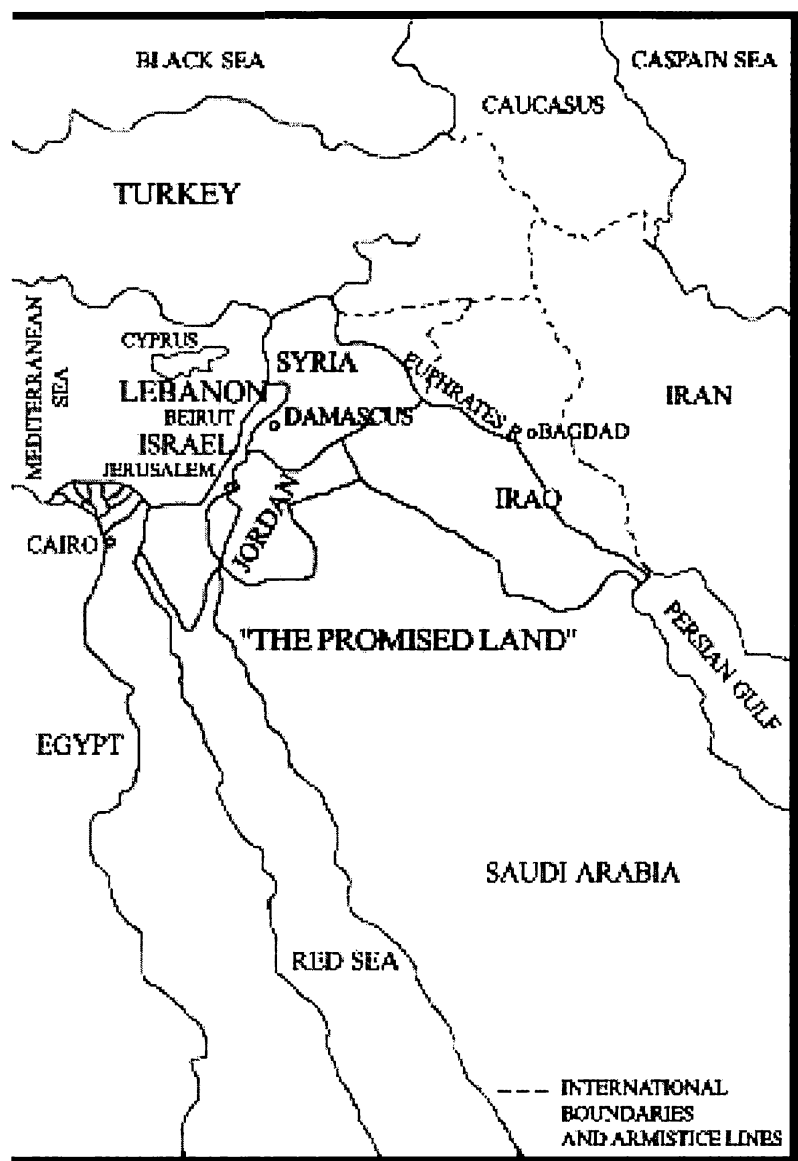
nok számára, ehelyett egy „békeív” fog húzódni Törökországtól Irakon és Jordánián keresztül Izraelig, egy új támpontot képezve a Közép-Keleten. (Az izraeli-palesztin konfliktus megoldására az Iszlám Együttműködés Szervezete, az OIC támogatja a Said Hammami-féle kétállamos megoldást, de Izrael részéről nincs rá fogadókészség mondván, hogy a palesztinok nem képeznek önálló entitást.) Újra és újra visszatérő motívum az izraeli stratégiai gondolkodásban, hogy *valamennyi* arab államot szét kell bontani apró darabokra. A Ha'aretz c. lap katonai levelezője arról ír, hogy Izrael számára a legjobb, ami Irakkal történhet: Irak felbontása egy síta államra, egy szunnita államra, és a kurd rész elkülönítése. És lám, mit ad Isten, 2003 novemberében a The New York Times-ban megjelent egy cikk, amelyet a Council of Foreign Relations (CFR, Külkapcsolatok Tanácsa), egy rendkívül befolyásos magánszervezet korábbi elnöke, és a Times volt szerkesztője Leslie H. Gelb írt a következő fejcímmel: A háromállamos megoldás. A cikkben ismertetett javaslat az volt, hogy az Egyesült Államoknak fontolóra kellene vennie, hogy Irakot három különálló államra osszák: északon a kurdokkal, középen a szunnitákkal, és a sítákkal délen. Ezt a háromállamos megoldást Washingtonban évtizedekig elképzelhetetlennek tartották, de mára az idők megváltoztak. Joe Biden, aki 2009-től Dick Cheney utódja, már 2006-ban támogatta Irak etnikai-vallási vonalak mentén történő „puha felosztását”. Joe Biden Irak-tervének társszerzője, Leslie Gelb (aki a New York-i székhelyű Külügyi Kapcsolatok Tanácsának tagja, mely a világdiktatúra kiépítésének egyik agytrösztje), 2014-ben azzal érvelt, hogy „ez az egyetlen megoldás a jelenlegi válságra”. Mármint arra a válságra, amelyet az Egyesült Államok hozott létre. Az Iszlám Állam terjeszkedése ürügyet adott a Yinon-tervre épülő Biden-Gelb-féle forgatókönyv alapvető kontúrvonalainak kibontakoztatására, az Egyesült Államok és a britek pedig arra törekednek, hogy hosszútávon katonai jelenlétet akítsanak ki Irakban. Az Iszlám Állam felemelkedése nem csupán egy neokon látásmód

következménye, amelyhez tartozik egy veszélyes műveleti stratégia, amelyet összekapcsoltak az al-Kaidával és a többi terrrorszervezettel, mint a helyi lakosság kordábantartására szolgáló eszközt, hanem kiváló lehetőség a végtelen háború új korszakának bevezetésére, a hosszútávú amerikai katonai jelenlét biztosítására.

W. G. Tarpley párhuzamot vont az al-Kaida 1980-as években történt megjelenése és Afganisztán Amerika általi megszállása, valamint az ISIS/ISIL megjelenése és az USA szíriai beavatkozásai között. Ez azt mutatja, hogy az Egyesült Államok kormánya rutinszerűen támogatja a nemzetközi terrorizmust, hogy elérje térségi célkitűzéseit. Az ISIS/ISIL gyors felemelkedése és bukása a náci rövid, de intenzív pályafutására emlékeztet: „a mór megtette kötelességét, a mór mehet”. Az Iszlám Állam harcedzett mudzsahidjei, miközben páratlan kegyetlenséggel vívták fanatikus harcukat, egyszersmind elvégezték azt a feladatot, amelyről maguk sem tudtak: nagyjából végbement az IS amerikai teremtői által kívánt káosz és átrendeződés, amely továbblépést jelent a Yinon-terv által kijelölt úton. A szervezeten közben a Frankenstein-szindróma tünetei kezdtek kiütközni, vagyis kinőtt az ellenőrzés alól. A 2014-től Islamic State néven működő szervezet mostmár nem csak Irak és Szíria iszlamizálását akarta, hanem az egész világot az Iszlám Kalifátus uralma alá kívánta vonni. Ez persze túlment az amerikai teremtők céljain, és elérkezett az idő – akár csak a náciizmus esetében – teremtményük elpusztítására. Aki geopolitikában gondolkodik, azt is látja, hogy az élehetetlenné tett Közel-Kelet emberek millióit készíti elvándorlásra, mégpedig Európába. Az USA geopolitikában gondolkodik, és két legyet üt egy csapásra. Közel-Keleti regionális céljain kívül az Európára zúdított migránsáradattal tönkreteszi, padlóra nyomja az európai gazdaságot, megszabadulva egy riválistól, és a gazdasági összeomlás kezelésére hitelek felvételére kényszeríti a kimerült európai országokat. Zavaró körülmény az eredeti tervekhez képest, hogy

az Iszlám Államot végül nem az Egyesült Államok, hanem Oroszország számolta fel, amely váratlanul erős befolyást szerzett a térségben.

Theodore Herzl, a cionista mozgalom és a zsidó nemzeti otthon megálmodója, valamint Fischmann rabbi szerint az ígéret földje a Nílus völgyétől az Eufráteszig terjed, és magában foglalja Szíriát, Jordániát, és Libanont. Az Izraelt Támogató Parlamenti Képviselők Nemzetközi Alapítványa (IIACF) 2011. október 31-én hajnalban, Budapesten elfogadta a szervezet Közös Nyilatkozatát, amelyben történelmi, jogi, és erkölcsi alapokra hivatkozva arra kéri a világ kormányait, hogy nagykövetségeiket helyezték át Jeruzsálembe. 2017. december 6-án Donald Tramp bejelentette, hogy az USA nagykövetségét Tel-Avivból áthelyezi Jeruzsálembe, Benjamin Netanjahu Izrael miniszterelnöke pedig biztos benne, hogy ez megtörténik egy éven belül. E döntés nyilvánvaló célja: politikai instabilitás kiváltása a közel-keleti régióban, a Yinon-terv alapján megfogalmazott „Nagy Izrael projekt” előremozdítása érdekében. Ne feledjük, ez a terv nem egyszerűen egy közel-keleti cionista projekt, hanem szerves részét képezi az Egyesült Államok külpolitikájának, hogy Washington megtörje és balkanizálja a Közel-Keletet.

Az ígéret földje

Miért válnak könnyörtelen gyilkológépekké a Nyugaton élő muszlimok?

Ez egy nagyon jó kérdés, a magyarázat pedig annyira egyszerű és érthető, hogy magamtól is rájöhettem volna, de az érdem mégsem az enyém. Egy videón találtam, s a kérdés fontosságára való tekintettel most közreadom az általam feldolgozott leiratát. Amikor Mohamed és követői még csak egy jelentéktelen és népszerűtlen kis csoport voltak a politeista arab népességén belül, akkor Mohamed, a kiképzése alatt kapott utasításoknak (programozásnak) megfelelően békéről és toleranciáról prédikált. Mikor 12 évnyi sikertelenség után Mekkából Medinába vándorolt (*hidzsra*), kezdetben ún. *védekező dzsihádot* folytatott, vagyis a muszlim közösség csak akkor bocsátkozott harcba hitetlenekkel (*kafirokkal*), ha azok tetteikkel rászolgáltak. Majd ahogy erősödtek, fokozatosan egyre agresszívak lettek, végül már közönséges rablógyilkosok módjára fosztogatták a mekkai karavánokat és mindenki mást, aki az útjukba került. A rablásokat területszerző támadások kísérték, amit *támadó dzsihádnak* neveztek, vagyis erőszakkal igázták le vagy megölték a nem muszlimokat, csak azért, mert nem muszlimok. A muzulmán népesség „hitetlenekkel” szembeni agressziója katonai erejének arányában növekedett. Ez az oka annak, hogy a Koránban a békés szövegek korábban keletkeztek, a harciasabb, agresszívak szövegek pedig később, ezek viszont felülírják a korábbi, békés szövegrészeket. Az elmúlt negyed században, Franciaországban emelkedett legnagyobb ütemben a muszlim

népesség aránya, amíg 2015-től felzárkózott a többi nyugat-európai ország. A Nyugat-Európában történt terrortámadások elkövetői majdnem kizárólag „migrációs háttérűek”. Szembetűnő, hogy a muszlim terroristák az iszlám diktálta életstílussal teljesen ellentétes életmódot folytattak éveken át, mielőtt az öngyilkos terroristák útjára léptek volna. Mondhatjuk úgy is, hogy „rossz muszlimok” voltak. Vajon miért választották ezek a rossz muszlimok az öngyilkos terroristák sorsát? Mohamed Lahouaiej Bouhlel például – a nizzai gyilkos, aki 84 embert ölt meg – alkoholt ivott, drogozott, disznóhúst evett, salsa tánciskolába járt, habzsolta a nőket, nem böjtölt ramadán idején, és nem járt mecsetbe. Csak akciója előtt nem sokkal kezdte komolyan venni iszlám hitét. De amint elkezdte komolyan venni az iszlám hitet, hamarosan belehajtott egy kamionnal a nőkkel, gyerekekkel, férfiakkal teli tömegbe, és a rendőrökkel folytatott tűzharc közben azt ordította, hogy „Allahu Akbár”. Ez a minta mindannyiszor megfigyelhető a dzsihadisták között: fiatal muszlimok isznak, drogoznak, buliznak, majd hirtelen vérengző vadállattá válnak. Vértünet rendeznek, miközben azt ordítják: Allahu Akbár. A dzsihadista harcos múltbéli viselkedését ezután barátai és rokonai bizonyítékként hozzák fel az iszlám-vallás mentegetésére: ez az ember nem igazán törődött a vallásával, nem is volt igazi muszlim, tehát valami más oka kellett, hogy legyen a hitetlenek lemeszárlásának Allah nevében. Nagyon kíváncsi lenne, ha az élettől elrugaszkodott, liberális politikusok, riporterek, újságírók, civil szervezetek munkatársai, akik a multikulturalizmus hazug ideológiájának bedőlve elpusztításunkon dolgoznak, megértenék, hogy az éveken át lumpoló, az iszlám elvárásainak eleget nem tévő, rossz muszlimok életútja miért torkollik végül terrorizmusba. Aki megérti ennek okát, az rájön arra is, hogy Nyugat-Európa mára a végnélküli terrortámadások feltételeivel rendelkezik, Magyarországot pedig azért demonizálják, rágalmazzák, mert mi ebből nem kérünk. A senki által meg nem választott brüsszeli

politikusoktól és a nyugati médiától nem várható el, hogy tisztességesek legyenek, és népük boldogulásán gondolkozzanak, ezért mások megtették ezt helyettük. A migrációs háttérű terroristák egytől egyig muszlimok, akiknek előéletét megvizsgálva egy egyszerű séma rajzolódik ki. Nézzük a vérfürdőhöz vezető folyamatot: 1) A muzulmánokat születésüktől arra nevelték, hogy feltétel nélkül higgyenek az iszlám egyedüli és abszolút igazságában, abban, hogy a Korán Allah szava, és Mohamed a tökéletesség mintaképe. Azonban Nyugat-Európában nőnek fel, ahol dolgozniuk sem kell, a segélyekből megélik, bármit megtehetnek, és kettős életet élnek, és ez a jelenség kulcsa. Engednek a léha élet csábításának, amit a muzulmán országokban nem tehetnek meg. Mindezek ellenére ezek az emberek a lelkük mélyén mégiscsak muszlimok maradnak, mindentől függetlenül továbbra is hisznek az iszlám abszolút igazságában. Tudják, hogy élekvitelük nem felel meg a Korán és a Hadiszok elvárásainak, de hisznek abban, hogy aszerint kellene élniük. (A hadiszok Mohamed próféta és bizalmas köre tetteinek, mondásainak gyűjteménye, amelyek kiegészítőül, magatartásmintaként szolgálnak azokra az esetekre, amelyekre a Korán nem tartalmaz előírást.) Tehát a Nyugaton élő fiatal muszlimok lelkében óriási feszültséget okoz a léha életmódjuk és a szigorú hitrendszerük közötti disszonancia: hitük szerint muszlimok, de tetteik szerint nem azok. Nem ismeretlen ez a jelenség a zsidók és a keresztények között sem, de belőlük nem lesznek terroristák. Látni fogjuk, hogy miért nem. 2) E fiatal muszlimok hitét soha nem érheti kritika. Családjuktól és vezetőiktől mióta az eszüket tudják, csak azt hallják, hogy Mohamed volt a valaha élt legtökéletesebb ember, hogy a Korán szóról szóra Allah kinyilatkoztatásait tartalmazza, ami 1400 év alatt nem változott attól a pillanattól kezdve, hogy azt lejegyezték, meg hogy a Koránban csodálatosan okos és bölcs dolgok vannak, és így tovább. Ezek a vélelmek egyáltalán nem igazak, de senki sem meri szembesíteni őket a valósággal, mert az felzaklatná őket és a legcsekélyebb kri-

tika is durva atrocitásokba fulladna. Sőt ennek pontosan az ellenkezője történik: a politikusok és a média minden eszközzel megakadályoz minden Mohameddel és a Koránnal kapcsolatos kritikát, és igyekeznek a kedvükben járni. Akik el merik mondani észrevételeiket, fenntartásaikat az iszlámról, azokat rasszistának, gyűlöletkeltőnek, iszlamofóbnak bélyegzik, és ezáltal egy modernkori boszorkányüldözésnek teszik ki magukat. Ez arra készíti a muszlimokat, hogy mellőzzenek minden kívülről jövő kritikát és bennük sem fogannak ilyen gondolatok. Másképpen fogalmazva a muszlimok lelkébe nem érkezik ilyen jellegű visszacsatolt információ a külvilágból, ennek következtében torzul a valóság érzékelésük, amit nem lehet korrigálni. 3) A „rossz muszlimok” közül néhányan rádöbbennek, hogy ideje jó útra térni, vagyis jó muszlimmá válni. Hasonló belső vívódáson megy keresztül egy keresztény vagy zsidó is, de a muzulmán vallás kínál egy sajátos kiutat. A bűnbánó muszlim – vagy azért mert érettebbé válik, vagy azért mert egy szilárdabb hitű muszlim szembesíti a hibáival – elhatározza, hogy Allahnak tetsző életet fog élni. Leáll az ivással, partizással, szerencsejátékkal, hogy Allah elfogadja őt. 4) A bűnbánó muszlimok nem (sem) tudják, hogy elég jó muszlimok-e ahhoz, hogy Allah elfogadja őket. Ez egy aggasztó kérdés a mindvégig szigorúan az iszlám hitrendszer elvárásai szerint élő muszlimok számára is olyannyira, hogy még maga a Próféta sem tudta, hogy Allah mit fog tenni vele. Még maga Allah küldötte sem tudhatta, hogy elég jó-e ahhoz, hogy bekerüljön a Paradicsomba. Mohamed legközelebbi kísérője, Abu Bakr, az első kalifa mondta: *„Ha féllábbal a Paradicsomban lennék, még akkor is félnék Allah fortélyaitól.”* Ez a nyomasztó bizonytalanság fennáll még a legjobb muszlimok esetében is, sokan aggódnak örökké tartó végzetük miatt. Vannak, akik rettegnek, hogy mi történik velük az ítéletnapon, hacsak... 5) A forrásszövegekben található megoldás arra, hogy bármely muszlim mentesüljön a bizonytalanság nyomasztó érzésétől és biztonságban érezhesse magát, vagyis Allah egészen bizto-

san elfogadja őt. Ha egy rossz muszlim jó muszlimmá akar válni, kap egy biztos lehetőséget arra, hogy bekerüljön a Paradicsomba függetlenül attól, hogy addig jó vagy rossz úton járt. Ezt a lehetőséget megtalálja aki keresi, sőt az on line toborzó is útbaigazítja az eltévelyedett bárányt. Bukhári hadisz-gyűjteményében (2787) Mohamed kijelenti: *„Allah garantálja, hogy beengedi a mudzsahedint a Paradicsomba.”*... ha megölik. Vagyis azt a muszlim harcost, aki Allah ügyéért vívott szent háborúban hal meg. Vegyük észre, hogy itt magától Allahtól kap a mudzsahid garanciát. Másik lehetőség, hogy Allah biztonságban visszaviszi otthonába a dzsihádistát a hadizsákmánnyal és a jutalommal együtt. Az a muszlim tehát, aki nem akar hazardjátékot űzni az üdvözségével, hanem meghal a hitetlenek legyilkolása közben, az garantáltan üdvözl a Paradicsomban. Sajnálom multikulti-hívő libbantak, ez az ábra, és amikor majd egy bombarepesz fúródik a hasadba, vigasztald magad azzal, hogy ennek semmi köze az iszlámhoz. Az entellektüelek polemizálhatnak azon, hogy az iszlám, amelyet kapunk, igazi vagy nem igazi, de a bomba, amely szétszaggatja a testedet, minden kétséget kizáróan igazi.

Az Iszlám Állam, mint a globális iszlám civilizáció beteljesítője

A Közel-Keleten generációk nőttek fel a végeláthatatlan rendezetlenségben, harcokban, nélkülözésben, elnyomásban, és korrupcióban. A történeteket figyelemmel kísérő tudatos muzulmánok tömege igyekszik kiutat találni a helyzetből, de a problémák gyö-

kere olyan mélyre hatoló, hogy megoldásuk csak fájdalmas lehet, és jó esetben is évtizedekig eltarthat. Abdullah bin Bajjah, a Muszlimán Tudósok Világtanácsának korábbi elnökhelyettese szerint „Ha a mai helyzetben elfogadjuk, hogy megtorlás nélkül nincs béke, akkor – figyelembe véve a sérelmek nagyságát – a békéről hosszú időre lemondhatunk. A békét elsősorban a szívekbe kell elhozni. Utána lehet foglalkozni a különféle csoportok sérelmeinek orvoslásával.” A Közel-Keleten élő népeket gyöttrő konfliktusoknak sok történelmi mélységekre nyúló oka van, amit az egyre növekvő népesség, mint a problémák objektív összetevője, csak erősít. Viselkedéskutatók tudják, hogy a zárt életterbe bezsúfolt egyedek számának növekedése elkerülhetetlenül agresszióhoz vezet. Földünk sorsáért felelősséget érző szakemberek évtizedek óta figyelmeztetnek arra, hogy a Föld túlnépesedett, de a migránsválság kapcsán ez soha nem kerül szóba. Ennek az az oka, hogy az erről való gondolkodás arra a következtetésre vezet, hogy nem tisztességes dolog más emberek terhére szülni a gyerekeket, és aki több gyereket szül, mint amennyit képes tisztességesen felnevelni, az kizsákmányolja a többi embert. A túlnépesedés mint téma, felvetése óhatatlanul ilyen érvrendszer fölvetéséhez vezet, megtoldva azzal, hogy ha egy populáció kinövi az életterét, miért kellene elfoglalnia a másokét? A problémák nem oldódnak meg azzal, hogy teleportálják Európába, sőt az improduktív népesség növekedésével elmélyülnek. Az ilyen és ezekhez hasonló felismerések ellentétesek a háttérhatalom szándékaival, mert ők az országok eladósításában és egy soha nem látott szociális katasztrófa előidézésében érdekeltek, Albert Pike terve szerint. A multikulturalizmus eszméje pedig arra hivatott, hogy megágyazzon a betervezett szociális összeomlásnak. Az összes nagy történelemformáló felkelésről egytől egyig kiderült, hogy előre megtervezettek voltak, és nincs ez másképp az arab tavasz esetében sem, amely elnevezés a szintén mesterségesen szított népek tavasza mintájára ivódott be a köztudatba, a XIX. századi Európán végigvonuló forradalmi hullám nyomán. 2011

elején az egész arab világ forrongani kezdett, majd a konfliktus sok helyen erőszakba torkollott, több helyen katonai beavatkozással. A harcok eredménye az lett, hogy számos észak-afrikai ország, mint Algéria, Tunézia, Egyiptom, Líbia, Erithrea, valamint Szíria és Irak az Arab-félszigetről ontani kezdte az embereket Európába. Nagyon sok arab vágya egy egységes arab állam megalapítása már az első világháború óta, amikor T. E. Lawrence (Arabiai Lawrence) angol ügynök megígérte az araboknak, hogy létrehozhatják nagy és független arab államukat, amennyiben az antant mellett harcolnak az Oszmán Birodalom (Törökország elődje) ellen. A párizsi béketárgyalásokon aztán kiderült, hogy az antantnak esze ágában sincs betartani ígéretét, ehelyett az olajlelőhelyeken megosztotva feldarabolták az Arab-félszigetet, létrehozva egy sor álfüggetlen államot. Így született pl. Irak. A nagy és egységes arab állam létrehozása volt az álma Szaddám Husszeinnek Irakban és Anvar Szadatnak Egyiptomban, de a nagyhatalmak geopolitikai manipulációinak következtében ebből máig sem lett semmi, és ez a célja az Iszlám Állam nevű, szunnyadó terror-szervezetnek is. Ez a formáció több más szervezet egyesülésével 2013. április 8-án jött létre és felvette az Iraki és Levantei Iszlám Állam nevet. 2014. június 29-én kikiáltották az Iszlám Kalifátust (Abu bakr al-Bagdadi lett a kalifa), és a szervezet elnevezéséből törölték az iraki és levantei szavakat, mert az Iszlám Kalifátusnak az egész világra való kiterjesztését tűzték ki céljául. Az Illuminátusok figyelmét természetesen a muszlim világ sem kerülte el, az IS-t Amerikából pénzelik, és színjátékot, illetve a kulisszák mögötti összejátszást sejtet, hogy az Iszlám Állam olaját Izraelben finomítják. Egy egykori brit hírszerző – aki John Coleman néven adott ki több könyvet – szerint az Illuminátusok találmánya az 1927-ben alakult Muszlim Testvériség nevű szélsőséges iszlamista szervezet is. Coleman szerint ez a szervezet egy titkos szabadkőműves rend, az iszlám a világ megosztásának trójai falova, és a fölötte való befolyás megszerzésének legfontosabb eszköze. Ez a

szervezet szinte már megalakulásakor kijelentette, hogy vissza kell állítani – ha kell erőszakkal is – a kalifátust. Coleman persze mit sem tudott a 2014-ben megszülető Iszlám Állam elnevezésű, jelenlegi legradikálisabb szervezetről, a neozalafista IS-ről. Az elmúlt 90 évben világszerte több tucat dzsihádistá csoportot alapítottak azzal a céllal a Közel-Kelettől Délkelet-Ázsiáig, Afrikától Közép-Ázsiáig, hogy újból felállítsák a kalifátust. Ezek közül némelyik hatékonyabb volt másoknál, és a Testvériség maga is sikerrel rengette meg több arab ország stabilitását orvgyilkosságok, felforgató tevékenység, és összeesküvések révén. De mindegyik kudarcot vallott, mert rövidlátó módon a közvetlen közeli hitetlen vagy aposztata ellenségre összpontosított. Akár az Egyiptomi Iszlám Dzsihád próbálta megdönteni Kairóban a világi kormányzatot, akár dzsihádistá csoportok harcoltak a „pogány” indiaiakkal Kasmírban, valamennyit korlátozta a lokális hadműveleti patriotizmus. Ez Oszama bin Laden és Ajman al-Zavahiri alatt változott meg, midőn az al-Kaida a globális mozgalom önjelölt élcsapata lett, amely 2001. szeptember 11.-én becsapódott a történelembe.

Az iszlám világ és a kalifátus helyreállításának másik frontharcosa és kollektív hangja a Muzulmán Testvériség mellett az Organisation of Islamic Cooperation (OIC) nevű, 1969. szeptember 25.-én alapított, Jeddahban, Szaúd-Arábiában székelő szervezet. Az OIC az ENSZ után a második legnagyobb politikai jellegű nemzetközi szervezet, magába olvasztja a teljes muszlim világot, 57 jelentős iszlám populációval rendelkező (de nem feltétlenül iszlám többségű) tagállama közül 56 ENSZ tagállam is egyben, hivatalos nyelve az arab, angol, és francia. Állandó küldöttei vannak az ENSZ és az EU testületében, ahol intenzív és nagyon eredményes lobbitevékenységet folytat. Ennek kézzelfogható eredményeként az ENSZ bevándorlók millióinak befogadását követeli Európától, akik mind muszlimok, s e folyamatban voltaképpen a jogi dzsihád gyakorlati kivitelezése érhető tetten. 2007-ben az Egyesült Államok állandó nagykövetet jelölt ki az OIC mellé. A Civilizációk

Szövetsége, az Anna Lindh Alapítvány, valamint a nyugati kormányok megfolytatták a szólásszabadságot, ma ott tartunk, hogy Nyugaton az emberek nyilvánosan nem kritizálhatják a dzsihádot, nem vitázhatnak a terrorizmusról, de mégcsak nem is beszélhetnek róla, mert sérti a muszlimok érzékenységet. Tabu téma az iszlám-rabszolgaság. A rasszista indíttatású rabszolgaság története közismert, de az iszlám-rabszolgaság, amely sokkal kiterjedtebb időben és az érintettek számát illetően is – és amelyet az Iránból érkező bevándorlók jelenleg is gyakorolnak a magukkal hozott kurdokkal szemben – tabutéma. Nyugaton ma nem lehet beszélni az iszlám megállíthatatlannak látszó terjeszkedéséről, s az OIC, valamint az Anna Lindh Alapítvány szerint Európa, illetve a Nyugat, mint civilizáció, a muszlim világgal együtt egyetlen multikulturális civilizációt alkot. Nem szabad többé kimondani azt, hogy „különböző civilizációk”, mert ez a kifejezés a civilizációk közötti összecsapásra utal. Csak azt szabad mondani, hogy „együtt vagyunk, egyetlen civilizációban”. A dolog szépséghibája, hogy ebben a multikulturális Új Világrendben a nem muszlimok legjobb esetben is csak *dimmiként* élhetnek, akik kötelesek megfizetni a *dzsizja* adót az életben maradásért cserébe. Az OIC mostmár azt kéri, hogy a Nyugat ismerje el az iszlám kultúrának hathatós hozzájárulását Európa fejlődéséhez, és hogy foglalja ezt a témát az iskolai és az egyetemi tantervekbe. Az iszlám doktrína szerint tehát sem vallási, sem nemzeti, sem civilizációs önazonosságunk nincsen. Az OIC folyton emlékeztet bennünket, de különösen a 2005-ös mekkai konferencián, hogy bűnösnek kell éreznünk magunkat a keresztes hadjáratok miatt, a gyarmatosítások miatt, és minden idők legsúlyosabb bűne: Izrael állam megalapítása miatt. „Számon kell kérni a nyugati hatalmak erkölcsi tartozását, mivel direkt vagy indirekt módon hozzájárultak a muszlim emberekért igazságtalansághoz, elnyomáshoz, agresszióhoz, és régóta tartó vitáihoz. És azt, hogy segítsenek a déli szegény országok társadalmi-gazdasági felemelkedésében.” (A déli iszlám országokról van

szó.) Tehát mivel „vétkesek vagyunk” a muszlimokkal szemben, ezért fizetnünk kell a gazdasági fejlődésünkért. Ez persze bármiféle kontroll nélkül megfizetendő euró milliárdokat jelent az EU tagállamaitól, amit Brüsszel tisztségviselői – részben ideológiai okokból, részben korrupciós mechanizmusok útján szerzett előnyökért cserébe – elismernek. Ez egy morális és anyagi kötelezettség, amit a *dimmiknek* teljesíteniük kell. Az OIC követeléseinek megfelelően a bevándorlóknak megfelelő lakhatást, oktatást, egészségügyi ellátást, szociális segílyt, vagy jó fizetést kell nyújtani, és mindezek tetejébe tiszteletet kell feléjük mutatni. Az egyik előadó ezt is megemlítette a mekkai konferencián. Ezért nem használhatunk bizonyos szavakat. Továbbá ki kell képezni a bevándorlókkal kapcsolatba kerülő tisztviselőket, orvosokat, tanárokat, hogy meg ne sértsék a muszlim bevándorlók érzékenységet. Az OIC szerint el kell fogadnunk a multikulturalizmust akkor is, ha nem akarjuk, az európai értékek és identitások pedig „iszlamofofókok”. Ezért az európai kormányoknak el kell nyomniuk a hagyományos értékeket, a nemzeti hovatartozás érzését, és a történelem ismeretét. Az OIC 2009-es 2. iszlamofofia jelentése szerint az európai nemzeti identitások, a terrorellenes intézkedések, és az illegális bevándorlás elutasítása rasszista, xenofób, és iszlamofofób akadályok a multikulturalizmus eszméje számára. (Xenofóbia = beteges félelem az idegenektől.) A muszlimok szenvednek a diszkriminációtól Európában (ezt többször is elmondták az Emberi Jogi Tanácsban), melynek két fő oka van: a biztonsági intézkedések és a nemzeti identitások. Az OIC kijelenti, hogy az iszlám jelenléte végleges és visszafordíthatatlan, és Európának egy multikulturális társadalommá kell rendeznie magát, s az Európába bevándorolt muszlimok az egyetemes *umma* részei. Ebből következik, hogy az OIC kötelessége megvédeni őket a befogadó országban, és megőrizni annak a muszlim országnak a kulturális örökségét, ahonnan bevándoroltak. Vagyis kötelességük megtartani a vallási, nemzeti, és történelmi identitásukat Európában.

(Nesze neked integráció.) Az OIC vallja, hogy a muszlimoknak közös identitásuk van, amelyért harcolni kell Nyugaton, különösen Európában, az arab nyelv kötelező ismerete – mely a kinyilatkoztatás nyelve – és az iszlám-vallás, valamint az iszlám történelem és civilizáció tanítása által. Ezt a tanítást a nyugati világot átszövő koordinált hálózaton keresztül kell elvégezni az iskolák és egyetemek intézményrendszerében. (Ez engem a Marxizmus-Leninizmus oktatására emlékeztet.) Ezt most az ISESCO (Iszlám Oktatási, Tudományos és Kulturális Szervezet) végzi, mely az OIC égisze alatt működik a nyugati kormányok jóváhagyásával. A bevándorló muszim gyerekeknek azt tanítják, hogy a nyugati civilizáció minden eredményét az iszlámtól vette át, ami azt jelenti, hogy mi nem is rendelkezünk civilizációval. A nyugati civilizáció voltaképpen iszlám. Örökségük nagyszerűségének tanítása egy felsőbbrendűségi érzés kialakulását alapozza meg a muszlim gyerekek lelkében, hogy ezzel az érzelmi töltéssel vívhassák majd a *kafírok* elleni szent háborújukat.

A XVII. század végén az Oszmán Birodalom a világ vezető hatalma volt, de a XX. század első felében a nyugati hatalmak a gyarmati sor határára vetették vissza. A XX. század első negyedében, az első világháború/olajháború az antant hatalmak győzelmével és a központi hatalmak vereségével végződött. Az egykori Magyar Birodalommal szinte ugyanabban a pillanatban szűnt meg az Oszmán Birodalom és a kalifátus is. A muzulmán világ olyan mély válságot élt át, amelyet csak a keresztes hadjáratokkal, vagy a mongol hódításokkal lehet összehasonlítani, amikor az iszlám léte került veszélybe. Az iszlám kiszorult Európából és számos olyan területet sikerült visszafoglalni a kereszténység számára, amely eredetileg keresztény volt, mielőtt iszlamizálták. Más térségek muszlimok maradtak ugyan, de a nyugati hatalmak meghódították és ellenőrzésük alá vonták őket, a hitetlenek kezébe került az irányítás. A dzsihád egyelőre nem jöhetett számításba egy olyan világban, amely a hitetlen Nyugat uralma alatt állt. Száz

évvel ezelőtt még létezett a kalifátus, de már az sem volt az igazi. Nem az arabok irányították, hanem a törökök, fővárosa pedig nem Mekkában volt, hanem Konstantinápolyban. Az első világháború/olajháború után egy fiatal oszmán tiszt, Musztafa Kemal (1881-1938) elhatározta, hogy megmenti a birodalom maradványát. Látott egy lehetőséget a totális vereség elkerülésére, mégpedig azt, hogy meggyűzi a győztes hatalmakat arról, hogy népe nem jelent többé veszélyt Európa számára, és elérte, hogy beengedjék országát a nyugatiak klubjába. Szaloniki két, olasz védelem alatt álló szabadkőműves páholyának felügyelete alatt működött az iszlamizált zsidó polgári réteg, az ún. dönmék támogatásával az Egység és Haladás Mozgalom, amelyhez csatlakozott Musztafa Kemal, s amely mozgalomnak jobbszárnya az ifjútörökök elnevezést használta. Kemal fölvette az Atatürk nevet, s a háború után Kemal Atatürk néven az új világias berendezkedésű köztársaság, Törökország vezetője lett. Bár az ország lakossága muszlim volt, kormányzata viszont kifejezetten szekuláris (világi), és a politikát teljesen elválasztották a vallástól. Az iszlám civilizáció Törökországban drasztikus változáson ment át, s az átalakulás hangsúlyozásaképpen Kemal Atatürk 1924-ben feloszlatta az ezeréves kalifátust, és megfosztotta hivatalától az utolsó kalifát. Ezzel megvetette a modernkori dzshád ideológiai alapját. A kiváló képességű karizmatikus vezető, nagy tiszteletnek örvendett egyrészt, másrészt viszont hívők milliói megkérdőjelezték Atatürk jogosultságát arra, hogy feloszlassa az ezeréves birodalmat. A következő évtizedekben egyik szervezet a másik után igyekezett helyreállítani a kalifátust, és feltámasztani az iszlám virágkorát, visszahozni a régi szép idők dicsőségét, amikor hatalma és tekintélye volt a hitetlenek fölött. Miután a politika nyújtotta lehetőségek elfogytak és eredménytelenek maradtak, sokan, különösen a Muzulmán Testvériség orvgyilkosságokhoz, terrorizmushoz, és felforgató tevékenységhez folyamodtak. A szent háborút immár nem kalifák hirdették meg a kalifátus terjeszkedésének ellenálló

hitetlenekkel szemben, mégis a dzsihád lett az eszköz arra, hogy megtisztítsák a világot a pogány hitetlenségtől, és visszaállítsák azt a birodalmat, amely az eltévelyedett muszlimok és szövetségeseik álnoksága miatt veszett el. A huszadik század második felében a dzsihád hadjárattá fejlődött, amely közvetlenül nyugati nemzeteket vagy más nem muszlim csoportokat vett célba. Világszerte megindultak a terrortámadások India Kasmír tartományában kitört konfliktusaitól kezdve a Kaukázusban dúló csecsen függetlenségi háborún át a balkáni polgárháborúig. Az első világháború/olajháború következményeként létrejött Muzulmán Testvériség ideológiai gyermekeként született meg az al-Kaida.

Abdullah Azzam (1941-1989), a tudós mártír – aki fiatal éveiben a Muzulmán Testvériség alapítójának, Hasszan al-Bannának (1906-1949) a lázító hangvételű műveit tanulmányozta – Szíriában és Egyiptomban tanult, majd Szaúd-Arábiában és Pakisztánban tanított, lefektette a XX. századi globális dzsihád három pontba foglalt alapvetését:

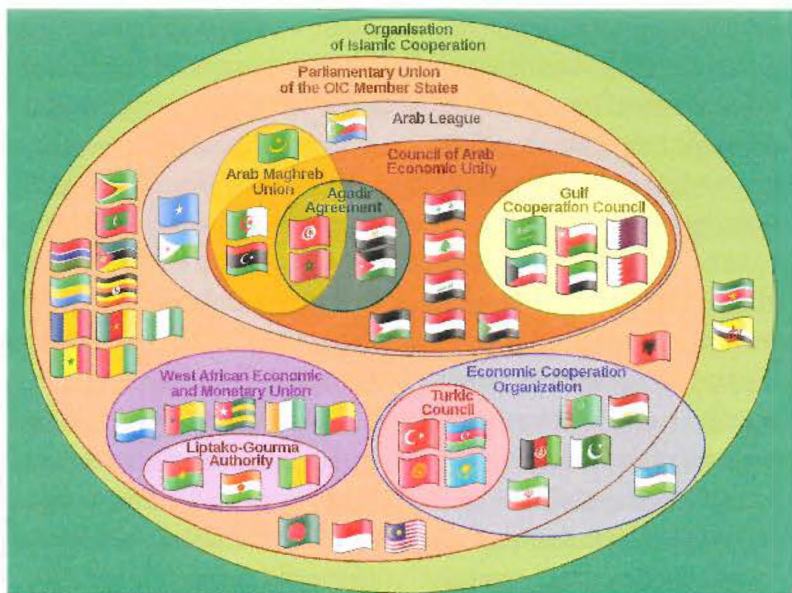
- A muszlimokat megalázza a tisztátalan rezsimek és gyarmati erők uralma.
- Az iszlám végső soron vereséget szenved, ha a muszlimok nem vállalják fel személyes kötelezettségként a dzsihádot.
- Az iszlám számára az egyedüli megmaradt út a kalifátus, amelyet Allah dicsőségére helyre kell állítani.

Azzam szerint Allah a muszlimokra bízta utolsó kijelentését, és az iszlám az egyetlen vallás, amely az egész emberiség számára rendeltetett. A muszlimok mégis megaláztatásban és alávetettségben élnek. Azzam kifejti, hogy a hitetlenek alaposan rászedték a muszlimok ostoba tömegeit azáltal, hogy fafejú bábjaikat hamis államfőknak nevezték ki, miáltal az irányítás az ő kezükbe került. A Föld minden tájáról eljöttek, hogy felosszanak bennünket, s a gyarmatosítás új arcot öltött. Nincs ennél nagyobb megaláztatás egy olyan nép számára, amelynek a megváltáshoz kellene elvezetnie az emberiséget. A „Muszlim földek védelmében c. műve egy

mottóval kezdődik, amely Mohamed szavaival igazolja az erőszakos dzsihadot: *„Akik azonban Allah útján halnak meg, azoknak cselekedeteit soha nem engedi, hogy elvesszenek.”* Allah szemében tehát nincs nagyobb tisztesség egy muszlim számára, minthogy életét veszti a kalifátus helyreállítása érdekében. A „Mártírok: a nemzet építőkövei” c. művében azt írja Azzam, hogy a történelem nem mással, mint vérrrel írja sorait. A dicsőség nem másból építi fennkölt magaslatait, mint koponyákból. A becsület és a tisztelet nem jöhet létre másként, mint nyomorékok és hullák talapzatán. Azzam jól értette az ideológusok harcban betöltött fontos szerepét. Tudta, hogy a győzelmet nem lehet csupán karddal és gépkarabéllyal kivívni. Kijelentette, hogy *„a tudós tintája értékesebb, mint a mártír vére”*, majd így folytatta: *„A nemzeteket valójában a hitük és eszméik keltik életre, de a vágyaikkal és szenvedélyeikkel együtt halnak meg.”* Azzam tisztában volt azzal, hogy az emberek nem fognak pusztán területekért vagy kincsekért harcolni, hanem hinniük kell ügyük igazságában is. Az a katona, aki nem csak hátizsákjában, tártáskájában, hanem lelkében is visz magával muníciót – a harc igazságosságába vetett hitet – eleve győzelemre van ítélve, ha meghal is. Abdullah Azzam volt az, aki alátámasztotta a modernkori dzsihad igazságosságát, érveket adott tízezrek számára, hogy belépjenek Allah hitetlenek ellen vívott csatájába. Azzam a dzsihadnak szentelte életét, tudására épített tekintélye, illetve szellemi hagyatéka nagyban hozzájárult ahhoz, hogy 2014. június 29.-én az ISIS/ISIL újraalapította a kalifátust, és a modern dzsihadista mozgalom leghatékonyabb toborzó eszköze legyen. Abdullah Azzam a modern dzsihad egyik tartóoszlopa, és Oszama bin Laden lett a másik.

Az iszlámnak a kereszténységhez és más nagy vallásokhoz hasonlóan jól kidolgozott eszkatológiája van, vagyis a végső időkről vallott elképzeléssel rendelkezik. A keresztények eszkatológiája nagyrészt a jelenések könyvére épül, csaták sorozatáról szól, amelyek az ítélet napja előtt következnek be az Antikrisztus és a Föl-

dön élő utolsó keresztények között. Az iszlám eszkatológia szintén tanít egy diabolikus (sátáni) alakról, aki a hitetlen *kafírok* seregét vezeti csaták sorozatába az utolsó igaz muszlimok ellen, mielőtt Allah feltámaszt és megítél minden embert. A végső konfliktus az al-Sámban zajlik le, s ami a keresztények számára Armageddon, az a muszlimok számára „Maggido”. Maggido a muszlimok számára a Levante nevű régióba tartozó Szíria és Irak területét jelenti. Felbecsülhetetlen eszmei értéke van annak a ténynek, hogy Abu Bakr al-Bagdadi erős hadseregével elfoglalta ezt a minden muszlim számára spirituális erővel bíró területet, s Levante régióban kikiáltotta a kalifátust. Minden alkalommal, amikor al-Bagdadi prédikációt tart az interneten, erőteljes üzenetet küld minden muszlim fiatalembernek és újabban minden fiatal muszlim nőnek, akik értelmes célt keresnek a létük számára, akár Kairóban, Párizsban, vagy bárhol élnek. A kalifa üzenete így szól: Apáitok a szovjetek ellen harcoltak Afganisztánban az 1980-as években, nagybátyjaitok Boszniában harcoltak Allah ügyéért a szerbek és horvátok ellen az 1990-es években. Ezáltal mudzsahidekké váltak és meglátják a Paradicsomot. Ha azonban ti, fiatalok, meg akarjátok tisztítani a lelketeket, és mint mártír dzsihádisták biztosítani akarjátok magatoknak az üdvözség egyetlen garantált útját, akkor elérkezett az utolsó lehetőség számotokra. Az utolsó háború elkezdődött, amellyel elfoglaljuk Európát, és nem lesz több háború, amelyben mártíromságra adhatjátok magatokat Allah birodalmáért. A kalifátus visszatért, csatlakozzatok hozzánk most!

Az Iszlám Együttműködés Szervezete (OIC) Euler-diagramja.

Az őshonos nyugati átlagpolgárnak fogalma sincs arról, hogy az OIC milyen intenzív lobbitevékenységet folytat Európa birtokbavételéért, csak az eredményeit szenvedti.

Az iszlám hatalomátvétel stratégiája

Az iszlámnak van egy modellje, amely minden más, alternatív stratégiát legyőz. A nyugati hadviselés kezdettől fogva a kinetikus hadviselésre helyezte a hangsúlyt: kardra, nyílra, lövedékekre, és

bombákra. A csatatéren jók vagyunk, de a totális háborút nem lőporral vívják. Az iszlám sokkal inkább, mint a Nyugat, képes a felforgató-tevékenységre és a csoportmunkára. A csoportmunka több mint az egyének munkájának algebrai összege. Ezt a jelenséget nevezik szinergikus hatásnak. Mi is ismerjük azt a közhelyet, hogy egységben az erő, de az ebben rejlő lehetőségeket főleg Európában, alig hasznosítjuk. (Amerikában nagyobb kultusza van az alulról szervezett társaságoknak és összejöveteleknek.) A muszlimok profik az egységben rejlő erő hasznosításában, gyakran találkoznak egymással, helyileg és nemzetközi szinten is. Miért? Munkaértekezletet tartanak a *kafírok* elleni háború állásáról. Van a muszlimoknak egy csekély hányada, akik valóban szeretnének és képesek integrálódni a nyugati civilizációba, de ez egy nagyon szűk réteg. Ők muszlimnak születtek, de nem tudnak mit kezdeni az iszlám által meghatározott világképpel. A muszlimok többségének, főleg a 2015 után érkezőknek, nagyon negatív képük van a nyugati civilizációról. Hanyatlónak, gyengének tartják a Nyugatot, ami az ő számukra azt jelenti, hogy el lehet foglalni. A mecsetekben az imámok arról prédikálnak, hogy az európai nő váltogatja a partnereit, mert nincs szégyenérzete, meg azt, hogy az európaiak nem összetartók, ezért könnyen legyőzhetők. A muszlimok mindenáron győzni akarnak, miközben az infantilis Nyugat semmit sem ért abból, ami körülötte történik. A muszlim vezetők hisznek a hosszútávú stratégiai tervezésben, a Muzulmán Testvériség nevű szervezetnek generációkon átívelő írásos terve van a Nyugat legyőzésére. Az iszlám a háborúnak olyan megközelítését adja, amit az infantilizált nyugati polgár föl sem tud fogni. Vegyük például Stanley McChrystal tábornok haditervét Afganisztánban: egyszerűen nem vesz tudomást az iszlámról, a dzsihádról, és a muszlim észjárásról, ami alapvető hiba, az USA ezért nem bír velük. A nyugati harcmódor kudarcra van ítélve egy olyan országban, ahol a szegénységet és a technikai felkészültség hiányát a fanatizmus és találekonyosság keverékével ellensúlyozzák.

Az újonnan épített utakba már az aszfaltozáskor beépítik a bombát, amelynek távvezérlő egységét valahol valaki elrejtí, és amikor a szükség úgy hozza, vagy parancsot kap rá, felrobbantja. A négy-öt éves gyerek odasomfordál az önfeledten beszélgető amerikai katonák közé egy hóna alatt szorongatott, felcsavart szőnyeggel, amibe bomba van elrejtve, majd magával együtt felrobbantja. Egy ilyen fanatikus népet megsemmisíteni lehet, de legyőzni nem. Európa számára az a tragikus ebben, hogy az a bevándorló, illetve menekült, aki ilyen háborús övezetből érkezik, ahol a robbantás és a vér az élet természetes velejárója, akkor sem tudna beilleszkedni a konszolidált nyugati társadalom életébe, ha akarna. Egyszerűen nem tud mit kezdeni a Nyugat értékrendjével, a polgári életformával. A béke és biztonság eleinte imponál neki, de később unalmas tespedésnek érzi. A tömeges bevándorlással Európa a dzsihád műveleti területévé vált, amelyben a Muzulmán Testvériség haditerve lenyűgözően okos, az EU illetve Brüsszel pedig kiábrándítóan korrupt, gonosz, és ostoba. Dr. Bill Warner az iszlám amerikai szakértője beszámol arról, hogy Dél-Kaliforniában egy mecsetben 20.000 dollár gyűlt össze kb. 50 embertől, ahol a gyűjtés célja kifejezetten a civilizációk közötti háború finanszírozása volt.

Dr. Bill Warner a forrásokból megismerhető tanok és a hitetlenek, azaz *kafirok* közötti viszonyt vizsgálta, és megállapította, hogy a teljes iszlám doktrína 51%-aa muszlimok és a hitetlenek, azaz *kafirok* közötti viszonnal foglalkozik. Az iszlámnak ezt a részét ő „politikai iszlámnak” nevezi és rámutat, hogy az iszlám és a nyugati kultúra egyszerűen nem kompatibilis, amit több más szakértő megerősít. A muszlimok mindenáron győzni akarnak, mi pedig tartozni akarunk valahová, és hogy mindenki szeressen minket. Ha valaki elmegy egy vallások közötti „hidakat építő” rendezvényre, azt látja, hogy a rabbi és a keresztény papok azért vannak ott, hogy mindenkivel kedvesek legyenek. Ezzel szemben az imám azért van ott, hogy felülkerekedjen a többiekén. Ismeri a

judaizmust és a kereszténységet, és ügyesen használja ezt a tudást. A nyugati ember viszont semmit sem tud az iszlámról. A muszlimok ismerik győzelmeik és vereségeik történetét. A nyugati világban néhány történészen kívül nem találni embert, aki tudja, hogy Törökország egykor keresztény volt, és nem is érdekli őket, mert az iskolákban nem tanítják az iszlám hódítások történetét. Nem tanítják a „*dimmik*” társadalmi státuszát. Érdeemes megismernünk e szó jelentésével abban a reményben, hogy sohasem fogjuk megtapasztalni, mit jelent *dimminek* lenni. A *dimmi* olyan személy, aki megkötött egy szerződést. Egy olyan szerződést, amit eredetileg a khajbári zsidók írtak alá. Miután Mohamed megtisztította Medinát a zsidóktól, megtámadta egy közeli város, Khajbar, zsidó lakóit. Miután szétverte őket, elvette a vagyonukat, és egy szerződést kötött a túlélőkkel. Eszerint a továbbiakban minden jövedelmük felét Mohamednek tartoznak beszolgáltatni, amit *dzsizjának* (fejadónak) neveztek. Ezt az adót, amit 622 körül az életben maradásért fizettek a khajbáriak, 1400 év alatt sem temették el a sivatagi homokviharak, az Iszlám Állam ugyanis arra kényszerítette az Irakban élő keresztényeket, hogy fizessék a *dzsizját*. A Korán 9.29-es versében ezt mondja: *„Harcoljatok a zsidók és keresztények ellen, akik nem követik a sariját, akik nem ismerik el Mohamedet és a Korán igazságát, míg be nem hódolnak, meg nem fizetik a dzsizját, és megalázzottá nem válnak.”* A *dimmi* lét fontos és elválaszthatatlan sajátossága a megaláztatás, amit Dr. Bill Warner Umar kalifa szerződésén keresztül mutat be, amit Mohamed halála után nem sokkal Jeruzsálem elfoglalásakor kötött a zsidókkal, majd a nem római katolikus keresztényekkel. A paktum leírja, hogy a *dimmiknek* mit kell tenniük: A *dimmiknek* be kell tartaniuk a sarijah törvényét, nem birtokolhatnak és nem hordhatnak fegyvert, nem lovagolhatnak, nem tehetik ki könyveiket a piacra. Ha egy muszlim jelenik meg, miközben ők ülnek, akkor át kell adniuk a helyüket. Nincsenek jogaik, nem indíthatnak pert muszlim ellen, nem tanúskodhatnak, nem tölthetnek be olyan állást,

ahol muszlimok fölött rendelkeznek, nem lehetnek katonák, és így tovább. Ha a *kafir* élni akar, felveszi a muzulmán vallást, vagy elmenekül. Így történt ez a Közel-Keleten, Észak-Afrikában, és a Balkánon, valamint a buddhistákkal és hindukkal a Távol-Keleten. Amikor Dr. Bill Waener a Balkánon járt, beszélt olyan emberekkel, akik még emlékeztek a keresztények *dimmi* státuszára. Az iszlám célja a (az életben hagyott) hitetlen lelkek megtörése, egy imámtól származó idézet pedig hüen tükrözi a *dimmi* létet és tudatot: „A *dimminek* elő van írva, hogy kiirtsa magából a lelket, a szerencse reményét és a vágyait. Mielőtt pedig ki kell ölnie magából az élet szeretetét, az önrendelkezés és az emberi méltóság iránti igényét, a *dimminek* el kell nyomnia a lelke vágyait. Annyira el kell nyomnia ezeket, hogy teljesen megszűnjenek, amíg a *dimmi* teljesen alárendelt nem lesz. Ezek után már semmi sem lesz számára kibírhatatlan. Közömbös lesz az elnyomás és az erőszak iránt. Minden egyforma lesz, a lélek alávetett lesz, és meg fog adni mindent, amit követelnek tőle... A dzsiháddal lehet elérni a *dimmi* státusz bevezetését, amelyet követően a *dimmik* az iszlám támogatói lesznek. Végül pedig minden *dimmi* muszlimmá válik. A *dimmi* státusz tehát eltűnik, megszűnik létezni, de lehet, hogy ez generációk múlva lesz.” Azért kell tudnunk, mit jelent *dimminek* lenni, hogy ne váljunk azzá. A muszlimok megtanítják fiataljaiknak a *dáwát*: az agitációs-propaganda munkát, vagyis, hogyan prédikálják az iszlám „evangéliumot” a keresztény fiataloknak az iskolában és másoknak, akikkel találkoznak. Aztán nincs ellenállás azzal szemben sem, amit Dr. Warner úgy hív: „love dzsihád”. Amikor muszlimok keresztény és zsidó lányok után kajtatnak, hogy menjenek hozzájuk, és legyenek muszlim gyerekeik. Fordított felállásban a módszer nem működik, mert azt a keresztényt, aki egy muszlim lány körül legyeskedik, megölik. Vannak baloldali művészek, akik inkább csodálják, mint elítélik az iszlámot, nyilvánvalóan saját érdekeik ellenére. Persze fogalmuk sincs arról, hogy az iszlám célja, hogy elpusztítson minden olyan képzőművészeti alkotást, amelyek a tudatlanság korának

produktumai, vagyis az iszlám születése előtt keletkeztek. Iszlám művészetnek legfeljebb a kalligráfiát és talán a költészetet lehet nevezni. A muszlimok számára kötelező elpusztítani mindent, ami Mohamed előtt létezett, illetve azok minden bizonyítékát. Vannak szövegek, amelyek alapját képezik a képzőművészet iránti intenzív gyűlöletnek, a pusztításnak. Mohamed ugyanis kinyilatkoztatta, hogy Allah nem szereti a művészetet. Gábiel arkangyal egy alkalommal azt mondta neki, hogy „*Az angyalok nem lépnek be olyan házba, ahol kutya vagy képek vannak.*” (Bukhári 7, 72, 843.) Az instrukció igen magasról jött, nem lehet elsumákolni. A képzőművészetet és a zenét az iszlám nagymértékben negálja, mert az sértő Allah számára. Néhány éve muszlim támadás érte a Louvre kincseit, ez nem volt egy rendkívüli esemény, a régmúlt emlékeinek elpusztítása ugyanis egy mintát követ. Amikor Egyiptomban megdöntötték a kormányt, a tömeg első dolga volt, hogy megrohanta a múzeumokat és elégették ókori kéziratokat, régészeti és művészeti tárgyakat, Bagdad elestekor is szétverték a múzeumokat. Amikor 631-ben Mohamed elfoglalta Mekkt, a Kábakőnél mintegy 360 vallásnak voltak alkotásai. Ezek közül néhányat saját kezűleg pusztított el, és parancsba adta, hogy rombolják le a többit is. Erre a mintára történnek a muszlimok által elkövetett műkincsrombolások mintegy 1400 éve, amelyek alap gondolata, hogy ami Mohamed előtt volt, az tudatlanság (*al-djahilijah*), amit ő tanít, az az igazság. Így aztán a régészetnek nincs is helye az iszlám országokban. Palesztin „régészek” Gáza környékén cölöpverő gépekkel próbáltak eltüntetni minden bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy zsidók éltek ott, mielőtt Palesztina nem volt muzulmán terület. Ez is része a civilizációk közötti háborúnak. **Az iszlámnak a civilizációk közötti háborúról alkotott koncepciója az emberiség történetének legalaposabban kidolgozott háborús doktrínája.** Ma már senki sem hal meg Cézárért, Nagy Sándorért, Timur Lenkért, Napóleonért, vagy Leninért, de tízezrével áldozzák életüket a muszlimok Mohamedért. Az iszlám egy zsenilisan fel-

épített hatékony szervezet, amely a háborús pszichózt vallási, ideológiai, és civilizációs háborúvá szublimálja. Dr. Warner azt mondja, hogy az iszlám a legpusztítóbb ellenség, amit civilizáció valaha látott, mert célja, hogy teljesen lecserélje a mi civilizációnkat. A zenét, a festészetet, a szobrászatot, az építészetet, az irodalmat, a történelmet, az oktatást, egyszerűen mindent. Ez egy totális háború, amely nagyon találékony és gyakorlatias. Az iszlám baloldali védelmezői semmit sem tudnak annak valódi természetéről, a tények nekik nem számítanak, csak az érzések, pedig az iszlám ellene van mindennek, amit ők tesznek vagy mondanak, és ahogy élnek. De amint az iszlám átveszi a hatalmat, a széplelkek egy egészen másfajta iszlámmal fognak találkozni. Az álmvilágban élő nyugati megszokta, hogy a törvény előtt mindenki egyenlő és elképzelni sem tudja, hogy ez másképp is lehet. 1948-ban az ENSZ kiadta az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatát, amely kimondja, hogy „Minden ember azonos méltósággal és egyenlő jogokkal rendelkezik.” Az 1400 éves saríjah viszont azt mondja ki, hogy vannak, akiknek nincs emberi méltóságuk, ők a *kafirok*. A *kafirok* rosszabbak mint az állatok, és tisztátalanok. Az emberi jogok kifejezés magába foglalja az önálló gondolkodást, a saját elképzeléseket, a kritikus gondolkodás jogát és képességét. A saríjah viszont azt hirdeti, hogy a kritikus gondolatok jogellenesek és elítélendőek, mert aki gondolkodik, annak támadhatnak olyan gondolatai, amelyek nem egyeznek a Koránban és a Szunnákban rögzített saríjah-elvekkel. A kritikus gondolatok akár a megölésedhez is vezethetnek – rólad van szó, kedves olvasó – amikor a saríját teljes körűen alkalmazzák. A nyugati polgár úgy tudja, hogy joga van az élethez, szabadsághoz, és személyi biztonsághoz, mert az ENSZ szerint ez emberi jog. Nyugat-Európában viszont az őslakosok kénytelenek megtapasztalni, hogy az utcákat éjszakánként elárasztó muszlimok által elkövetett atrocitásoktól nincsenek biztonságban, és aki mindettől meg akarja kímélni magát, annak le kell mondania a szabadságról. De mit tehet, aki-

nek éjszaka kell hazamennie a munkából, amely a megélhetését jelenti? Londonban már működnek sarijah-bíróságok, amelyek előtt más megítélés alá esnek a nők és a férfiak, valamint a muszlimok és a káffrok. A sarijah szerint jogszerű megölni azt, aki elhagyja muzulmán hitét, vagy aki istenkáromlást (*blaszfémiát*) követ el. Egy muszim diákszervezet bejelentette a Vanderbilt Egyetemen, hogy győzelemre állnak és már minden el van rendezve. Az iszlám győzött Nashville-ben és Tennessee-ben, amit a történelmi keresztény egyházak elismernek. Nem lehet nem észrevenni: az iszlám mém, amely egyben vallás, ideológia, és politika, lenyűgözően virulens. A legjobb, amit tehetünk: **tanulmányoznunk kell a győztest, hogy ne váljunk vesztesé.** Aki meg akarja érteni a mai globális dzsihadista mozgalom stratégiáját, annak meg kell ismernie néhány iszlámista munkát, illetve azokat a szerzőket, akik a hitetlenek elleni háború legfontosabb szövegeit írták. Ilyen, tanulmányozásra érdemes szerzők a következők: Abdullah Yusuf Azzam (1941-1989), Oszama bin Laden mentora. „A muszlim földek védelmében” c. írása a huszadik századi globális dzsihad alapműve. Szijjad Kutb (1906-1966), a Muzulmán Testvériség egyiptomi szervezetének vezetőségi tagja volt. 1964-ben megjelent „Méröldöke” c. munkája a mai napig fontos elvi jelentőségű szöveg és harctéri kézikönyv minden dzsihadista számára. A mű elmagyarázza, hogy a muszlimok miért veszítették el vezető pozíciójukat a világban, és azt taglaja, hogy el kell pusztítani az Egyesült Államokat, mint istentelen, hitetlen nemzetet annak érdekében, hogy a világ megszabaduljon a *djahilijahtól*, az Allahal kapcsolatos pogány tudatlanságtól. Az iszlám méltóságának helyreállítása egy teokratikus birodalom keretei között, mint amilyen hajdan a kalifátus volt, illetve a világ megtisztítása erőszakos úton, szent háború, dzsihad útján lehetséges. Kutb világosan kijelenti, hogy az iszlám nem csupán vallás, hanem „politikai párt” is, amelynek küldetése, hogy Allah dicsőségére globális hatalomra tegyen szert. Híte szerint az iszlám mandátumot kapott

a kalifátus újbóli felállítására, ezúttal olyan teokratikus birodalomként, amely meghódítja az egész bolygót, és mindenkinek harcolnia kell a kalifátusért. Kutb eszméi összekötőkapocsként egyesítik a lázadók vezetőit, mint amilyen Abu Bakr al-Bagdadi, az IS (Islamic State) vezére, és a szervezettől függetlenül, önálló akciókat végrehajtó terroristákat. Ajman al-Zavahiri (1951-) Oszama bin Laden halála után átvette az al-Kaida vezetését. Azt hirdeti, hogy az iszlámnak meg kell újulnia, leszámolni mindazzal, ami méltatlan hozzá, és így ráébred nagyszerűségére, ami akkor jön el, amikor minden igazhitű felveszi a *dzsihád* kardját. Valamint azt, hogy egy szuperhatalom már megbukott (a Szovjetunió), most következik a másik (USA). 1979-ben, amikor felfordulás volt Kabulban, Mekkában, Teheránban, egy megdöbbenő könyv jelent meg Pakisztánban. Szerzője S. K. Malik dandártábornok, címe: *The Quranic Concept of War (A Korán elmélete a háborúról)*. Malik romba dönti a nyugati katonai gondolkodás központi elemeit. Clausewitz nyomán nyugaton azt tanítják, hogy a háború a politika folytatása más eszközökkel. Malik azt állítja, hogy a háborúnak semmi köze a nemzetállamokhoz, amelyek amúgy is csak a hitetlen Nyugat eretnek képződményei, sem pedig a nemzethez, vagy a földhözragadt politika szolgálatához. A háború csupán egyetlen célt szolgálhat: Allah uralmának megvalósítását itt a Földön. Ez a HÁBORÚ. A pakisztáni tábornok szerint A HÁBORÚ-nak kizárólag a kalifátus újbóli felállításának célját kell szolgálnia, az iszlám teokratikus birodalomét, hogy Allah igazsága uralkodjon mindenekfelett. Malik szerint a HÁBORÚ-ban egyetlen fontos célpont van: a hitetlenek lelke. Arra a következtetésre jut, hogy az Allah országának megteremtéséért vívott szent háború leghatékonyabb fegyvere a terror. Anwar al-Awlaki (1971-2011) az al-Kaida egyik legfelső vezetője volt, mielőtt egy dróntámadás végzett vele. Hitvallásának kquintesszenciája az Egyesült Államokban és más nem muszlim országokban élő muszlimok számára: távozz, vagy ölj! A szent háború üzenete továbbra is elven. A

totalitárius eszmék követőivel nincs lehetőség tárgyalásra, egyezkedésre. Ők a más nézeteket valló embereket megtérítendő, rab-szolgaságra ítélt, vagy megölendő hitetleneknek látják.

A Nyugat behódolása?

Nagy mozgolódás folyik mostanság a világban, soha nem volt egyszerre ennyi konfliktus, az események azt jelzik, hogy a keresztények és a muszlimok elérték egy kritikus tömeget, amit a Biblia már jóelőre kijelentett. Az 1962 és '65 között lezajlott II. Vatikáni Zsinat óta megváltozott az egyházi nyelv és a retorika, másképpen kellett tekinteni más vallásokra, főleg az iszlámra, azóta a pápák és a Katolikus Egyház minden főpapja kezét-lábát törve bizonygatja, hogy a Próféta és Krisztus hite egy és ugyanaz. Ettől kezdve az iszlámmal csak párbeszédet lehet folytatni, a muszlimokban csakis testvéreket szabad látni. Ha más vallásokat írunk le, nem illik beszélni igazságról és hazugságról (egy szót sem), csak a közös vonások keresése lehet a téma. Engedélyezik a kritikát, de csak absztrakt szinten, hogy egyik vallás hívei se vehessék magukra. Szabad észrevenni a különbségeket, hisz végül is ezeket a dialektika professzionális vatikáni művelői sem képesek elmaszatozni, de nem szabad ítéletet mondani. XVI. Benedek pápa egy pillanatra kilépett abból a szerepből, amelyet az 1960-as évek óta betöltenek a pápák, s 2006 szeptemberében a regensburgi egyetemen tartott előadásában – csak éppen hogy – összekötötte az iszlámot az erőszakkal. A Vatikán szóvivője, Federico Lombardi, próbálta menteni a helyzetet és kijelentette: a pápa nem akarta erőszak terjesztésével vádolni a muszlimokat, de késő volt. Az

előadás hatására számos iszlám országban katolikusellenes tüntetéseket tartottak és zavargások törtek ki Pakisztán, Törökország, és India utcáin. A béke igaz vallásának hívei gyújtogatni kezdtek, elégették a pápa portréját, elpusztítottak mindent, ami keresztény tulajdonban volt, és Szomáliában agyonlőttek egy olasz apácát. Hogy elüljön a vihar, a pápa nyilvánosan hangot adott sajnálatának, amiért megsértette a muszlimokat, és Rómába hívta a muzulmán vezetőket, hogy kiengesztelje őket. A muszlimoknak sikerült ránrögzíteni saját nézőpontjukat és tiszteletre tanították a pápát. Krisztus földi helytartójának nincs joga bírálni a muszlimokat, elég egyetlen meggondolatlan mondat és elszabadul a pokol, az iszlám országokban élő keresztények túsok, a terrorizmus-ellenes intézkedések pedig iszlamofóbok. A muzulmán térnyerés mára olyan méreteket öltött Európában, amilyenre még nem volt példa a történelemben. Területfoglalásban, létszámban, befolyásban, többet értek el az utóbbi harminc évben, mint a középkori hódító háborúikban összesen. A muszlimok úgy tekintenek Európára, mint régi vágyaik tárgyára, amit iszlamizálásra szánnak, az őshonos kultúrát és nemzeti hovatartozást megsemmítik, az iszlám-vallásra át nem térő, ill. meg nem térő lakossággal együtt. Ez a muszlim világ látásmódja, a Nyugat pedig nem lép fel ellene, épp ellenkezőleg: az EU intézményei nemzeti és nemzetközi hálózatokon, kiképzett lobbistákon keresztül, akik együttműködnek az OIC-vel (Organisation of Islamic Cooperation). Az Iszlám Együttműködés Szervezete megsokszorozza a nemzetközi konfrontációkat, lobbitevékenységet folytat ENSZ szinten is, az európaiak „iszlamofóbiájáról” panaszkodik, amittől a muszlim bevándorlók „szenvednek”, miközben szabad akaratukból özönlenek Európába. A világ legnagyobb muszlim közösségei Indonéziában élnek, de az ottani eseményeknek nincs közvetlen kihatása Európára. Nem úgy a Közel-Keletnek és Észak-Afrikának. Bár az Arab-öböl mentén teljes nyugalom sohasem volt, a vezetők megmaradtak határaikon belül, egészen 2011-ig, az

arab tavasznak nevezett felkeléssorozat kezdetéig. Úgy látszik, Ferenc pápa a fellegekben jár, mert a realitások talajáról elrugaszkodva, teljesen meglepő módon, ha tehetné, szabad utat engedne az Európát elárasztó muszlim terjeszkedésnek. 2017 októberében mondott beszédében deklarálta: *„Sem fizikai, sem gazdasági, sem jogi, sem ideológiai akadályok nem állíthatják meg a migránsokat”*. Ez a mondat kvázi felhívás a szinte kizárólag muzulmán vallású illegális bevándorlóknak, akiknek semmi reális esélyük nincs arra, hogy beilleszkednek az európai kultúrába és kivesszük részüket a társadalmi munkamegosztásból. Akkor vajon miért bátorítja, sőt voltaképpen törvényeink megsértésére bujtogatja a Pápa a beilleszkedésre egyáltalán nem vágyó és a keresztényekkel szemben olykor kifejezetten ellenséges magatartást tanúsító migránsokat? VI. Pál kezdte el másképp kezelni az iszlámot, ő kezdte elsőként hangoztatni azt, hogy a Katolikus Egyház elismeri a muzulmán hit gazdagságát, amely „az egy Istenhez köt minket”. Ferenc pápa tökéletesen megtanulta Benedek leckéjét, és rátért arra az útra, amelyet VI. Pál és II. János Pál jelölt ki. Nemcsak hogy nem téved a vallási vita veszedelmes vizeire, és úgy fél az iszlámmal folytatott polémiától, mint az Ördög a tömjénfüsttől, kerül minden összehasonlítást és értékelést, hanem kezdettől fogva kimutatja, milyen tökéletesen kíván alkalmazkodni a békés egymásmellett élés követelményeihez. A Pápa kerül minden olyan megnyilvánulást, ami nyugtalanságot vagy elégedetlenséget kelt a muszlimok körében. Az iszlám a béke vallása, és akinek fenntartásai vannak, az iszlamofób és rasszista – manapság ezek az eretnekek stigmái. Most megpróbáljuk a Pápa szándékait kikövetkeztetni, ennek érdekében vegyük szemügyre, hogy mi is történt mostanában a világ keresztény oldalán. Néhány éve történelmi pillanatnak lehettünk tanúi, amikor XVI. Benedek pápa váratlanul lemondott, és a bíborosi kollégium a világ legnagyobb megdöbbenésére megválasztotta az első jezsuita pápát, aki egyben az első pápa az amerikai kontinensről. Ferenc pápa az egyik leg-

kedveltebb pápa, ellentétben elődjével, Benedekkel, aki pénzügyi és gyilkossági ügybe keveredett a Vatikánban, s akinek pályafutása botrányral végződött. Ferenc pápát viszont szeretettel fogadta a világ minden vezetője. Szinte azonnal megkezdte szellemi befolyásának kiterjesztését illetve megerősítését azáltal, hogy szentté avatta II. János Pált és Teréz anyát. Óriási tekintéllyel, befolyással kell rendelkezni ahhoz, hogy meghatározza valaki, kihez imádkozzanak az emberek. Ferenc pápa elkezdett utazgatni és politikai szövetségeseket gyűjteni a világ vezetői között. Izraellel is szövetséget kötött, ami igen figyelemre méltó, hiszen a második világháborút követően meglehetősen feszült volt a zsidók és a keresztények viszonya, ugyanis nemkevés zsidó vélekedik úgy, hogy a Vatikánt cinkosság terheli a holokauszt kapcsán. Ferenc tehát építi a szövetségeket, olyan sikeresen, hogy még a zsidók is úgy vélik, ő a legalkalmasabb személy arra, hogy vezesse a világ vallásainak koalícióját. Sőt a palesztinok is így gondolják. Obama elnök meglátogatta Ferenc pápát a Vatikánban, amit Ferenc pápa viszonzott a Fehér Házban. Példa nélküli, hogy Ferenc pápa megszólította világ vezetőit az ENSZ közgyűlésen, ahogy nem történt meg korábban az sem, hogy egy pápa találkozik Amerika összes vezetőjével a kongresszus egyik közgyűlésén. Ez olyan óriási politikai befolyásra enged következtetni, hogy kiráz a hideg. Ferenc pápa azonban nem csak a világi hatalom birtokosaival építi kapcsolatait, hanem más keresztény felekezetek fejével, pl. Bertalan pátriárkával, az ortodox egyház fejével, az episzkopális egyházzal, és találkozott Justin Wilbyvel a Canterbury érsekkel, valamint muzulmán vezetőkkel a Templom hegyen. Tanúi lehettünk annak is az elmúlt években, hogy a pápa hogyan próbál kapcsolatot és szövetséget kezdeményezni az evangéliumi keresztények és a protestánsok körében, Olyan vezetőkre gondolok, mint Joen Osteen, aki járt a pápánál a Vatikánban, vagy Rick Warren. Ez a találkozó különleges, mert a pápa nem csak video üzenetet küldött a Kenneth Copelandnél összegyűlt karizmatikus vezetők

csoportjának, amit Tony Palmer hirdetett meg, hanem ők is elzárándokoltak a vatikánba, ahol résztvettek egy háromórás ebéden. Ebéd után pedig átnyújtottak egy nyilatkozatot, amelyben felkérték a pápát, csatlakozzon a reformáció 500. évfordulójára írott nyilatkozatukhoz. Ez a nyilatkozat a katolikusok és a protestánsok közötti egységet hirdeti ki. (Luther Márton Ágoston rendi szerzetes a Wittenbergi templom kapujára 1517. október 31.-én kifüggesztette 95 pontban összefoglalt követelését. Ez volt a reformáció kezdete.) Az AP News francia hírügynökség szerint a pápa az íróasztalán tartotta ezt a nyilatkozatot mert azt tervezte, hogy 2017. október 31.-én aláírja. A nyilatkozat a Boston Globe hasábjain jelentkező Austen Ivereigh szerint, aki a pápa életrajz írója és újságírója, ez a reformációra vonatkozó közös dokumentum három kiemelt ügyet tartalmaz: a) A Niceiai-Konstantinápolyi hitvallást, amelyet a katolikusok és az evangéliumi keresztények elfogadnak. b) Az 1999-es katolikus-luteránus nyilatkozat fő üzenetét, tisztázva, hogy nincs többé nézeteltérésük a hit általi megigazulás tekintetében. c) Egy záró rendelkezést, amely megerősíti, hogy a katolikusok és az evangéliumi keresztények egységesek a misszióban, mondván, hogy ugyanazt az evangéliumot hirdetik. Legérdekesebb ebben a dokumantumban, amit nem mond ki. Kimondja ugyan, hogy a katolikusok, az evangéliumiak, és a protestánsok egyformán üdvözülhetnek, és elismerik, hogy egy test tagjai, és nem mondják többé, hogy valamelyiküknek hibás a Jézushoz való viszonya, ennek következtében azonban lemondanak arról, hogy térítő tevékenységet folytassanak egymás felekezetei körében. (Ezt Cheap ceilingnek nevezik.) És ha valamely aláíró megszegné az egyezséget, akkor azt a többiek perifériára fogják szorítani. A pápa egészen 2017. október 31.-éig várt, hogy kihirdesse a reformáció évfordulójának kezdetét, és megkezdődjenek az ünnepségek. El nem tudom képzelni, hogy vajon miért akarja a pápa megünnepelni a reformációt, mikor a mai napig azt állítja a római katolikus egyház, hogy Luther Márton maga volt az ördög.

Most azonban a pápa nem restell hosszasan mézes-mázos szavakkal udvarolni, hogy visszahódítsa a protestánsokat, mert a katolikus egyház érzi, hogy az iszlám erőteljes terjeszkedése következtében területeket veszít Európában. Ezért szükségét látja a pápa annak is, hogy katolikusokból és protestánsokból felépítsen egy konföderációt Észak-és Dél-Amerikában. Ám épp ezek a lépések állnak a végső események epicentrumában. Amikor tehát a pápa október 31.-én elutazott a svédországi Lundba, hogy találkozzon a lutheránus egyház vezetőivel, az államtitkár és a Lutheránus Világszövetség elnöke fogta közre. Munib Younan püspök és a Lutheránus Világszövetség elnöke aláírtak egy másik dokumentumot, amelyben ígéretet tesznek a katolikusok és a lutheránusok közötti viszony javítására. Ez Ferenc pápa svédországi látogatásának történelmi fénypontja volt, bár Svédország meglehetősen világi helyszín a reformáció 500. évfordulójának megünnepléséhez. A hívőket pedig kirázza a hideg és nem értik egyházi vezetőik szándékait. Az ateista ember nem látja át, de ezek igen nagy jelentőségű események, amelyekből csak egyetlen következtetést lehet levonni: valami készül. Gondoljuk csak át: a jezsuita rendet eredetileg azért hozták létre, hogy megküzdjön Luther Márton reformációt hirdető mozgalmával, és lám, most jön egy jezsuita rendből való pápa, aki közeledést kezdeményez a lutheránusokkal, keblére öleli őket, együtt imádkoznak és elkötelezik magukat, hogy a következő évben már együtt fognak úrvacsorázni. Furcsa, mert a reformátorok többek között azok a dolgok miatt keltek fel, amiket a katolikusok az úrvacsora során művelnek. Transzszubsztanciációnak hívják azt a rituálét, amikor a pap hatalmánál fogva átváltoztatja a kenyeret Jézus valóságos testévé, a bort pedig Jézus valóságos vérévé. Egységben az erő, amire úgy tűnik, szükség lesz. Másrészt, ha Luther látná ezt, forogna a sírjában, ő ugyanis kész volt meghalni a bibliai igazságért, semmint feláldozni azt az egység oltárán. Volt idő, amikor a katolikusok és a protestánsok halálra üldözték egymás hitét, most pedig pont az

történik, ami ellen Luther harcolt. Az első nyomda Gutenbergé volt, az első nyomtatott Biblia Lutheré, a reformáció pedig elvitte az emberekhez Isten ígését, ám a reformáció minden vívmányát most a fenevad mozgolódása igyekszik megsemmisíteni. Az, hogy a pápa a protestánsokkal együtt ünnepli a reformációt, körülbelül olyan, mintha Adolf Hitler a zsidókkal ünnepelné a Hannukát. A Biblia szerint a déli király provokálja az északi királyt, amíg történik majd valami, egy támadás, vagyis a muszlimok meg fogják támadni a kereszténységet, mindez pedig arra ösztönzi a keresztényeket, hogy egy konföderációba tömörüljenek és elfogadják a pápát.

Miután XVI. Benedek rendkívül szokatlan körülmények között lemondott, Ferenc Pápa, aki Assisi Szent Ferenc tiszteletére vette fel ezt a nevet, személyében egy olyan pápa foglalta el a trónt, akinek – a hívők egy része számára úgy tűnik – küldetése abban áll, hogy a politikai baloldal radikális ideológiájához spirituális támaszt adjon. Egyházi vélemények szerint Ferenc pápasága számtalan alkalommal megkérdőjelezi legitimitását, talányosnak tartják ennek az ideológiailag terhelt pápának a viselkedését, aki küldetésének inkább a baloldal világi programjának előmozdítását, semmint a Katolikus Egyház vezetését tekinti szent küldetésének. Ferenc pápa feltűnően intenzív kohéziós tevékenysége, amellyel közelíteni igyekszik egymástól távol álló felekezeteket, minden bizonnyal összefügg valamilyen óriási horderejű világeseménnyel. Minden valószínűség szerint fontos mérföldkőhöz értünk az Új Világrend felépítéséhez vezető úton, amelyhez egy új világvallás létrejötte is tartozik, s amit jónéhány keresztény felekezet az Antikrisztus eljövetelével azonosít. Nem kívánok belemélyedni a teológiai fejtegetésekbe, de olyan események bekövetkezéséről van szó, amelyek következményei alól nem vonhatja ki magát senki, akár tetszik akár nem, akár hisz Istenben, akár nem. A világi hatalom birtokosai is láthatólag nagy hangsúlyt fektetnek arra, hogy jó kapcsolatokat ápoljanak a Vatikán-

nal, amely az ENSZ után a legkiterjedtebb nemzetközi szervezet a világon. A világban manapság zajló átalakulási folyamat a Bibliában meg van írva (bár a Biblia rébuszokban beszél). De nem lehet szó nélkül elmenni amellett, hogy közelmúltunk ismert politikusai már készültek az egyházi élet főtebb leírt eseményeire. Raymond Flynn, az Egyesült Államok vatikáni nagykövete ezt mondta 1993-ban: *„A Vatikán kapcsolata az Egyesült Államokkal rendkívüli fontosságú... és az Egyesült Államoknak is rendkívüli érdeke, hogy szoros kapcsolatban legyen a Vatikánnal.”* Bill Clinton elnök Denverben találkozott II. János Pál pápával – aki geopolitikában gondolkodott – s rendkívüli fontosságúnak tekintette ezt a találkozót. Az elnök többször folytatott megbeszélést Flynn nagykövettel, hogy előkészítse ezt a találkozót, Flynn vele utazott az elnöki repülőgépen, hogy folyamatosan tudjanak megbeszélést tartani. Egy év sem telt el, Clinton elnök elutazott Rómába a pápához. Nyilvánvaló, hogy valamire nagyon készültek. Akkoriban a politikai elemzők Rómától Washingtonig egy „új szövetségről” beszéltek, amely a világ egyik vezető katonai hatalma az Egyesült Államok és a világ legfőbb szellemi vezetője, a pápa között jött létre. A néhai II. János Pál személyes kapcsolata Reagannel, Bushsal, Gorbacsovval, és Arafattal közismert. Ugyanakkor egyáltalán nem közismert, hogy olyan nagyon ragaszkodott politikai kapcsolatainak fenntartásához, hogy az igazságtalanságot is hajlandó volt elnézni ennek érdekében, ami pápaságának már az elején kiderült. Argentínában meglátogatta a Pinochet-féle katonai hűntát, de nem volt hajlandó fogadni annak a kb. 20.000 embernek a rokonait, akiket a katonai hunta elhurcolt és örökre eltűntek. Erről az oldaláról nem ismerte a világ a rendkívül népszerű János Pált. A mai események fényében világos, hogy nagyon készült valamire, aki megválasztása előtt kijelentette: *„A legnagyobb csata előtt állunk, amit valaha látott az emberiség”*. Régen leírták, hogy a pápa rendkívül jelentős szerepet fog játszani az ökumenizmus megvalósításában. Ma már világos, hogy II. János Pál a jövő számára készítette

elő az utat, és ma Ferenc pápa ezt az utat járja tovább, amikor a különféle felekezeteket próbálja összebékíteni, gondolván, hogy a vallások békéje nélkül nem lehet politikai béke. Ez így nagyon szívhezszólóan hangzik, de most jön a hideg zuhany: David Hunt azt írja a Vatikán árnyékában c. könyvében, hogy **amikor a vallási és politikai vezetők összefognak ugyanazoknak a céloknak a megvalósítása érdekében, akkor jön el az Antikrisztus királysága.** Mégpedig félelmetes totális kontrollal, amit csak korunk mikroelektronikájával, szuperszámítógépeivel, és bőr alá ültetett mikrochipjeivel lehet megvalósítani. Az Új Világrendhez új vallás is tartozik, amely toleráns lesz mindenféle hittel szemben, amelyek hajlandóak lesznek egyesülni az emberiség jótékony megmentése céljából. Azokat a keresztényeket pedig, akik nem lesznek hajlandók megalkudni, megölik, mert az egység és a béke útjában állnak. Ez lesz az a keresztényüldözés az utolsó időkben, amelyről a Biblia ír. Nehéz elképzelni a hindukat, buddhistákat, New Age-eseket – ahogy a katolikusokat és protestánsokat is –, hogy egyetlen világvallásban egyesüljenek. És van még 1 milliárd 570 millió muzulmán is. Lehetséges, hogy Mária a muszlimokat be tudná integrálni az egyetemes hitbe. Hogy hogyan, azt Bishop Sheen leírta könyvében, amelynek gondolatmenetét HATÁRZÁR c. könyvemben ismertettem. Sheen logikája szerint az iszlám kereszténnyé fog válni, ha felkérlik a muszlimokat, hogy Isten anyjának a tiszteletét tegyék magukévá. Az Iszlám Állam (IS) tetszését viszont egyáltalán nem nyerte el, hogy Ferenc pápa serényen munkálkodik a keresztények és muszlimok közötti egyetértés megteremtésén. Az IS úgy látja, hogy amíg az előző pápák a valóságra alapozva az iszlám ellen beszéltek, mivel belátták az ellenségeskedést a pogány keresztények és a muszlimok között, a mostani pápák – különösen Ferenc pápa – megpróbálnak egy szívmengető barátságot lefesteni, arra ösztönözve a muszlim közösséget, hogy ne kötelezzék el magukat a dzsihádnak, még ha ez a hitük ellen szól is. Ferenc pápa figyelmen kívül hagyja saját egy-

házának tanításait is, kikerüli a vallást a közvélemény kedvéért. Bármilyen legyen is az oka a Vatikán, a különféle felekezetek, és a világi hatalom birtokosai közötti intenzív kapcsolatkeresésnek, valamint az iszlám világ felé tanúsított simulékonyságnak, félreérthetetlen jelei vannak annak, hogy Ferenc pápa most egy olyan eseményre vár, amely reményei szerint meg fogja törni az európai történelmet, el fogja szakítani a múltat a jövőtől.

Felhasznált irodalom:

Jürgen Todenhöfer: INSIDE ISIS. Művelt Nép Könyvkiadó, Budapest, 2016

Pawel Lisicki: A dzsihád, és a Nyugat öngyilkossága. Rézbong Kiadó, Göd, 2017

Dr. Sebastian Gorka: A dzsihád legyőzése. Patmos Records, Budapest, 2017

Ferwagner P. Ákos – Szélinger Balázs: Oszama bin Laden. Pannon-Literatúra Kft. Kisújszállás, évszám nélkül

Honvédségi szemle 2015/3. szám

Dr. Nafeez Ahmed: How the West created the Islamic State

„Greater Israel”: The Zionist Plan for the Middle East
(Introduction by Izrael Shahak and Prof. Michel Chossudovsky)

Richard Barrett: The Islamic State

Robert R. Reilly: Is the Islamic State Islamic?

Valamint további cikkek és videók.

Tartalom

A táptalaj	5
A gyökerek.....	7
Megszületik az Iszlám Állam nevű terrorszervezet..	17
Az Iraki és Levantei Iszlám Állam Irakban és Szíriában.....	24
Az ISIS – ISIL – IS erőforrásai.....	32
ISIS/ISIL statisztikák	42
Mennyire iszlám az Iszlám Állam?.....	45
Az Iszlám Állam vége	51
Hogyan és miért hozta létre a Nyugat az Iszlám Államot?	59
Az ISIS/IS vezérkara.....	61
Miért válnak könyörtelen gyilkológépekké a Nyugaton élő muszlimok?	72
Az Iszlám Állam, mint a globális iszlám civilizáció beteljesítője	76
Az iszlám hatalomátvétel stratégiája.....	87
A Nyugat behódolása?	96

Készült az Underground Kiadó és Terjesztő Kft. támogatásával, magánkiadásban.
2018
© Dobai Gábor
undergroundkiado.hu
ISBN 978-615-00-1483-8